

New York Times and *USA Today* Bestselling Author

LINDA HOWARD

AVON
IMPULSE

DIAMOND BAY

Vĩnh Kim Cường

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương Một	
Chương Hai	
Chương Ba	
Chương Bốn	
Chương Năm	
Chương Sáu	
Chương Bảy	
Chương Tám	
Chương Chín	
Chương Mười	
Chương Mười Một	
Chương Mười Hai	
Chương Mười Ba	
Phần kết	

Tóm lược

Rachel - cựu nữ phóng viên điều tra - sau cái chết bi thảm của chồng đã lui về sống tại một ngôi nhà khá cách biệt ở vịnh Kim Cương. Cứ tưởng chừng như trái tim cô đã khép lại nhưng một lần nữa số phận lại thay đổi cuộc đời cô.

Một ngày nọ, khi đi dạo trên bãi biển cô phát hiện người đàn ông lênh đênh trôi dạt trên biển. Cô cứu chữa và chăm sóc anh ta. Người đàn ông đó bị thương rất nặng và sự xuất hiện của hai đặc vụ FBI hỏi về tung tích của anh ta khiến cô vô cùng lo ngại. Mặc dù vậy cô vẫn bảo vệ anh bất chấp sự thật ra sao. Nhưng cô lại càng hoang mang lo lắng hơn khi phát hiện mình đã yêu anh.

Anh là ai? Kẻ sát nhân máu lạnh, hay nạn nhân của một âm mưu thâm độc? Liệu hai người có vượt qua mọi khó khăn thử thách để tới được bến bờ hạnh phúc. Liệu sau cái chết của chồng mình Rachel còn có thể hy vọng vào một hạnh phúc vĩnh cửu hay không?

Chương Một

Mặt trời rực rỡ trải hơi nóng thiêu đốt làn da trần, khắp ngực và đôi chân dài của anh, dù mặt trời sắp lặn. Những tia nắng trải dài nhảy múa lấp lánh trên đầu những ngọn sóng, mê hoặc anh mỗi khi anh nhìn chúng. Không, không phải là làn nước lấp lánh đã quyến rũ anh, chính là thực tế, không có gì quan trọng hơn nhìn nó một cách đơn giản. Anh quên mất rằng nhìn nó yên bình ra sao, bản thân nó thế nào. Khoảng một tháng tuyệt vời cô đơn một mình anh có thể thư giãn và có thể chỉ là một con người. Anh sẽ câu cá khi thấy thích, hoặc đi vào vùng nước ấm gây thôi miên của vịnh nếu cảm thấy mệt mỏi. Làn nước đưa anh về với vô tận. Ở đây lúc nửa đêm là màu xanh; ở đó nó có màu ngọc lam rực rỡ; ở trên đó lại là một màu xanh nhạt huyền ảo. Anh có tiền mua nhiên liệu và dụng cụ cần thiết, chỉ có hai người trên thế giới biết anh ở đâu và làm cách nào tới được chỗ anh. Vào cuối tháng du lịch này anh sẽ quay trở lại thế giới ảm đạm nơi anh đã chọn và làm bản thân lu mờ trong những cái bóng, nhưng bây giờ anh có thể nằm dưới ánh nắng mặt trời, và đó là tất cả những gì anh muốn. Kell Sabin mệt mỏi, mệt mỏi vì những cuộc tranh đấu không ngừng, bí mật và thủ đoạn, nguy hiểm và những mảnh khoe trong công việc. Đó là một công việc vô cùng quan trọng, nhưng trong tháng này anh giao việc đó cho người khác. Tháng này là của anh; hầu như anh có thể hiểu điều gì đã quyến rũ Grant Sullivan, một người bạn cũ và một đặc vụ tốt nhất anh đã từng có, tới những bí ẩn yên tĩnh của những ngọn núi Tennessee. Sabin đã là một đặc vụ cao cấp, một huyền thoại trình thám Tam Giác Vàng và, sau đó, là của Trung Đông và Nam Mỹ, tất cả những điểm nóng trên thế giới. Bây giờ anh là một tham mưu trưởng của văn phòng, những đặc điểm mờ ảo phía sau một nhóm những đặc vụ xuất sắc những người theo sau sự chỉ dẫn và huấn luyện của anh. Rất ít người biết anh; sự bảo vệ phía sau anh là điều tất nhiên. Sabin thích nó theo cách đó; anh là một người cô đơn, một người đàn ông da đen người đối mặt với những khó khăn thật sự của cuộc sống với cả hoài nghi và chấp nhận. Anh biết những khó khăn và nguy hiểm khi chọn công việc này, anh biết có thể nó đáng khinh và xấu xa, nhưng anh là một người thực tế và anh chấp nhận tất cả một khi đã làm công việc này.

Vẫn vậy, thỉnh thoảng anh làm việc, và phải xa rời nó, sống một khoảng thời gian ngắn như một công dân bình thường. Vở ngoài để trốn tránh một cách bí ẩn là thói quen của anh – có một con tàu nhỏ bé. Chuyển nghỉ ngơi của anh, giống như tất cả những thứ khác thuộc về anh được bảo vệ dưới sự cảnh giác cao độ, nhưng những ngày đêm trên biển làm anh giống một người bình thường, thời gian duy nhất khi anh có thể xả hơi và suy nghĩ, khi có thể nằm trần dưới ánh nắng mặt trời và tìm lại mối liên hệ với con người riêng của mình, hoặc ngắm sao ban đêm và lấy lại quan điểm của mình.

Một con chim mòng biển màu trắng bay vút lên trên đầu, đem theo tiếng kêu nùng nùng của nó. Anh vẫn vợ nhìn, tự do và duyên dáng, giữa bầu trời xanh trong vắt. Gió nhẹ từ biển thổi vào nhẹ lướt qua làn da trần của anh, và sự hài lòng đem tới một nụ cười hiếm hoi trong đôi mắt đen của anh. Có một dấu vết của sự hoang dại chưa được thuần hóa trong anh mà anh phải giữ nó dưới tầm kiểm soát lỏng lẻo, nhưng không phải ở đây, chỉ có mặt trời, gió và nước, anh có thể để phần người ấy trong anh tự do. Những giới hạn của quần áo hầu như là bóng bở ở nơi đây, và anh bức mình khi phải mặc bất cứ thứ gì khi nào tới cảng mua nhiên liệu, hoặc bất cứ khi nào một con thuyền khác dừng lại gần anh để trò chuyện, khi con người sẽ không làm gì ở đây.

Mặt trời di chuyển chậm hơn, chìm một phần xuống mặt nước, khi anh nghe thấy âm thanh của một động cơ khác. Anh quay đầu nhìn cabin của con tàu, lớn hơn một chút so với cái của anh, đang thông thả men theo những con sóng. Đó là cách duy nhất để ra khỏi đây: thông thả. Vùng nào càng ấm thì thời gian trôi đi lại càng chậm. Sabin vẫn tiếp tục quan sát con tàu, ngưỡng mộ những đường nét yêu kiều và âm thanh êm ái mạnh mẽ của động cơ. Anh thích con thuyền, và anh cũng thích vùng biển này. Con thuyền của anh là một phần thưởng, và một bí

mật của việc được bảo vệ. Không ai biết nó thuộc về anh; nó được đăng ký dưới tên của một người bán bảo hiểm ở NewOrleans người không biết gì về Kell Sabin. Thậm chí tên của con thuyền, Wanda, không có ý nghĩ gì cả. Nhưng Wanda hoàn toàn là của anh, với những bí mật và những điều bất ngờ của riêng nó. Bất cứ ai thật sự biết về anh sẽ không nghĩ anh có một thứ gì khác, nhưng chỉ một người trên thế giới này đã từng biết anh dưới sự ẩn danh, và Grant Sullivan không đem theo những bí mật nào.

Âm thanh của một động cơ khác thay đổi như thể nó đi chậm lại và đang chuyển tới hướng của anh. Sabin cúi kính chào thề, nhìn quanh tìm kiếm tấm vải bông chéo đã phai màu mà anh thường để trên bàn cho những tình huống tương tự. Một giọng nói dạt tới theo làn nước, và một lần nữa anh nhìn về phía con tàu. Một phụ nữ đang đứng ở thành phía trước tàu, vẫy tay lại và lộ ra phía đầu cô trong cử chỉ mà không có gì là khẩn cấp, nên anh đoán họ sẽ có một cuộc trò chuyện và không có bất cứ rắc rối nào. Anh mặt trời buổi chiều lấp lánh trên mái tóc đỏ của cô, biến nó thành màu của lửa, và trong một thoáng Sabin nhìn nó chăm chăm, sự chú ý của anh bị thu hút bởi một cái bóng lạ rục rờ trong sắc đỏ.

Cái cau mày hằn rõ trên lông mày khi anh nhanh chóng bước tới những mảnh vải và khoác nó vào người. Con thuyền vẫn quá xa để anh có thể nhìn rõ khuôn mặt cô, nhưng mái tóc đỏ làm rõ thêm một vài ký ức ẩn giấu sâu đang cố gắng thức dậy. Anh nhìn cô khi một con tàu khác nữa chạy tới chỗ mình, đôi mắt đen của anh lấp lánh với xúc cảm mãnh liệt. Có một vài thứ về mái tóc ấy...

Đột nhiên mọi bản năng trong con người Sabin réo lên một hồi chuông báo động và anh đá vào cái bàn, không chất vấn vì việc không dễ dàng với những gai nhọn trong đó; nó đã cứu cuộc sống của anh quá nhiều lần để anh có thể chần chừ. Anh miết những ngón tay lên miếng gỗ ẩm trên bàn, nhận thức rằng có thể mình làm một việc ngốc nghếch, nhưng anh khá giống một tên ngốc nghếch sống động hơn là một người khôn ngoan chết người. Âm thanh của một động cơ khác vọng tới, như thể nó đã cố chậm hơn, và Sabin đưa ra một quyết định khác. Vẫn trong lòng, với sự nhạy cảm tao nhã trong những lỗ mũi và tiếng sột soạt của gỗ trên thân hình trống trơn, anh trần truồng theo cách của mình tới nhà kho.

Anh chưa bao giờ tới bất kỳ nơi đâu mà không có bất cứ đồ phòng vệ nào. Khẩu súng trường mà anh kéo ra khỏi ngăn chứa đồ một cách mạnh và chính xác, mặc dù anh biết nó sẽ chỉ là phòng vệ tạm thời tốt nhất thôi. Nếu những bản năng của anh là sai, thì anh sẽ không sử dụng nó nữa; nếu những bản năng của anh là đúng, chúng sẽ đem lại nhiều sức mạnh với lửa hơn so với cây súng trường này, bởi vì chúng đã sẵn sàng cho điều đó.

Chửi thề, Sabin kiểm tra thấy khẩu súng trường đã tự động khai hỏa chưa và trườn trở về lan can tàu. Bình tĩnh lựa chọn chỗ nấp, anh để nòng súng được nhìn thấy, và từ từ xoay đầu đủ để có thể nhìn chiếc thuyền còn lại. Nó vẫn ở quanh anh ít hơn 100 yard.

“Vậy là đủ gần rồi!” anh hét lên, không biết liệu giọng nói của mình có đủ rõ để hiểu được dưới âm thanh ồn ào của động cơ. Nhưng đó không phải là vấn đề, ngay khi họ có thể nói anh đang hét lên điều gì đó.

Con tàu di chuyển chậm, gần như không di chuyển qua làn nước nữa, cách xa 75 dặm. Đột nhiên dường như nó đang nhung nhúc người, và không ai trong số họ giống những người đánh cá bình thường của vịnh hoặc những người lái tàu rảnh rỗi, bởi vì mọi người được trang bị vũ khí, thậm chí còn có một người phụ nữ tóc đỏ. Sabin lướt qua họ, thị lực khác lạ thu nhận ra những chi tiết và tầm vóc. Anh có thể phân biệt những loại vũ khí mà không phải nghĩ ngợi gì nhiều, anh đã quá quen với chúng. Đó là những người anh đã nhìn thấy, và mắt anh phóng nhanh quay lại một người đàn ông. Thậm chí tại khoảng cách đó, và thậm chí anh đứng cách xa mọi người có một chút, có một vài thứ quen thuộc, chỉ vì có gì đó thân thuộc nơi một người phụ nữ.

Bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, và sự bình tĩnh lạnh giá chết người chiếm giữ anh, vì nó luôn luôn xảy ra trong những tình huống giao tranh. Anh không lãng phí thời gian lo lắng sự khác biệt về quân số tồi tệ mức nào; thay vì vậy anh bắt đầu đánh giá và loại bỏ những khả năng, mỗi quyết định chỉ diễn ra trong một giây.

Một tiếng RẮC! Xé tan ánh hoàng hôn – âm thanh tiếng nổ súng lao đi trong làn nước. Anh nhận ra viên đạn khi nó lướt qua đầu anh và làm vỡ tan mảnh gỗ cabin phía sau. Với chuyển động nhanh như dầu loang anh nhắm mục tiêu và nổ súng, sau đó cúi thấp xuống, tất cả chỉ trong một dòng chảy không ngừng. Không tiếng hét mạnh mẽ phá vỡ không gian để chứng minh rằng anh không bắn trượt; Sabin sẽ ngạc nhiên và cả bối rối nếu anh làm vậy.

“Sabin!” một giọng nói to vọng lại phá vỡ không khí ngang qua vùng nước. “Anh biết anh không có cơ hội nào! Hãy làm bản thân mình thấy nhẹ nhàng.”

Giọng đó rất hay, nhưng không phải giọng Mỹ. Chỉ là gợi ý đó là điều anh biết trước. Cơ hội tốt nhất là thoát khỏi họ; vận tốc của Wanda chỉ là một trong những điểm lạ thường của nó. Nhưng để thoát khỏi chúng, anh phải lái ở vận tốc tối đa, điều này có nghĩa phơi mình dưới những làn đạn của chúng trong suốt khoảng thời gian trèo lên thang.

Sabin đánh giá tình huống và chấp nhận rằng mình có 50/50 cơ hội lên phía trên, có lẽ không, phụ thuộc việc chúng ngạc nhiên thế nào với sự di chuyển của anh. Mặt khác, anh không có cơ hội nào cả nếu chỉ đơn giản ngồi đó và cố gắng bắn chúng với từng viên đạn một. Anh có nhiều đạn nhưng chúng còn có nhiều hơn. Di chuyển là một việc liều lĩnh mà anh phải chấp nhận, nên anh không lãng phí thời gian lo lắng về những cơ hội đã bị bó hẹp lại. Anh thở một hơi sâu, hít sâu, sau đó chậm chậm thở ra, thu mình mình lại chuẩn bị. Anh cần nhảy lên thang cao nhất với cú nhảy đầu tiên như anh có thể. Mạnh mẽ nắm chặt khẩu súng, anh thở lần nữa và nhảy qua. Những ngón tay ấn mạnh cò súng khi di chuyển, đạn tự động bay ra làm thứ vũ khí đó nóng lên trên tay anh và buộc tất cả những người trên còn thuyền còn lại phải ẩn nấp. Bàn tay trái trái dài bắt kịp được thanh cao nhất của chiếc thang, và bàn chân trần chỉ hơi chạm trước khi anh nâng mình cao hơn. Ra ngoài tầm nhìn anh thấy cái bóng trắng nổ tung thậm chí khi anh qua được nấc thang trên cùng và hai cái búa tạ nóng đỏ dội vào cơ thể mình. Chỉ có đà phương thẳng đứng và quyết tâm đưa anh lại bong tàu, và giữ anh không bị trượt xuống thấp hơn. Sương mù tối làm mờ đi tầm nhìn, và âm thanh của hơi thở thật to trong tai anh.

Anh làm rơi khẩu súng. “Chết tiệt.” *Anh đã làm rơi khẩu súng sao!* Anh tức giận nghĩ. Anh thở sâu, ép làn sương mù đó đi, và tập trung hết sức mạnh quay đầu lại. Cây súng vẫn nằm đó, được giữ chặt trong tay trái, nhưng anh không thể cảm thấy nó. Phần cơ thể bên trái đã đầm đìa máu, gần như đen xì trong ánh chang vạng. Ngực đập mạnh hơn vì hơi thở gấp gáp, Sabin với tay phải và cầm lấy súng. Cảm giác có nó trong tay làm cho mọi chuyện tốt hơn, dù không nhiều lắm. Mồ hôi như tuôn và nhấn chìm anh trong vũng nước, trộn lẫn với máu. Anh phải làm gì đó, hoặc chúng sẽ không tha cho anh.

Cánh tay và chân phải không tuân theo bộ não anh nữa, nên anh lờ chúng đi, kéo lê cơ thể sang một bên để sử dụng được chân và tay phải. Giữ súng bằng vai phải, anh lại nổ súng sang chiếc tàu đó, để chúng biết anh vẫn sống và nguy hiểm nên không được tiến tới.

Nhìn xuống, anh đánh giá những vết thương của mình. Một viên đạn đã xuyên qua vùng cơ đùi, một viên khác xuyên qua vai trái; mỗi vết thương đều rất nghiêm trọng. Sau tác động của vết thương xuyên qua da đầu tiên vai và cánh tay anh gần như tê liệt, không còn có cử động được nữa, và chân không thể nâng người dậy, nhưng anh biết bằng chính kinh nghiệm đã có rằng sự tê liệt sẽ nhanh chóng mờ đi, và với vết thương này anh sẽ phục hồi lại những vùng cơ bị thương, nếu có thể đợi một lúc lâu.

Anh đánh liều nhìn lên một lần nữa và con thuyền còn lại đang đi vòng quanh anh. Bong tàu hỏ phía đằng sau và họ sẽ ngắm thẳng vào anh.

“Sabin! Chúng tôi biết anh đã bị thương! Đừng ép chúng tôi giết anh!”

Không, chúng còn muốn anh sống hơn nhiều, để “thăm vấn,” nhưng anh biết chúng sẽ không có cơ hội nào cho việc đó. Chúng sẽ giết anh nếu buộc phải làm vậy, còn hơn là để anh trốn thoát.

Nghiến răng lại, Sabin lê tới bảng điều khiển và với tay xoay khóa khởi động. Động cơ mạnh mẽ nhanh chóng nổ máy. Anh không thấy mình đi đâu, nhưng đó không phải vấn đề, thậm chí nếu có đâm vào chiếc tàu kia. Thở hỗn hển, anh nằm sụp xuống boong tàu, cố gắng lấy hết sức

lực; với tới van lưu, anh chỉ còn vài giây nữa. Con đầu bồng rất lan khắp phần thân trái, nhưng tay và chân phải bắt đầu phản ứng, đi tiếp, cho tới khi những ngón tay đâm máu chạm được vào cần chỉ tốc độ và đẩy cần gạt. Con tàu bắt đầu lướt đi xuyên qua làn nước với tốc độ tăng dần, và anh nghe thấy những tiếng la hét từ chiếc thuyền còn lại.

“Đó mới là mày tàu yêu quý của ta,” anh thở hỗn hển, khích lệ con tàu. “Đi thôi, đi thôi.” Anh lại vươn ra, mọi cơ bắp rung lên với những cố gắng, đủ để đẩy bộ điều khiển tốc độ mở rộng. Con thuyền nhảy lên phía dưới anh, đáp lại sự thúc ép mạng mẽ với tiếng rống gầm gừ.

Với vận tốc tối đa anh phải xem xét mình đang đi đâu. Anh chớp lấy cơ hội nữa, nhưng những cơ hội này sẽ tốt hơn với từng phân khoảng cách anh có được giữa mình và con thuyền kia. Tiếng rên đau đớn phát ra từ cổ họng khi anh nâng mình dậy với đôi chân, và mồ hôi mặn chát chảy vào mắt; anh phải giữ tất cả trọng lượng cơ thể bằng chân phải, nhưng cái chân trái không oằn lại bên dưới, đó là tất cả những gì anh đòi hỏi. Anh nhìn qua vai để quan sát con tàu còn lại. Nhanh chóng ra khỏi tầm nhìn của chúng, cho dù chúng đang đuổi theo anh.

Có điều gì đó trên con tàu đó, và một tên đang đặt một cái ống kính càng lên vai.

Không phải nghĩ Sabin cũng biết nó là cái gì; anh đã nhìn thấy khẩu rocket quá nhiều lần để có thể nhận ra ngay từ xa. Chỉ một giây sau khi léo lên, và hai giây hiếm hoi trước khi trái tên lửa nổ tung chiếc thuyền của anh, Sabin lao xuống từ bên phải xuống dòng nước xanh lam của vịnh.

Anh lặn sâu sâu nhất có thể, nhưng có quá ít thời gian và cơn va chạm quần lấy anh giống như món đồ chơi. Con đầu bồng rất ở những cơ bắp bị thương và mọi thứ quay trở lại khoảng đen tối; chỉ khoảng một vài giây, nhưng cũng đủ làm anh hoàn toàn mất phương hướng. Anh đang nghẹt thở và không biết mặt đất ở đâu. Bây giờ nước không còn xanh lam nữa, mà đen kịt và đang kéo anh xuống.

Những năm huấn luyện đã cứu sống anh. Sabin không bao giờ hoảng loạn, và bây giờ không phải là lúc để bắt đầu chuyện đó. Anh dùng giây giữa trong nước và buộc mình thả lỏng và khả năng chịu đựng bắt đầu đưa anh trở lại mặt nước. Khi có thể biết được phương hướng, anh bắt đầu cố hết sức bơi lên, mặc dù chân và tay trái cử động khó khăn. Phổi bồng rất lên khi cuối cùng anh cũng nhô lên mặt nước và cảm nhận không khí ấm áp mặn chát của biển.

Wanda đang bốc cháy, tạo thành những đám khói đen cuộn cuộn lên bầu trời trong những tia sáng cuối cùng. Bóng tối đã nhanh chóng bao phủ mặt đất và biển, và anh tận dụng nó như một cái phao trú ẩn. Con thuyền đó đang chạy vòng quanh Wanda, đang chiếu đèn soi vào đồng hồ nát đang cháy và khắp mặt biển; anh có thể cảm nhận được nước đang dao động vì sức mạnh của động cơ. Trừ khi chúng tìm thấy xác anh – hoặc những thứ chờ đợi còn sót lại – chúng sẽ tìm kiếm anh; chúng phải làm vậy. Chúng không có khả năng làm bất cứ việc gì khác. Ưu tiên hàng đầu của anh vẫn vậy: phải tránh khỏi chúng càng xa càng tốt.

Anh vung về xoay lưng lại và bắt đầu bơi ngửa bằng một bên, không dừng lại cho tới khi anh thoát khỏi tầm nhìn của con tàu đang bốc cháy. Tình huống không tốt chút nào, anh cách bờ ít nhất cũng khoảng hai hải lý, có lẽ là gần ba hơn. Anh yếu đi vì mất máu, và hầu như không cử động được chân và tay trái. Thêm vào đó là cơ hội cho những con cá ăn thịt của biển kéo tới anh bởi vết thương của anh trước khi anh có thể tới gần đất liền. Anh bật cười với giọng trầm thấp và giễu cợt, và nghẹt thở khi một cơn sóng đập vào mặt. Anh mắc kẹt giữa con cá mập dưới vỏ bọc con người và con cá mập thật sự ở biển, và chửi thề liệu điều đó thật sự tạo nên sự khác biệt nào đó một khi một trong hai tóm được mình, nhưng cả hai phải ra sức làm điều đó. Anh không định khiến việc đó dễ dàng. Anh hít một hơi sâu và trôi đi trong khi gắng sức thoát khỏi chiếc quần short, nhưng nỗ lực vặn xoắn đó làm anh chìm xuống, và anh phải ngoi lên trên mặt nước. Anh nắm cần quần giữa hàm răng trong khi anh cân nhắc chiến lược tốt nhất để thực hiện. Tấm vải đã cũ, mỏng, và hầu như sứt chỉ; anh có thể xé nó ra. Vấn đề là phải nổi lên trong khi làm việc đó. Anh sẽ phải sử dụng chân và tay trái, nếu không anh không thể xoay xở được.

Không có lựa chọn nào khác; anh phải làm những việc cần thiết, mặc kệ đau đớn.

Anh nghĩ có lẽ mình lại ngất khi bắt đầu đạp chân lên nước, nhưng giây phút đó qua nhanh,

dù cơn đau không giảm nhẹ. Anh kiên quyết nhai miếng vải cố gắng tạo thành đường rách. Anh bắt cơn đau dần rời khỏi tâm trí khi cần quần áo, và vội vàng xé tận thắt lưng, nơi lớp vải dày hơn và hai lần may khiến anh dừng lại quá trình lại. Anh bắt đầu xé lần nữa, cho tới khi xé khi bốn mảnh vải lỏng lẻo ở thắt lưng; sau đó anh bắt đầu xé dọc theo thắt lưng. Mảnh đầu tiên đã lỏng ra, và anh nắm nó trong bàn tay khi bắt đầu xé mảnh thứ hai.

Anh xoay người lại và thả mình trôi theo dòng nước, rên lên đau đớn thả lỏng chân bị thương. Anh nhanh chóng thắt nút hai mảnh vải với nhau để đủ dài che phủ chân. Sau đó anh buộc dây cầm máu ở bắp đùi, chắc chắn rằng dây quấn hết chỗ bị thương. Anh kéo nó nhẹ nhất có thể mà không làm tuột vòng dây, nhưng phải ấn mạnh vết thương để chúng ngưng chảy máu.

Vai sẽ khó hơn. Anh cần và kéo cho tới khi xé hai mảnh còn lại tách khỏi thắt lưng, sau đó buộc chúng với nhau. Làm cách nào để có thể với tới chỗ bị thương đây? Thậm chí anh không biết liệu mình có vết thương nào ở lưng, hay có một viên đạn vẫn nằm trong vai hay không nữa. Chậm chạp và vụng về anh đưa tay phải sờ lên lưng, nhưng những ngón tay trong nước chỉ cảm thấy một làn da mềm trơn, điều đó có nghĩa viên đạn vẫn ở trong đó. Vết thương nằm cao trên vai, và việc băng bó là một việc không thể làm nổi với những thứ mà anh đang có.

Thậm chí buộc chúng với nhau, hai mảnh vải cũng không đủ. Anh bắt đầu nhai tiếng, xé thêm hai mảnh nữa, sau đó buộc chúng với hai cái còn lại. Việc tốt nhất anh có thể xoay xở lúc này là quàng mảnh vải ra sau lưng, kéo qua nách và cột lại bằng một nút chặt trên vai. Sau đó anh gấp những phần còn lại của mảnh vải thành một cuộn và trượt nó xuống dưới, đặt vào chỗ vết thương. Đó là một cái gác vụng về nhất, nhưng đầu óc đang choáng váng, và tình trạng hôn mê chết người đang dần lan tỏa khắp người anh. Sabin giận dữ đẩy những cảm giác đó đi, chăm chú nhìn lên những vì sao trên trời với nỗ lực xác định phương hướng. Anh sẽ không từ bỏ; anh có thể thả nổi, và có thể bơi tốt trong một khoảng thời gian ngắn. Có thể kéo dài một lúc, nhưng trừ khi một con cá mập bắt được, khốn kiếp, anh tiến được vào bờ. Anh quay lưng lại và nghỉ một vài phút trước khi lại tiếp tục quá trình chậm chạp khổ sở bơi vào bờ.

Đó là một buổi tối nóng bức, thậm chí ngay giữa tháng Bảy trung tâm bang Florida. Rachel Jones tự động điều chỉnh thói quen của mình với thời tiết này, dễ dàng đón nhận, hoặc làm việc nhà vào sáng sớm hay xử lý hết khi chiều muộn. Cô thức dậy từ lúc mặt trời mọc, làm cỏ trong vườn rau nhỏ, cho ngỗng ăn, rửa xe. Khi nhiệt độ lên tới tận 90F cô vào nhà và cho đông quần áo vào máy giặt, sau đó ngồi một vài giờ nghiên cứu và lên kế hoạch cho khóa học về du lịch mà cô đồng ý dạy vào tối ở Gainesville khi mùa thu bắt đầu. Với cái quạt trần xoay vòng trên đầu, mái tóc màu đen được cột trên cao, chỉ mặc chiếc áo rộng và chiếc quần short cũ kỹ, Rachel thấy thoải mái dù hơi nóng ngoài trời. Một ly trà đá bên đặt sát cạnh khuỷu tay, và cô nhắm nháp từng ngụm khi đọc sách.

Những con ngỗng kêu lên một cách yên bình khi chúng đi lạch bạch từ vùng cỏ này sang vùng cỏ khác, đi thành bầy được chỉ huy bởi vịt Ebenzer, một người hướng dẫn già hay gắt gỏng. Thỉnh thoảng có tiếng náo động khi Ebenzer và Joe, chú chó của cô, có tranh cãi về việc ai có quyền đối với bãi cỏ màu xanh phía dưới bụi cây trúc đào. Rachel đi tới cửa và hét lên với lũ thú cưng đang làm cô bức mình để bắt chúng yên lặng, và đó là việc thú vị nhất trong ngày. Đó là hầu hết các ngày của cô trong những ngày hè. Mọi việc rộn ràng vào mùa thu, khi mùa du lịch bắt đầu và hai cửa hàng lưu niệm của cô ở Treasure Island và Tarpon Springs bắt đầu kinh doanh khấm khá. Với hai khóa học du lịch một ngày của cô bận hơn so với thường lệ, nhưng những ngày hè là thời gian nghỉ ngơi. Cô làm việc liên tục với quyển sách thứ ba, cảm thấy không có áp lực lớn nào để hoàn thành nó, vì hạn cuối là tận lễ Giáng sinh và cô đang đi trước kế hoạch. Năng lực của Rachel dễ bị đánh giá lầm lẫn, bởi cô xoay xở hoàn thành công việc mà không cần phải vội vã gì cả.

Đây là quê hương cô, tâm hồn cô gắn bó với mảnh đất này. Ngôi nhà cô đang sống là của ông nội, và mảnh đất này thuộc sở hữu gia đình cô khoảng 150 năm rồi. Ngôi nhà đã được tu sửa những năm 50 và không còn giống cấu trúc ban đầu nữa. Khi Rachel chuyển tới đây cô cải tạo lại phía trong ngôi nhà, nhưng nơi này vẫn khiến cô có cảm giác thân thuộc. Cô biết ngôi nhà và

vùng đất xung quanh như thể cô biết được khuôn mặt mình ra sao trong kiếng vậy. Có lẽ còn tốt hơn vậy nữa, vì Rachel không hay tự nhìn mình chăm chăm. Cô biết bụi cây thông cao lớn phía trước nhà và đồng cỏ xum xuê phía sau, từng ngọn đồi, từng cây và mỗi bụi rậm ở đây. Một đường mòn uốn quanh những hàng thông dẫn xuống biển nơi dòng nước của Gulf đổ vào. Biển vẫn chưa được khai phá, một phần vì sự lờ mờ bất thường của bờ biển, một phần vì sự thịnh vượng ở phía trước bãi biển được sở hữu bởi những người thuộc nhiều thế hệ và không có ý muốn thấy những chung cư cao tầng và khách sạn mọc lên trước mặt họ. Đó là một vùng quê với việc nuôi gia súc là việc hàng đầu; vùng đất của Rachel hầu hết được bao quanh bởi một trang trại khổng lồ, được sở hữu bởi John Rafferty, và Rafferty không sẵn lòng bán bất cứ mảnh đất nào để khai phá.

Bãi biển là thiên đường đặc biệt của Rachel, một nơi để đi dạo và suy nghĩ và tìm kiếm sự bình yên, những con sóng cuộn cuộn không ngừng. Nó được gọi là Vịnh Kim Cương theo cách ánh sáng lấp lánh trên những con sóng khi chúng vỗ vào những tảng đá ngầm dưới nước tạo thành cửa vào của vịnh nhỏ này. Mặt nước rung lên và lấp lánh giống như hàng ngàn viên kim cương khi nó bị sóng đánh vào bờ. Ông nội đã dạy cô bơi ở Vịnh Kim Cương, thảnh thơi dường như cuộc sống của cô đã bắt đầu trong làn nước xanh lam ấy.

Chắc chắn vịnh này là trung tâm của thời thơ ấu huy hoàng của cô, những lần tới thăm ông là điều thú vị nhất mà cô bé Rachel có thể tưởng tượng được. Sau đó mẹ mất khi cô mới 12 tuổi, và vịnh này trở thành nhà của cô. Có điều gì đó về đại dương đã làm dịu đi nỗi đau buồn và dạy cô biết chấp nhận. Cô có ông, và ngay cả lúc này những suy nghĩ về ông làm cô mỉm cười. Thật là một người ông tuyệt vời! Ông chưa bao giờ quá bận rộn và quá bối rối để trả lời những câu hỏi đôi khi khó khăn của cô một cô gái mới lớn có thể hỏi, và cho cô tự do thỏa sức với đôi cánh của mình trong khi tiếp tục giữ cô vững chắc trên mặt đất theo lẽ thường. Ông mất trong năm cô tốt nghiệp đại học, nhưng thậm chí ông đã chết chính trong suy nghĩ trước đó. Ông mệt mỏi và ốm yếu và sẵn sàng cho sự ra đi mãi mãi, và ông đã đi bằng tính hài hước và sự chấp nhận khiến Rachel cảm nhận được sự yên bình trước sự ra đi của ông. Cô đau buồn, đúng vậy nhưng nỗi đau đã được làm dịu bởi nhận thức rằng đó là điều ông mong muốn.

Sau đó ngôi nhà cũ vẫn bỏ trống, trong khi Rachel theo đuổi sự nghiệp với vai trò là một phòng viên điều tra ở Miami. Cô đã gặp và kết hôn với B.B. Jones, và cuộc sống tốt đẹp. B.B còn hơn cả một người chồng, anh còn là một người bạn, và họ nghĩ là họ thuộc về nhau trong thế giới này. Sau đó cái chết đầy đau đớn của B.B đã kết thúc giấc mơ đó và biến Rachel thành một góa phụ ở tuổi 25. Cô nghỉ việc và quay lại đây với vịnh này, một lần nữa tìm thấy sự an ủi trong biển cả vô cùng tận. Cô đã bị tê liệt về cảm xúc nhưng thời gian và cuộc sống yên bình đã chữa lành vết thương. Vẫn vậy, cô cảm thấy không có sự thúc ép nào để quay trở lại cuộc sống đang trôi qua nhanh chóng mà mình đã có trước đó. Đây là nhà cô, và cô thấy hạnh phúc với những gì mình đang làm. Hai cửa hàng lưu niệm đem lại cho cô cuộc sống đầy đủ, và cô kiếm thêm thu nhập bằng cách thường xuyên viết những bài báo cũng như những cuốn sách thám hiểm và cô đã làm được một cách đáng ngạc nhiên.

Chính xác thì mùa hè năm nay cũng giống như tất cả các mùa hè mà cô đã sống nơi vịnh Kim Cương này, trừ một điều trời nóng hơn. Hơi nóng và độ ẩm hầu như làm cho cô khó thở, và một vài ngày cô cảm thấy không gì căng thẳng hơn việc nằm võng và ngồi quạt. Mặt trời lặn nhiệt độ giảm phần nào, nhưng thậm chí cũng chỉ là tương đối. Buổi tối gió nhẹ thổi vào từ Gulf làm mát làn da nóng bừng của cô, nhưng trời vẫn quá nóng để có thể ngủ được. Cô đã tắm nước lạnh rồi và bây giờ cô ngồi bên cánh cổng trước trong bóng tối, lười biếng đưa trên xích đu ngoài hiên nhà. Những cái xích kêu cọt két cộng hưởng vào dàn đồng ca của những chú dế và tiếng kêu ộp ộp của những con ếch; Joe nằm ở hành lang trước cửa, ngủ gà ngủ gật và mơ những giấc mơ thuộc về loài chó. Rachel nhắm mắt lại, tận hưởng những làn gió mát thổi qua mặt và nghĩ về việc mình sẽ làm vào ngày mai: hầu như là những gì cô đã làm hôm nay, và những ngày trước đó, nhưng cô không quan tâm những việc lặp đi lặp lại. Cô thích thú với niềm vui của những ngày đã qua, lấp đầy với sự nguy hiểm đặc biệt quyến rũ, cũng như thích sự yên bình của cuộc sống hiện tại.

Mặc dù cô chỉ mặc quần lót và một cái áo trắng quá khổ của một người đàn ông, với những cái ống tay được xắn lại và ba cái cúc đầu được mở ra, cô vẫn có thể cảm nhận được những giọt

mồ hôi rơi trên ngực mình. Hơi nóng làm cô mệt mỏi, và cuối cùng cô cũng đứng lên. “Ta đi dạo vậy,” cô nói với chú chó, nó vểnh tai lên nghe nhưng không mở mắt ra.

Rachel không thật sự mong là nó sẽ đi cùng; Joe không phải là một chú chó thân thiện, thậm chí cả với cô. Nó độc lập và chống đối, quay lại với một chân trước duỗi ra, những chiếc lông xù lên và nhe răng ra. Cô nghĩ chắc hẳn nó bị ngược đãi trước khi xuất hiện ở vườn nhà cô vài năm trước, nhưng cả hai đã lập một thỏa thuận. Cô cho nó ăn, và nó đóng vai trò là một chú chó coi nhà. Nó vẫn không cho phép cô yêu nó, nhưng nó sẽ luôn luôn đi cùng cô nếu có một người lạ xuất hiện, và đứng đó nhìn chăm chăm vào kẻ lạ mặt cho tới khi không còn nguy hiểm gì nữa, hoặc kẻ lạ rời đi. Nếu Rachel làm việc ở vườn, Joe thường xuyên theo cạnh cô. Đó là một mối quan hệ dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau, và cả hai thấy hài lòng với chuyện đó.

Nó sẽ thấy ổn thôi, Rachel nghĩ khi cô đi tắt qua sân và bước xuống đường mòn từ những cây thông cao tới bờ biển. Nó không thường được gọi như một người bảo vệ, chỉ một số ít người tới nhà cô, trừ những người đưa thư. Cô sống ở đoạn cuối của con đường không trải nhựa đi qua địa phận của Rafferty và ngôi nhà của cô là ngôi nhà duy nhất. Honey Mayfield, bác sỹ thú y địa phương, thỉnh thoảng ngang ghé qua sau khi ghé tới khám cho rang trại của Rafferty, và họ đã phát triển tình bạn khá thân thiết, ngoài ra Rachel thường chỉ một mình, đó là lý do cô cảm thấy thoải mái khi đi dạo vào ban đêm mà chỉ mặc quần lót và một cái áo sơ mi.

Con đường mòn dốc xuống một con dốc thoải thoải qua bụi thông. Những vì sao sáng và nặng nề trên bầu trời, và Rachel đã đi dạo trên con đường này từ khi còn là một đứa trẻ, nên cô không cần cầm theo đèn pin. Thậm chí ở giữa những cây thông cô vẫn có thể nhìn thấy đường đi. Nó cách nhà cô khoảng một phần tư dặm, một cuộc đi dạo khá dễ dàng. Cô thích đi dạo ở bờ biển vào ban đêm; đó là khoảng thời gian yêu thích để nghe được sức mạnh của đại dương, khi những con sóng chỉ còn là màu tối đen trừ những bọt sóng phía trên lòng lạnh như ngọc trai. Đó là lúc thủy triều chậm chậm xuống, và Rachel thích bãi biển khi thủy triều xuống thấp. Thủy triều xuống là lúc nước biển rút đi để lộ ra những tài sản nó đem theo để lại trên bãi cát, như kỷ vật tình yêu. Cô thu thập rất nhiều những thứ quý giá của biển khi triều xuống, và không bao giờ hết ngạc nhiên trước những thứ kỳ diệu mà nước biển Gulf màu xanh lam này đem tới dưới những bước chân của cô.

Đó là một đêm thật đẹp, không trăng và không gợn mây, và những vì sao sáng hơn so với khoảng thời gian mà cô nhìn thấy chúng trong nhiều năm rồi, nhưng ánh sáng của chúng được khúc xạ trên những con sóng giống như vô vàn những viên kim cương. Vịnh Kim Cương. Một cái tên thật đẹp. Bãi biển hẹp và gập ghềnh, với những bụi cỏ dại dọc theo bờ, và cửa vào vịnh được đánh dấu với những hòn đá lỏm chỏm mà đặc biệt nguy hiểm khi triều xuống, nhưng bởi tất cả sự hoàn hảo của mình vịnh đã sáng tạo lên những ma thuật với sự kết nối của ánh sáng và nước. Cô có thể đứng và nhìn nước lóng lánh hàng giờ, say mê bởi sức mạnh và vẻ đẹp của đại dương.

Bãi cát sỏi làm mát bàn chân trần của cô, và cô dùng ngón chân đào sâu hơn. Gió thổi giật từng cơn thoáng qua, thổi bay tóc cô, và Rachel thở sâu hít thở bầu không khí mặn trong lành của biển. Chỉ có mình cô và đại dương bao la.

Ngon gió đổi hướng, trêu đùa, thổi làn tóc cô ngang qua mặt. Cô đưa tay ra vuốt mái tóc khỏi che mắt và dừng lại giữa lúc đó, đôi mày khẽ cau lại khi nhìn làn nước chăm chăm. Cô thề là cô đã nhìn thấy gì đó. Chỉ một thoáng có một chuyển động nhanh, nhưng bây giờ đôi mắt căng ra không thấy gì cả ngoài những con sóng nhịp nhàng. Có lẽ đó chỉ là một con cá, hay một miếng gỗ lớn. Cô muốn tìm một mẫu gỗ tốt để chuẩn bị cho chậu hoa của mình, nên cô bước tới gần những con sóng, vén tóc ra sau để không che khuất tầm nhìn.

Nó lại xuất hiện, làm nước nhấp nhô! Cô vội bước về phía trước, chân bị ướt bởi từng bọt sóng. Sau đó vật đen lại di chuyển và có một hình dạng thật tức cười. Vẻ rực rỡ của ánh sáng bàng bạc làm nó giống cánh tay, yếu ớt đập về phía trước, giống như một người bơi lội mệt mỏi tranh đấu phối hợp. Một bàn tay cơ bắp, và như vậy, đồng đen bên cạnh có thể là một cái đầu.

Nhận thức đột ngột, và toàn thân Rachel bị kích động như có luồng điện chạy qua. Trước khi nhận thấy cô đã chìm trong làn nước, thôi thúc bởi những ngọn sóng hướng tới phía người đàn

ông đang tranh đấu. Nước cản trở cô, những con sóng đẩy cô lùi lại với sức mạnh tăng dần; thủy triều vừa mới bắt đầu lên lại. Người đàn ông biến mất trong tầm nhìn của cô, và một tiếng hét khàn khàn phát ra từ cổ cô. Cô lồm bồm hướng về phía anh, nước đã lên tới ngực, sóng đánh vào mặt cô. Anh ta ở đâu vậy? Làn nước tối đen không cho cô biết vị trí của anh ta. Cô tiến tới chỗ đã nhìn thấy anh lần cuối, nhưng đôi tay điên cuồng kiếm tìm nhưng không thấy gì.

Những con sóng sẽ đưa anh vào bờ. Cô quay lại và loạng choạng bước vào bờ và lại thoáng thấy anh trước khi cái đầu biến mất trong nước một lần nữa. Cổ lao vụt tới, bơi nhanh, và hai giây sau tay cô tóm lấy một mái tóc dày. Cô mạnh mẽ kéo đầu anh lên trên mặt nước, nhưng anh mềm rũ ra và nhắm mắt lại. “Đừng chết trước mặt tôi!” Cô ra lệnh với hàm răng nghiến chặt, tóm vai anh và kéo vào. Hai lần thủy triều đang tới đẩy đập mạnh vào chân cô, và lần nào cô cũng nghĩ mình sẽ chết đuối trước khi có thể vật lộn thoát khỏi người đàn ông nặng ký này.

Sau đó cô lôi tới dòng nước chỉ cao tới đầu gối, và anh khắp khiêng lún xuống. Cô lôi mạnh anh cho tới khi anh ra khỏi mặt nước, sau đó ngã xuống chống hai tay và đầu gối trên bãi cát, ho và thở hổn hển. Mọi cơ bắp trên người run lên phản ứng lại, cô trườn lên anh.

Chương Hai

Anh trần truồng. Tâm trí cô khó có thể chấp nhận thực tế trước khi nó bị đẩy sang những vấn đề cấp bách hơn. Cô vẫn đang thở hổn hển, nhưng cô buộc mình phải nín thở trong khi đặt tay lên ngực anh để phát hiện nhịp tim, hay là chuyển động lên xuống. Anh vẫn vậy, vẫn vậy. Cô không thấy trong anh không có dấu hiệu sự sống nào, và da quá lạnh...

Dĩ nhiên trời lạnh! Cô đột ngột bò dậy, lắc đầu để xua đi những sự mệt mỏi. Không biết anh đã ở trong nước bao lâu chỉ có Chúa mới biết, nhưng anh đã bơi, tuy yếu ớt, lần đầu tiên thấy anh, và cô mất vài giây quý giá khi nghĩ mình nên hành động ngay.

Cô phải cố hết sức khi phải lật người anh lại, bởi vì anh không phải một người đàn ông bé nhỏ, và ánh sao sáng hé lộ rằng anh là một người cơ bắp rắn chắc. Thở hổn hển, cô ngồi lên ngang người anh và bắt đầu dùng tay đẩy lên đẩy xuống trên ngực anh để kích thích lá phổi. Đó là một chuyện khác nữa mà ông cô đã dạy, và dạy cô thật tốt. Cánh tay và bàn tay khỏe mạnh của cô là nhờ bơi lội và làm vườn, và cô tiếp tục làm vậy với anh cho tới khi được phần thưởng là tiếng ho ngạt thở và một dòng nước phun ra từ miệng anh.

“Anh sống rồi,” cô thở nhẹ, không còn hô hấp nữa. Anh ho sặc sụa, cơ thể nặng nề ở phía dưới cô; sau đó anh khàn khàn rên rĩ và rùng mình trước khi ngất đi.

Rachel nhanh chóng xoay người anh lại, lo lắng cúi xuống nhìn anh. Bây giờ hơi thở của anh có thể nghe thấy rõ. Nó quá nhanh và quá rời rạc, nhưng rõ ràng là anh vẫn đang thở. Mắt nhắm nghiền, và đầu quay sang một bên khi cô lay anh. Anh đã bất tỉnh.

Cô khụy xuống, run rẩy khi gió đại dương lướt qua bên phải xuyên qua chiếc áo ướt đang mặc, và nhìn chăm chăm vào mái đầu đen đang nghỉ trên cát. Chỉ khi đó cô mới chú ý đồng bằng gạc vụng về xung quang vai anh. Cô với tay tháo nó ra, nghĩ rằng có lẽ nó là mảnh vải còn sót lại của chiếc áo mà anh đã mặc khi chịu đựng bất cứ tai nạn nào ném mình xuống đại dương. Nhưng miếng vải ẩm ướt trong ngón tay cô là vải bông chéo, quá to cho một cái áo trong thời tiết này, và nó được buộc thành nút. Cô lại kéo, và một phần của miếng vải tuột ra. Nó được gấp lại thành miếng và được nhét dưới nút thắt, và cao cao trên vai anh là một vết thương, một vòng tròn xấu xí nơi mà lẽ ra không nên có, để lộ ra một vết đen trong ánh sáng nhợt nhạt.

Rachel nhìn vết thương, tâm trí choáng váng khi nhận ra nó. Anh bị bắn! Cô đã nhìn thấy quá

nhều vết thương do súng đạn để không thể nhận ra chỉ có một, thậm chí trong ánh sáng mờ mờ của những vì sao đã giảm thiểu mọi thứ trong ánh sáng bàng bạc và bóng đen xuống mọi vật. Đầu quay mòng mòng và cô nhìn chăm chăm ngoài biển, căng mắt nhìn thấy ánh sáng nhỏ nhoi cảnh báo về một con thuyền, nhưng không có gì cả. Tất cả giác quan của cô đều rung lên, các dây thần kinh bị kích động, và cô cảnh giác ngay lập tức. Người bắn chắc phải có lý do nào đó, và cũng hợp lý thôi khi bất cứ ai bắn anh lần đầu tiên sẽ sẵn lòng làm việc đó lần nữa.

Anh cần được giúp đỡ, nhưng cô không có cách nào để vác anh lên vai và đưa anh về nhà. Cô đứng lên, quét qua biển lần nữa để chắc chắn mình không để lỡ bất cứ thứ gì, nhưng làn nước mênh mông không có gì. Cô sẽ phải để anh lại đây, ít nhất là trong lúc cô chạy nhanh về nhà và quay lại.

Một khi đã quyết định Rachel không chần chừ. Cúi xuống, cô túm chặt dưới vai anh và ấn chặt chân vào cát, lăm bắm với nỗ lực khi kéo anh cách đủ xa mặt nước để thủy triều đang lên không thể phủ kín anh trước khi cô có thể quay lại. Thậm chí khi bất tỉnh sâu như vậy anh vẫn cảm thấy đau đớn khi cô lôi mạnh anh bằng bờ vai bị thương và khẽ rên khản đi. Rachel chớp chớp mắt và cảm thấy mắt nóng lên chốc lát, nhưng đó chỉ là việc cần phải làm thôi. Khi đánh giá rằng anh đã cách bờ biển đủ xa cô đặt vai anh xuống nhẹ nhàng nhất có thể, thì thầm lời xin lỗi không thành tiếng cho dù biết anh có thể không nghe thấy mình nói. "Tôi sẽ quay lại," cô khẳng định, chạm lướt qua khuôn mặt ướt đầm của anh. Sau đó cô chạy đi.

Thông thường con đường xuống biển và xuyên qua những cây thông dường như tương đối ngắn nhưng đêm nay dường như nó kéo dài vô tận. Cô chạy, không quan tâm vấp ngón chân trần vào những rễ cây lộ thiên, không để ý những nhánh cây nhỏ quẹt vào áo. Một cành cây to đủ mạnh để mắc vào áo cô, ngăn cô lại giữa chừng. Rachel giật mạnh bằng toàn bộ sức lực, quá điên cuồng để dừng lại gỡ nó ra. Với một tiếng xé toạc ướt đầm chiếc áo rách rưới, và cô tự do tiếp tục hoang dại lao lên con dốc.

Ánh sáng chào đón của ngôi nhà nhỏ của cô là một đèn hiệu trong đêm tối, ngôi nhà một ốc đảo an toàn và thân thuộc, nhưng có điều gì đó trở nên tồi tệ, và cô không thể giấu mình trong sự an toàn của nó được nữa. Cuộc sống của người đàn ông trên bãi biển đang phụ thuộc vào cô.

Joe đã nghe tiếng cô trở về. Nó đứng bên cạnh cửa với lông xù lên, một tiếng gầm gừ phát ra từ cổ họng. Cô có thể thấy nó nghiêng bóng dưới ánh đèn cửa khi cô chạy nhanh ngang qua sân, nhưng cô không có thời gian làm nó bình tĩnh lại. Nếu nó cắn cô, cứ để nó cắn. Cô sẽ lo chuyện đó sau. Nhưng Joe không liếc mắt tới khi cô nhảy lên từng bậc thang và đóng sầm cánh cửa sau bản lề. Nó vẫn đang canh gác, nhìn về phía những hàng thông và bờ biển, mọi cơ bắp rung lên khi đặt bản thân vào giữa Rachel và bất cứ thứ gì đã làm cô chạy trong bóng đêm.

Rachel chớp lấy điện thoại, cố gắng thở đều để có thể nói chuyện mạch lạc. Tay run lên khi lóng ngóng lướt qua cuốn danh bạ, tìm kiếm số cứu thương, hoặc đội cứu hộ - có lẽ văn phòng cảnh sát trưởng. Bất cứ ai! Cô đánh rơi cuốn sổ và nguyên rửa một cách thô bạo, cúi xuống và tóm lấy nó. Đội cứu hộ - họ sẽ có thuốc sơ cứu, và người đàn ông này cần chăm sóc thuốc thang nhiều hơn là một báo cáo của cảnh sát về anh ta.

Cô thấy số điện thoại và lôi nó ra, khi đó đột nhiên tay cứng đờ, và cô nhìn chiếc điện thoại. Một bản báo cáo của cảnh sát. Cô không biết tại sao, không thể giải thích hợp lý với chính mình ngay sau đó, nhưng cô nhanh chóng biết mình phải giữ kín chuyện này, ít nhất là bây giờ. Những bản năng đã phát triển trong suốt những năm làm một phóng viên điều tra đang gọi những tín hiệu cảnh báo đều đặn, và bây giờ cô phục tùng chúng vì cô đã phục tùng trước đó. Cô đặt tai nghe vào giá đỡ, run rẩy khi đứng đó và cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ.

Không phải cảnh sát. Không phải bây giờ. Người đàn ông nằm trên bờ biển ấy đang bơ vơ, không phải mối đe dọa cho cô hay bất cứ ai. Anh sẽ không có cơ hội nào cả nếu đó chỉ là phát đạn đơn thuần, một trận tranh cãi ngoài tầm kiểm soát. Có lẽ anh là một kẻ buôn thuốc phiện. Một tên khủng bố. Bất cứ ai. Nhưng, Chúa nhân từ, có lẽ anh không là ai trong số đó, và cô là cơ hội duy nhất mà anh có.

Mặc dù vậy cô kéo tấm mền mỏng trên đầu tủ phòng ngủ và lại chạy lao đi từ ngôi nhà, cùng

Joe phía bên phải chân mình, những cảnh tượng hỗn loạn trong quá khứ đang bay lượn trong đầu. Những cảnh tượng không chính xác lắm, nơi mà vẻ ngoài hào nhoáng được chấp nhận và được gọt dũa, câu chuyện thật sự mãi mãi bị giấu kín khỏi tầm nhìn. Có những thế giới vượt ngoài thế giới bình thường hằng ngày mà mọi người đang sống, những nguy hiểm, dối trá và phản bội thậm chí chưa bao giờ ngờ tới. Rachel biết những vỏ bọc ấy. Chúng đã cướp đi cuộc sống của B.B. Người đàn ông trên bãi biển có lẽ là một nạn nhân hay một kẻ hiếm ác, nhưng nếu anh ta là một kẻ hiếm ác cô sẽ có thời gian để đưa anh tới những nhà chức trách trước khi anh ta có thể hồi phục vết thương; mặt khác nếu anh là một nạn nhân, khoảng thời gian duy nhất anh ta có là những gì cô có thể cho.

Anh ta nằm y nguyên như khi cô bỏ lại, thủy triều chỉ cách có vài bước chân. Thở hỗn hển, Rachel quỳ xuống cát cạnh anh và đặt tay lên ngực anh, rung mình nhẹ nhõm khi cô cảm thấy những di chuyển lên xuống đều đặn cho cô biết rằng anh vẫn sống. Joe đứng bên cạnh cô, đầu hạ thấp và tai vểnh lên, tiếp tục găm gù trong cổ họng, mắt không hề rời khỏi người đàn ông.

“Ồn rồi mà, Joe” cô nói, tự động vỗ về chú chó, và lần này nó không tránh cái vuốt ve của cô. Cô trải mền lên cát, sau đó quỳ xuống lần nữa chống tay vào cơ thể bất tỉnh của anh. Cô lặn anh lên tấm mền. Lần này anh không có một tiếng động nào, và cô mừng rỡ khi anh không thể cảm thấy đau đớn do mình phải gây ra cho anh ta.

Phải mất vài phút để đặt anh đúng vị trí, sau đó cô phải nghỉ ngơi. Cô lại nao núng nhìn biển, nhưng nó vẫn vắng vẻ. Không có ai ở đó, dù không có bất thường khi thấy ánh đèn của những con thuyền đi ngang qua. Joe chạm nhẹ vào chân cô, lại găm gù, và cô thu lấy hết sức mạnh. Sau đó cô cúi xuống, nắm lấy hai góc của tấm mền gần đầu anh và ấn chặt bàn chân vào cát. Cô làu bàu vì ráng sức; thậm chí với toàn bộ sức nặng dồn vào nỗ lực này, tất cả những gì cô có thể làm là kéo anh đi được vài bước. Chúa ơi, anh ta quá nặng!

Có lẽ khi cô đưa anh ra khỏi bãi biển và đi vào những rặng thông trơn trượt sẽ dễ dàng hơn. Nếu khó hơn cô sẽ không thể làm anh nhúc nhích thêm nữa. Cô biết sẽ khó khăn nhưng cô không nhận ra nó vượt ngoài khả năng của mình. Cô mạnh mẽ và khỏe mạnh, và cuộc sống của anh trông cả vào cô. Chắc chắn cô có thể kéo anh lên tới nhà mình, thậm chí nếu phải làm việc đó theo từng inch một!

Con số ước lượng gần đúng. Thậm chí khi cô đã thành công đưa anh ra khỏi bờ biển, mặc dù những lá thông hình kim có trơn và cái mền trượt dễ dàng hơn, lối con đường mòn vẫn là con dốc lên. Độ dốc không quá nhiều và thông thường cô đi bộ dễ dàng, nhưng với nỗ lực cô bỏ ra khi kéo một người nặng những 200 pao (eo ôi 90 ký lạng) lên trên thì cũng như dốc thẳng đứng vậy. Cô không thể duy trì nỗ lực này thêm khoảng thời gian nào nữa. Cô lao tới và đi lảo đảo, khụy đầu gối nhiều lần. Phổi đang đập mạnh và thở khó khè như ống thổi, và toàn bộ cơ thể đau dữ dội trước kéo anh lên lưng chừng dốc. Cô dừng lại một lát và dựa người vào một cây thông, chiến đấu với cơn buồn nôn không thể tránh được vì gắng sức. Nếu không phải vì cái cây đang nâng đỡ, có lẽ cô không thể đứng nổi, vì chân tay đang run rẩy dữ dội.

Một con cú kêu lên gần đó, và những con dế gáy như không bị quấy rầy; những chuyện xảy ra trong đêm không có ý nghĩa gì với chúng. Joe không hề rời khỏi cô, và mỗi lần dừng lại nghỉ ngơi nó quẩn quanh chân cô, hoàn toàn không giống nó chút nào. Nhưng nó không nép vào cô để tìm kiếm sự bảo vệ, nó đang bảo vệ cô, đặt mình giữa cô và người đàn ông kia. Rachel hít một hơi sâu và nâng mình dậy nỗ lực thêm lần nữa, vỗ về Joe và nói. “Cậu bé tốt, cậu bé ngoan.”

Cô cúi xuống và lại nắm cái mền lên, và Joe làm một việc thật phi thường; nó ngoạm lấy một cạnh của tấm mền và găm gù. Rachel nhìn nó, tự hỏi có phải nó đã túm cái mền để ngăn cản cô kéo anh ta xa hơn nữa. Cô thận trọng trụ vững đôi chân run rẩy, sau đó dựa ra sau và kéo với mọi sức lực còn sót lại. Vẫn găm gù, Joe cố hết sức và cũng kéo, và với sức mạnh thêm của nó thêm vào với sức mạnh của cô cái mền trượt lên trước được một đoạn vài feet.

Rachel ngạc nhiên dừng lại, nhìn chú chó. “Cậu bé ngoan lắm,” cô nói lần nữa. “Cậu bé ngoan lắm!” Chì là may mắn một lần, hay nó sẽ làm lần nữa? Nó là một con chó to khỏe; Honey Mayfield đã ước tính nó nặng khoảng 80 pounds. Nếu nó có thể dụ nó kéo cùng, cô có thể đưa người đàn ông lên khỏi con dốc mà không mất nhiều thời gian.

“Được rồi,” cô thì thầm, nắm chặt cái mền hơn. “Để coi mày sẽ làm vậy được lần nữa không.” Cô kéo, và Joe cũng kéo, tiếng rên khàn khàn vẫn găm gù trong cổ họng, như thể nếu nó không tán thành điều cô đang làm, nhưng sẽ giúp cô nếu cô quyết tâm làm điều đó.

Mọi chuyện dễ dàng hơn nhờ sự giúp đỡ của con chó, và họ nhanh chóng ra khỏi những cây thông dày đặc, chỉ còn một con đường đất và một cái sân nhỏ cần vượt qua trước khi tới nhà. Rachel đứng thẳng lên và nhìn ngôi nhà chăm chú, tự hỏi làm sao có thể đưa anh qua hai bậc thang để tới được mái hiên. Ô, cô đã đưa anh đi khá xa rồi; cô đưa được anh vào nhà, bằng cách này hay cách khác. Cúi xuống, cô bắt đầu kéo lần nữa.

Anh không phát ra âm thanh gì cả từ tiếng rên rỉ trên bãi biển, thậm chí không cả khi họ kéo anh ngang qua những rễ cây lộ thiên hay những chỗ đá hõm và con đường đất. Rachel để cái mền xuống và cúi xuống ở trên người anh lần nữa, quỳ xuống trên thảm cỏ ẩm ướt, mát lạnh bên cạnh anh. Anh vẫn đang thở; sau những gì bắt anh phải trải qua, cô không nghĩ mình có thể yêu cầu bất cứ điều gì thêm nữa. Cô nhìn lên hai bậc thềm lần nữa, một vết nhăn trên trán cô. Cô cần một cái băng tải để đưa anh lên trên những bậc đó. Cảm giác khẩn trương ngày càng tăng đang găm nhấm cô. Anh không chỉ cần sự giúp đỡ, nhưng cô phải giấu anh trong nhà càng nhanh càng tốt. Cô sống một mình ở đây tại Vịnh Kim Cương, nên các vị khách tình cờ không nhiều lắm, nhưng bất cứ ai tới tìm người đàn ông này sẽ không phải là vị khách tình cờ. Cho tới khi anh tỉnh lại, cho tới khi cô biết rõ hơn chuyện gì đang xảy ra, cô phải giấu anh đi đã.

Cách duy nhất cô có thể đưa anh lên các bậc thềm là túm dưới tay và kéo anh lên, cũng y như cách cô đã đưa anh ra khỏi bãi biển. Lúc này Joe không thể giúp. Cô sẽ phải nhấc đầu, vai và ngực – phần nặng nhất trên cơ thể anh ta.

Cô lấy lại nhiệt huyết, và ngồi đó trên đám cỏ không hoàn thành được chuyện gì. Nhưng cô quá mệt, chân tay như bị đeo đá; chúng lơ lờ, và cô lao đảo một chút khi cố đứng dậy. Cô nhẹ nhàng quẩn mền quanh người đàn ông, đặt mình sau anh và trượt tay dưới vai anh. Căng mình, đấu tranh cho mỗi chút để có lực đòn bẩy, cô nâng anh lên tư thế ngồi, sau đó nhanh chóng dựng anh dựa vào chân mình. Anh bắt đầu đổ xuống, và với một tiếng rên Rachel túm ngực anh, khoanh tay và kháo chặt hai bàn tay lại với nhau. Đầu anh đổ về phía trước, mềm rũ như trẻ sinh. Joe lo lắng bên cạnh cô, găm gù khi nó không thể tóm được chỗ nào để ngoạm cái mền.

“Tất cả ổn rồi,” cô hớn hển nói. “Bây giờ ta phải làm theo cách này.” Cô tự hỏi mình nói chuyện với chú chó hay anh ta nữa. Cả hai đều thật lố bịch, nhưng dường như cả hai đều quan trọng.

Những bậc thềm đã ở lại phía sau. Tiếp tục giữ cho chân phía dưới và tay vẫn giữ chặt ngực người đàn ông, Rachel đẩy mạnh về phía sau; mông hạ xuống bậc đầu tiên với một tiếng ngã thịch chói tai, và mép bậc đầu tiên kéo xước một đường phía dọc lưng cô, nhưng cô vẫn xoay xở nâng được người đàn ông đó lên một chút. Cơn đau bỏng rát đốt cháy cả lưng và chân vì lực ép cô đặt lên các cơ bắp. “Ôi, lạy chúa,” cô thì thầm. “Ngay bây giờ mình không thể ngã. Một chút nữa thôi mình sẽ nghỉ ngơi, không phải bây giờ.”

Nghiến chặt răng, cô lại đứng lên, dùng những cơ bắp khỏe hơn của hai bắp đùi tốt hơn là những cơ lưng dễ bị tổn thương. Một lần nữa cô lao lên rồi lùi lại kéo mạnh người đàn ông lên cùng với mình. Lúc này cô đang ngồi trên bậc thềm trên cùng, và nước mắt vì đau đớn và cố gắng đang làm mắt cô cay xè. Thân trên của người đàn ông đang ở trên bậc thềm, chân vẫn ở phía sân, nhưng nếu có thể đưa thân trước của anh lên hiên nhà thì phần còn lại sẽ dễ dàng hơn. Cô phải làm việc khó khăn đó thêm một lần nữa.

Cô không biết làm cách nào mình có thể làm được, hay tìm thấy sức mạnh ở đâu. Cô lấy lại sức, hất vai, đẩy mạnh. Đột nhiên chân bị trượt và cô nặng nề ngã về phía sau lên cánh cửa bằng gỗ, người đàn ông nằm lên chân cô. Sững người, cô nằm đó một lát, nhìn lên ngọn đèn cửa màu vàng với lũ thiêu thân nhỏ bé đậu xung quanh. Cô có thể nghe được trái tim đập mình đập hoang dại, nghe thấy tiếng thở khò khè khi cố hít đủ ô xi vào phổi để đáp ứng nhu cầu cho những cơ bắp đã làm việc quá sức. Sức nặng của anh đang đè nát chân cô. Nhưng cô vẫn nằm duỗi ra ở cửa, nên nếu anh đang nằm lên chân cô, điều đó có nghĩa là cô đã làm được. Cô đã đưa anh qua được những bậc thềm!

Rên rỉ, khóc lóc, cô đẩy mình lên ngồi dậy, dù cô nghĩ những tấm ván dưới thân mình đã tạo lên một chiếc giường tuyệt vời. Mất một lúc cô mới có thoát được sức nặng giam hãm của anh, và rồi cô không thể đứng lên được nữa. Cô lê bước tới cánh cửa kiếng và đẩy ra, sau đó bò lại chỗ người đàn ông. Chỉ thêm vài bước chân. Đi vào cửa trước, rẽ sang bên phải, sau đó đi vào trong phòng ngủ. Hai mươi, ba mươi feet. Chỉ có vậy, tất cả những gì cô đòi hỏi bản thân.

Phương pháp ban đầu khi tóm một cạnh của chiếc mền và kéo dường như là một ý tưởng hay, và Joe sẵn lòng cho cô mượn sức lần nữa, nhưng bản thân Rachel có quá ít sức mạnh, và chú chó phải làm phần lớn mọi việc. Chậm chạp, khó nhọc, họ đưa người đàn ông đi ngang qua cánh cửa. Cô và Joe không thể cùng vào cửa một lúc, nên cô đi trước và quỳ xuống để tóm một góc mền. Gầm gừ, cơ thể to lớn trụ vững, Joe kéo với tất cả sức lực, và một người đàn ông cùng chiếc mền đi qua cánh cửa nhà.

Tiếp tục công việc là một ý kiến hay trong khi họ tiếp tục di chuyển anh, cô xoay người anh hướng về phía phòng ngủ, và một phút hiếm hoi sau đó anh đang nằm trên sàn nhà bên cạnh giường cô. Joe thả chiếc mền ra ngay khi cô thả và ngay lập lùi ra khỏi cô, lông dựng lên khi phản ứng lại với ranh giới lạ lẫm của ngôi nhà.

Bây giờ Rachel không thử vỗ về nó; cô đã dò hỏi nó quá nhiều, vượt quá xa những ranh giới đã được định sẵn, khiến bất kỳ cuộc thương lượng nào nữa cũng là quá đáng. “Đi thôi,” cô nói, đứng lên và dẫn nó quay lại cửa trước. Nó băng qua cô, lại lo lắng vì sự tự do của mình, và biến mất vào bóng đêm ngoài tầm những ngọn đèn ở cửa. Cô chậm chạp kéo cánh cửa và đóng lại, đập một con muỗi nhỏ bay vào nhà.

Những bước chân đi chậm có thứ tự và loang choạng, cô khóa cửa trước cửa sau và kéo rèm cửa các cửa sổ. Phòng ngủ có màn Venetian lạc hậu, và cô khép chúng lại. Vậy là xong, ngôi nhà an toàn hết mức cô có thể làm được, cô nhìn xuống người đàn ông trần trụi đang nằm ở sàn nhà phòng ngủ. Anh cần được chăm sóc thuốc thang, sự chăm sóc y tế lành nghề, nhưng cô không dám gọi một bác sỹ nào cả. Họ được yêu cầu báo cáo lại tất cả các vết thương do bị bắn với cảnh sát.

Thật sự chỉ có một người có thể giúp cô lúc này, một người cô tin là sẽ giữ bí mật. Vào nhà bếp. Rachel quay sở của Honey Mayfield, những ngón tay ngang qua những tín hiệu khẩn cấp đã không sẵn sàng gọi Honey. Điện thoại được nhắc lên lần đổ chuông thứ ba, và một giọng nói ngái ngủ cất lên, “Mayfield đang nghe.”

“Honey, Rachel đây. Chị có thể ra ngoài được không?”

“Bây giờ sao?” Honey vừa nói vừa ngáp. “Có chuyện gì xảy ra với Joe sao?”

“Không, nó ổn cả. Nhưng... chị có thể đem theo túi cấp cứu không? Và đặt nó vào bao tải hay thứ gì đó, để không ai có thể nhìn thấy.”

Tất cả dấu hiệu của cơn buồn ngủ đã biến mất trong giọng nói của Honey. “Đây là trò đùa à?”

“Không, nhanh lên.”

“Chị sẽ tới đó sớm nhất có thể.”

Hai chiếc tai nghe đều gác máy cùng một lúc, và Rachel quay lại phòng ngủ, nơi cô cúi mình xuống bên cạnh người đàn ông. Anh vẫn chưa tỉnh lại, và đáng lẽ những gì đã anh trải qua đủ để đánh thức tử thần rồi, trừ phi anh mất quá nhiều máu khi đang trong tình trạng chấn động mạnh và gần như có thể giết chết anh. Nỗi lo lắng mạnh mẽ sâu sắc ủa tới, và cô chạm nhẹ vào khuôn mặt anh với đôi tay run rẩy, như thể cô có thể truyền sự sống đối với anh qua cái chạm của mình. Bây giờ anh ấm hơn lúc trước và đang thở chậm chạp một cách nặng nhọc trong lồng ngực. Vết thương trên vai rỉ máu, và cát dính đầy người, thậm chí dính vào tóc, vẫn đang nhỏ ra nước biển. Cô vuốt cát khỏi tóc anh và thấy có gì đó dính vào tay mình. Nhấn mặt, cô nhìn chỗ nước đỏ nhuộm màu trên tay mình; rồi nhận thức lóe lên. Anh còn bị thương ở đầu nữa sao! Và cô đã kéo anh qua con dốc, sau đó kéo mạnh anh qua bậc thang vào hiên nhà! Thật kỳ diệu khi cô đã không giết chết anh.

Tim đập mạnh, cô chạy vô nhà bếp lấy một chậu đầy nước ấm, sau đó quay lại phòng ngủ để ngồi xuống sàn nhà bên cạnh anh. Nhẹ nhàng nhất có thể, cô lau máu và cát ra khỏi tóc anh hết

mức có thể, cảm thấy những lộn đầy đó trở nên lộn xộn giữa các ngón tay mình. Đầu ngón tay tìm thấy một chỗ sưng phồng bên phải đầu, chỉ ngay đằng sau thái dương, và cô đẩy lộn tóc sang một bên để lộ một vết rách nham nhở trên da. Dù vậy không phải vết thương do súng đạn. Như thể anh đã bị đánh vào đầu, hay bị đánh bởi thứ gì đó. Nhưng tại sao bây giờ anh không tỉnh lại? Anh đã bơi khi cô mới nhìn thấy anh nên chắc lúc đó anh vẫn tỉnh, tiến vào nhờ lực đẩy của thủy triều. Anh không hề mất ý thức cho tới khi tới cửa vịnh Kim Cương.

Cô ấn miếng vải vào cục u, cố gắng lau sạch cát khỏi vết rách. Anh đã bị đập vào một hòn đá lớn, gồ ghề nằm ở dọc cửa vịnh sao? Lúc thủy triều thấp nhất chúng chỉ ở phía dưới mặt nước và khó có thể tránh được trừ khi bạn biết chính xác vị trí của chúng. Hiểu rõ như đã biết vịnh này, Rachel quyết định rằng chính xác đó là những gì đã xảy ra, và cô cần mỗi khi nghĩ đã kéo lê một anh ta theo cách của mình khi có lẽ anh vấp phải chấn động nào đó. Điều gì nếu trí tưởng tượng của cô là điên rồ, và cô gây ra cái chết cho người này vì sợ hãi và do dự? Một chấn động là rất nghiêm trọng, và rồi những vết thương do súng đạn. Ôi, Chúa ơi, cô đang làm đúng phải không? Anh đã bị bắn trong một tai nạn và ngã xuống biển vào ban đêm, sau đó mất phương hướng vì đau đớn và lảo đảo phải không? Nếu lúc này một ai đó đang tìm kiếm anh thì sao?

Cô dờ dẫm nhìn anh chằm chằm, tay di chuyển chạm vào vai anh một lời xin lỗi, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da ấm áp rám đen của anh. Cô thật ngốc nghếch! Điều tốt nhất cô có thể làm cho anh là gọi đội cứu hộ ngay lập tức và hy vọng rằng mình không tạo thêm vết thương nào nữa cho anh với sự lười kéo thô bạo của mình. Cô bắt đầu đứng lên, quên những suy đoán điên rồ và làm việc khôn ngoan, thì cô nhận ra mình đã nhìn đôi chân anh chằm chằm, và rằng chân bên trái có vài bông chèo buộc lại xung quanh. Vải bông chèo. Anh cũng đã buộc vài bông chèo ở trên vai. Xương sống ngựa ran lên cảnh giác, và cô rời khỏi vị trí và tới cạnh xem xét đôi chân, lo sợ những thứ mình sẽ tìm thấy. Cô không thể gỡ nút được; nó được buộc quá chặt, và nước biển làm nó chặt thêm.

Cô lấy cái kéo ra khỏi hộp may vá và gọn gàng cắt một mảnh vải. Cái kéo trượt một cách đột ngột khỏi những ngón tay run rẩy khi cô nhìn xuống cơ thể anh, nhìn vào vết thương xấu xí ở lớp da ngoài. Anh cũng bị bắn vào chân. Cô kiểm tra chân anh kỹ càng; vết thương hở, nên ít nhất viên đạn không còn nằm trong người. Anh không may mắn như vậy ở vai.

Không ai tình cờ bắn *hai lần* cả. Rõ ràng ai đó cố giết anh.

"Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa đâu!" cô gay gắt nói, âm thanh giọng nói làm cô hoảng hốt. Cô không biết người đàn ông nằm ở trên sàn nhà là ai, bất động và không phản ứng, nhưng cô đang cúi xuống anh với tất cả sự bảo vệ của một con sư tử mẹ bảo vệ cho đứa con yếu ớt. Cho tới khi cô biết chuyện gì đã xảy ra, không ai có cơ hội làm hại người đàn ông này.

Bàn tay dịu dàng, cô bắt đầu lau người cho anh tốt nhất có thể. Sự trần trụi của anh không làm cô bối rối, dưới hoàn cảnh này cô thấy thật ngốc nghếch khi do dự vì làn da trần của anh. Anh đã bị thương, không có chút sức lực nào; nếu cô gặp anh đang trần truồng tắm nắng, đó sẽ là tình huống hoàn toàn khác, nhưng lúc này anh cần cô, và cô sẽ không để sự e thẹn ngăn mình giúp anh.

Cô nghe thấy tiếng xe ô tô đang tới trên con đường nhà và vội vã đứng dậy. Chắc đó là Honey, và mặc dù Joe thường thường không thù địch với phụ nữ như đối với đàn ông, sau sự kiện khác thường của đêm nay có lẽ nó sẽ dễ cáu và trút vào bác sỹ thú y. Rachel mở khóa cửa và mở ra, bước ra ngoài hiên nhà. Cô không thể nhìn thấy Joe, nhưng tiếng gầm gừ nho nhỏ phát ra phía dưới bụi cây trúc đào, và cô nói nhỏ với nó khi xe của Honey rẽ vào đường nhỏ.

Honey ra khỏi xe và với tay ra ghế sau để lấy túi, thứ mà cô túm chặt bắt đầu băng qua sân. "Cảm ơn vì đã đợi chị," cô nói rành mạch. "Dì Audrey muốn em thấy đồng vải cho các cửa hàng của em."

"Vào đi," Rachel mời cô, giữ cửa mở. Joe lại gầm gừ khi Honey bước lên các bậc thang, nhưng vẫn ở nguyên dưới bụi cây trúc đào.

Honey đặt hai túi đựng đồ xuống sàn nhà và quan sát Rachel đang cẩn thận khóa cửa trước lại. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" cô hỏi, chống hai bàn tay khỏe mạnh rám nắng lên hông. "Tại sao chị lại phải để túi của mình trong đồng vải này?"

“Trong này,” Rachel nói, dẫn đường tới phòng ngủ. Anh vẫn không cử động, trừ chuyển động đều đều trong lồng ngực khi thở. “Anh ta bị bắn,” cô nói, quỳ gối xuống bên cạnh anh.

Mặt Honey tái đi, lộ rõ những vết tàn nhang sáng trên mũi và gò má. “Ôi Chúa ơi, chuyện gì xảy ra ở đây? Anh ta là ai? Em đã gọi cho cảnh sát trưởng chưa?”

“Em không biết, để trả lời ba câu hỏi đó của chị,” Rachel căng thẳng nói, không nhìn Honey. Cô giữ đôi mắt gắn chặt khuôn mặt anh, đợi anh mở mắt ra, ước gì anh có thể đưa ra cho cô câu trả lời cho những câu hỏi mà Honey vừa hỏi. “Và em sẽ không gọi cảnh sát trưởng đâu.”

“Em có ý gì vậy, em sẽ không báo cho cảnh sát trưởng biết?” Honey hét lên, mất bình tĩnh thường thấy khi nhìn thấy một người đàn ông trần truồng trên sàn nhà phòng ngủ của Rachel. “Em đã bắn anh ta phải không?”

“Tất nhiên là không! Anh ấy trôi dạt trên biển!”

“Tất cả là lý do để gọi cảnh sát trưởng!”

“Em *không thể*! Rachel ngẩng đầu lên, đôi mắt dữ dội và bình tĩnh lạ lùng. “Em không thể mạo hiểm cuộc sống của anh ấy theo cách này.”

“Em mới vô lý làm sao? Anh ta cần bác sỹ, và cảnh sát trưởng cần điều tra tại sao anh ta bị bắn! Có thể anh ta là một kẻ giết người đào tẩu, hay một kẻ buôn ma túy. Bất cứ ai!”

“Em biết điều đó.” Rachel hít một hơi sâu. “Nhưng nhìn anh ấy như vậy, em không nghĩ mình có nhiều nguy hiểm. Anh ấy không có chút sức lực nào. Và nếu mọi chuyện không phải... mọi chuyện lại tiếp diễn... anh ấy sẽ không chịu có cơ hội ở bệnh viện nơi mà bất cứ ai có thể bắt anh ấy.”

Honey vò đầu. “Chị không hiểu em đang nói về chuyện gì nữa,” cô chán nản nói. “Em có ý gì, ‘mọi chuyện lại tiếp diễn?’ và tại sao em nghĩ ai đó cố gắng tiếp cận anh ra? Để hoàn thành công việc mà họ đã bắt đầu sao?”

“Đúng vậy”

“Vậy đó là việc của cảnh sát.”

“Nghe nè,” Rachel nài nỉ. “Khi là một phóng viên, em thấy một số chuyện... lạ lùng. Một đêm em ở hiện trường khi một cơ thể được tìm thấy. Người đàn ông bị bắn vào phía sau đầu. Cảnh sát trưởng của khu vực đó đã làm báo cáo, cái xác được nhận dạng, nhưng khi bản báo cáo dài một đoạn văn xuất hiện trên báo hai ngày sau nó chỉ ra rằng anh ta đã bị chết vì *những nguyên nhân khách quan*! Trong chuyện này, em cho rằng thật khách quan làm sao khi chết vì một viên đạn ở não, nhưng chuyện đó làm em tò mò, và em điều tra một vài chuyện, tìm kiếm tập tài liệu. Tập tài liệu đã biến mất. Văn phòng của nhân viên điều tra không có ghi chép gì về người đàn ông đã bị bắn vào đầu. Cuối cùng, có lời rò rỉ cho em để em dừng việc điều tra lại, những người nào đó trong chính phủ đã quan tâm vấn đề này và muốn nó dừng lại.

“Chuyện đó không có ý nghĩa gì,” Honey càu nhàu.

“Người đó là một đặc vụ!”

“Đặc vụ của tổ chức nào? DEA? FBI? Tổ chức gì?”

“Chị đã đi đúng hướng rồi nhưng hãy đoán sát hơn.”

“Một gián điệp? Em đang muốn nói anh ta là một gián điệp sao?”

Anh ta là một điệp viên. Em không biết làm việc cho tổ chức nào, nhưng toàn bộ câu chuyện được bưng kín và được làm giả không đúng chút nào. Sau đó em bắt đầu chú ý những chuyện mà không giống với vẻ ngoài cho lắm. Em đã chứng kiến quá nhiều chuyện để có thể khẳng định người đàn ông này có an toàn hay không khi giao cho nhà chức trách.”

“Em nghĩ anh ta là một *đặc vụ*?” Honey nhìn xuống anh, đôi mắt nâu của cô mở to.

Rachel buộc mình phải bình tĩnh trả lời. “Em nghĩ chuyện đó có khả năng, và em nghĩ chúng ta sẽ mạo hiểm cuộc sống của anh ta khi đưa anh ta tới cảnh sát trưởng. Sau đó nó sẽ là vấn đề của tường thuật công khai, và bất cứ ai đang săn lùng anh ấy đều sẽ có thể tìm ra.”

“Anh ta có thể là một tên buôn lậu ma túy. Có thể em sẽ mạo hiểm cuộc sống của mình khi

bảo vệ anh ta.”

“Chuyện đó có thể xảy ra,” Rachel thừa nhận. “Nhưng anh ta bị thương, và em thì không. Anh ấy không có cơ hội nào cả, ngoại trừ những gì em có thể cho anh ta. Nếu DEA cần quét một ổ thuốc phiện nào đó sẽ có gì đó về nó trên truyền hình hay trên báo. Nếu anh ta là một tên tù trốn trại nó sẽ có trên bản tin. Anh ta không có khả năng làm tổn thương ai nên em an toàn mà.”

“Và một vụ mua bán ma túy không thành công? Lúc đó em sẽ không an toàn nữa, dù là với anh ta hay với bất kỳ ai khác.”

“Em sẽ tính tới chuyện đó,” Rachel nhỏ nhẹ nói, đôi mắt màu xám thấy được cái nhìn lo lắng của Honey. “Em đã tính tới mọi khả năng, và em biết những nguy hiểm. Có thể em đang nhìn nhận u ám ở những thứ không hề có, nhưng em nghĩ thật khủng khiếp mức nào cho anh ấy nếu em đúng.”

Honey hít một hơi sâu và thử lần nữa. “Chỉ là không giống một gián điệp bị thương nằm trơ trên bãi biển. Những chuyện này không xảy ra với những người bình thường, và em vẫn trong ranh giới bình thường đó, thậm chí dù em có hơi lập dị.”

Rachel không thể tin những điều mình đang nghe, từ chính miệng Honey nói, người mà thường là người hiểu biết nhất vùng. Những chuyện trong đêm nay làm mọi người lo sợ. “Bất kể công việc của anh ta là gì, thì anh ấy cũng chỉ là một người đàn ông bị thương trên bãi biển! Chỉ vậy thôi! Anh ấy ở đây, và cần được giúp đỡ. Em vừa làm gì có thể, nhưng anh ấy cần chăm sóc y tế. Vẫn còn một viên đạn ở trong vai. Honey, làm ơn đi mà!”

Nếu có thể, Honey trở nên nhợt nhạt hơn. “Em muốn *chị* chăm sóc anh ta sao? Anh ta cần bác sỹ! Chị chỉ là bác sỹ thú y thôi!”

“Em không thể gọi bác sỹ! Bác sỹ được yêu cầu thông báo lại tất cả các vết thương do súng đạn gây ra với cảnh sát. Chị có thể làm được. Không có một bộ phận quan trọng nào bị thương. Chỉ có vai và chân thôi, và em nghĩ anh ta bị chấn động. Làm ơn đi!”

Honey nhìn xuống người đàn ông trần trụi đó và cắn môi. “Làm cách nào mà em có thể đưa anh ta lên đây vậy?”

“Joe và em kéo anh ta, trên một chiếc mền.”

“Nếu chấn thương nghiêm trọng có lẽ anh ta cần được phẫu thuật.”

“Em biết. Em sẽ xử lý nếu việc đó nếu cần thiết. Em sẽ nghĩ ra gì đó.”

Cả hai đều im lặng trong vài phút, nhìn xuống người đàn ông vẫn nằm đó và không có sự giúp đỡ nào bên cạnh chân họ. “Thôi được,” cuối cùng Honey cũng nói, giọng nhẹ nhàng. “Chị sẽ làm tất cả có thể. Hãy đưa anh ta lên giường đã.”

Việc đó cũng khó khăn như đưa anh ta ra khỏi bãi biển vậy. Bởi vì Honey lớn hơn và khỏe hơn, cô nâng vai anh, trong khi Rachel trượt một tay dưới hông và tay còn lại dưới đùi anh. Như Rachel đã lưu ý trước đó, anh là một người đàn ông to lớn, và cơ bắp cuộn cuộn, điều này có nghĩa anh nặng hơn với người khác ít cơ bắp hơn cùng to như vậy. Anh còn nặng chết người nữa, và họ phải cẩn thận với những vết thương của anh. “Chúa phù hộ,” Honey hốt hển nói. “Làm cách nào em có thể đưa anh ta lên con dốc đó và vào nhà, dù có cả sự giúp đỡ của Joe.”

“Em phải làm vậy,” Rachel trả lời, bởi vì đó là lời giải thích duy nhất cô có.

Cuối cùng họ cũng đưa được anh lên giường, và Rachel ngồi sụp xuống sàn nhà, hoàn toàn kiệt sức bởi những cố gắng cả đêm. Honey cúi xuống người đàn ông, khuôn mặt tàn nhang chăm chú kiểm tra cho anh

Chương Ba

Đã ba giờ sáng. Honey đã rời khỏi nhà cô một giờ trước đó, và khi ở vịnh Rachel đã quá mệt mỏi đủ để cần phải tắm thêm lần nữa để gột sạch cát ra khỏi tóc. Sức nóng của một ngày cuối cùng cũng dịu đi đủ để bầu không khí có thể trở nên dễ chịu, trời sẽ sáng nhanh thôi, và hơi nóng lại sẽ bắt đầu trở lại. Bây giờ cô cần phải ngủ, trong khi cô có thể, nhưng tóc vẫn ướt. Thở dài, cô ngồi xuống bàn trang điểm và mở máy sấy tóc.

Người đàn ông đó vẫn ngủ, chưa tỉnh lại. Chắc chắn là anh bị chấn động, nhưng Honey không nghĩ là nghiêm trọng, hoặc anh đang trong trạng thái hôn mê, chỉ cho là cơn hôn mê tiếp tục đó là do kết hợp việc mệt mỏi, mất máu, bị chấn động và một cú đòn vào đầu. Cô ấy đã lấy viên đạn ra khỏi vai anh, khâu lại và băng bó lại vết thương và tiêm một mũi phòng uốn ván và một mũi kháng sinh; sau đó cô và Rachel lau sạch người cho anh, thay đổi ga giường và làm anh cảm thấy dễ chịu nhất có thể. Khi đã quyết định giúp đỡ Honey trở về với con người nhiệt tình tận tụy, điều Rachel thật sự biết ơn. Rachel cảm thấy mình đã làm việc quá sức trong giới hạn thể chất cho phép, tuy nhiên không biết từ đâu cô đã lấy được sức mạnh giúp Honey làm phẫu thuật căng thẳng để lấy viên đạn ra khỏi vai người đàn ông, sau đó chăm sóc những tổn thương khác trên cơ thể anh ta.

Tóc đã khô, cô mặc một chiếc áo sơ mi sạch sẽ mà mình đã đem vào nhà tắm. Khuôn mặt trong kiếng không giống cô, và cô tò mò nhìn nó chằm chằm, chú ý vùng da nhợt nhạt và vùng quầng thâm dưới đôi mắt đen vì mệt mỏi. Cô đã kiệt sức vì mệt mỏi, và cô biết điều đó. Đã tới lúc phải đi ngủ. Vấn đề duy nhất bây giờ là: ở đâu?

Người đàn ông nằm trên giường của cô, chiếc giường duy nhất trong nhà. Cô không có một cái trường kỷ cỡ bình thường, chỉ có hai cái ghế nối với nhau. Có một khả năng nữa là trải thảm trên sàn nhà, nhưng cô quá mệt tới nỗi không còn dám nghĩ tới việc đó nữa. Rời khỏi phòng tắm, cô nhìn chiếc giường gọn gàng của mình với tấm khăn trải trắng như tuyết, và người đàn ông nằm lặng im trên đó.

Cô cần đi ngủ, và cần ở cạnh anh để có thể nghe thấy nếu anh tỉnh lại. Cô là một góa phụ ba mươi tuổi, không phải một cô nàng ngây thơ run rẩy; điều hợp lý nhất để làm là lên giường bên cạnh anh và cô có thể nghỉ ngơi. Sau khi nhìn anh một lúc lâu cô quyết định và tắt đèn, sau đó đi sang một bên của chiếc giường và cẩn thận trượt giữa những tấm mền, cố gắng không va vào anh. Cô không thể ngăn tiếng rên khe khẽ khi cuối cùng những cơ bắp mệt mỏi của mình được nghỉ ngơi, và cô xoay người lại đặt tay mình vào trong cánh tay anh, vì vậy cô có thể thức dậy nếu anh động dậy. Sau đó cô ngủ.

Khi cô thức dậy trời rất nóng, và cả người ướt đẫm mồ hôi. Vẻ hoảng hốt nhanh chóng bùng lên khi cô mở mắt và nhìn thấy khuôn mặt đen của người đàn ông trên gối ngay cạnh mình; sau đó cô nhớ lại và chống người lên khủy tay nhìn anh. Dù trời nóng vậy nhưng anh không đổ mồ hôi và dường như hơi thở rất gấp gáp. Sự quan tâm nhanh chóng xuất hiện, cô ngồi dậy, đặt tay lên khuôn mặt anh, cảm thấy hơi nóng ở đó. Anh di chuyển đầu một cách khó khăn, tránh xa sự đụng chạm của cô. Anh đang sốt, điều này không ngoài dự đoán.

Rachel nhanh chóng ra khỏi giường, biết rằng lúc này khoảng giữa trưa. Không có gì nghi ngờ khi ngôi nhà quá nóng! Cô mở cửa sổ và bật quạt trần để đẩy một ít hơi nóng ra khỏi nhà trước khi bật điều hòa để làm mọi thứ mát lại. Cô không thường sử dụng máy lạnh rồi, nhưng bệnh nhân của cô cần được mát.

Cô phải chăm sóc anh trước khi làm bất cứ việc gì. Cô hào tan hai viên aspirin trong một muỗng cà phê nước, sau đó nhẹ nhàng nâng đầu anh lên, cố gắng không làm anh khó chịu. “Mở miệng ra nào,” cô dịu dàng nói như thể anh là một đứa trẻ. “Nuốt đi cho tôi nào. Sau đó tôi sẽ để anh nghỉ ngơi.” Đầu anh nặng nhọc tựa lên vai cô, hàng mi đen vẫn nhắm. Mái tóc dày và mượt mà dưới bàn tay cô, và ấm, chính hơi ấm đó nhắc cô về cơn sốt. Cô đặt cái muỗng vào miệng anh, chú ý những đường viền rõ ràng trên môi; cái muỗng được ép vào môi dưới, nó hé chỉ một chút. “Tiếp tục nào,” cô thì thầm. “Mở miệng ra nào.”

Có bao nhiêu cấp độ của hôn mê đây? Anh có nghe thấy cô nói không? Cảm nhận được những từ đó không? Hay chỉ là những âm thanh trầm thấp, nhẹ nhàng rót và tai anh? Sự đụng chạm của cô? Mùi hương ấm áp, gây buồn ngủ của cô phải không? Một vài thứ đã xuất hiện ở anh. Anh cố gắng quay người về phía cô, rúc người trong vai cô, và miệng mở ra một chút. Trái tim đập mạnh trong lồng ngực khi cô dỗ ngọt anh nuốt, hy vọng rằng anh sẽ không bị sặc. Chuyện đó diễn ra quá tốt cô đã dứt được ba muỗng nước trước khi anh trở lại hôn mê sâu.

Cô làm ướt một cái khăn mặt bằng nước lạnh, gấp lại và đặt lên trán anh, sau đó kéo tấm mền lên tới hông anh và bắt đầu lau rửa bằng nước mát. Chầm chậm, gần như máy móc cô lướt chiếc khăn lạnh lên ngực và vai anh, rồi trượt xuống đôi tay rắn chắc, sau đó tới bụng rắn rỏi, nơi những đám lông trên ngực thu hẹp lại thành một đường nhỏ và mềm mại. Rachel hít thở sâu, nhận thấy cơ thể mình khẽ run rẩy. Anh rất đẹp trai. Cô chưa bao giờ gặp người nào đẹp hơn anh.

Đêm hôm trước cô không để mình nghĩ về điều này, khi việc quan trọng là giúp đỡ và chăm sóc những vết thương của anh, nhưng thậm chí cả lúc đó cô đã nhận ra anh quyến rũ mức nào. Nét mặt của anh đều đặn hài hòa, mũi nhỏ và thẳng trên khuôn miêng mà cô vừa chạm vào. Khuôn miêng mạnh mẽ và khỏe mạnh, với môi trên như chạm khắc thể hiện quyết tâm và thậm chí có lẽ cả nhân tâm nữa, trong khi môi dưới cong lại đầy nhục dục. Cằm vuông vắn, quai hàm rắn chắc và mờ đi vì bộ râu đen mọc lởm chởm. Mái tóc dày như lụa, màu than và không có bất cứ bóng sáng xanh nào bóng lên. Làn da sạm với toàn màu rám nắng, một màu đồng vàng ô liu.

Anh là người rất vạm vỡ, không có chút mỡ thừa nào trên cơ thể đó. Các cơ bắp chỉ làm việc thường xuyên và tập luyện thể hình, những cơ bắp của một người đàn ông được đào tạo cho cả sức mạnh và tốc độ. Rachel nâng một tay anh lên, đặt vào giữa hai bàn tay mình. Những ngón tay dài và mảnh khảnh, thậm chí sức mạnh hiển hiện rất rõ dù anh hoàn toàn bất tỉnh. Những móng tay ngắn và được cắt tỉa tốt. Cô nhẹ nhàng cảm nhận những chỗ chai trong lòng bàn tay và đầu những ngón tay; và cảm thấy điều gì đó khác khác, chẳng hạn: vùng da thịt rắn chắc ở cạnh ngoài của bàn tay. Cô thở gấp, và sự thận trọng làm cô buốt sống lưng. Đặt tay anh lên gò má mình, cô ngáp ngừng vươn tới và chạm vào vết sẹo trên bụng phẳng, một đường cong trắng nhợt nhạt nổi rõ trên làn da rám nắng. Nó chạy qua bụng và vòng bên phải, cong xuống mất hút. Đó không phải là một vết sẹo do phẫu thuật. Cô ớn lạnh, mừng tượng ra trước mắt hình ảnh tàn bạo khủng khiếp của cuộc đấu bằng dao. Chắc anh xoay người né lưỡi dao, để nó trượt qua bên cạnh người và lưng.

Một người đàn ông với một vết sẹo như vậy, và với những vết chai sần rờ rành trên tay, không phải là người làm một công việc bình thường. Không một người bình thường nào có thể bơi vào bờ với vết thương như vậy; việc đó đòi hỏi một sức mạnh và quyết tâm ngoài sức tưởng tượng. Anh đã bơi bao xa? Cô nhớ mình không nhìn thấy bất cứ ánh đèn nào trên biển. Cô nhìn khuôn mặt rắn chắc rỗ của anh và rung mình khi nghĩ về sức mạnh tinh thần dẻo dai ẩn đằng sau hàng mi nhắm chặt đó. Tuy nhiên kiên cường tới vậy, giờ đây anh đang bất động; sự sống phụ thuộc vào cô. Quyết định che giấu cho anh, nên cô phải chăm sóc và bảo vệ anh tốt nhất có thể. Bản năng mách bảo là cô đã đưa ra một quyết định đúng đắn, nhưng tâm trạng bản khoăn sẽ không rời khỏi cho tới khi nào cô có một vài sự thật khẳng định thêm cho trực giác của mình.

Thuốc aspirin và lau mát đã giúp hạ cơn sốt, và dường như anh đang ngủ sâu, mặc dù cô tự hỏi làm cách nào có thể phân biệt giữa ngủ và hôn mê. Honey đã hứa sẽ ghé lại để kiểm tra sức khỏe của anh, để chắc chắn chấn thương không tồi tệ hơn cô nghĩ lúc đầu. Rachel không có gì để làm ngoài việc quay lại công việc kinh doanh bình thường của mình.

Cô đánh răng và chải tóc, sau đó mặc chiếc quần đùi kaki và một chiếc áo sát nách màu trắng cotton. Cô bắt đầu sắp xếp lại phòng ngủ, như vẫn thường làm, sau đó nhìn nhanh qua người đàn ông đang ngủ trên giường mình. Cảm thấy thật ngốc nghếch, cô bước vào phòng tắm và đóng cửa lại. B.B đã mất năm năm rồi, và cô không quen với một người đàn ông ở bên cạnh, đặc biệt là một người lạ.

Cô đóng cửa sổ lại và bật điều hòa, sau đó bước ra ngoài. Vịt Ebenezer và một đàn vịt lạch

bạch đi về phía cô, Ebenzer kêu quác quác vì không hài lòng khi đợi quá lâu để ăn lúa mạch trong khi cô thường rải vào sáng sớm. Ebenzer là một chú ngỗng già hay cáu kỉnh nhất, cô chắc chắn là vậy, nhưng nó có sự uy nghiêm chắc chắn, một chú ngỗng quá to, mập và trắng, và cô thích những tính kỳ cục của nó. Joe chạy loanh quanh sau ngôi nhà và đứng nhìn cô cho ngỗng ăn, giữ khoảng cách giữa họ như nó thường làm. Rachel cho thức ăn vào tô của Joe và đổ nước sạch vào chén đựng nước của nó, rồi đi ra sau. Nó sẽ không bao giờ tới khi cô vẫn ở gần đồ ăn của nó.

Cô thu hoạch những trái cà chua chín mọng trong căn vườn nhỏ và kiểm tra cây đậu leo; những cây đậu xanh sẽ được thu hoạch trong một ngày khác. Vào lúc đó dạ dày reo lên vì trống rỗng, và cô nhận ra đã quá giờ ăn sáng thường ngày. Toàn bộ kế hoạch đã bị phá vỡ, và cô khôi phục lại. Làm cách nào cô có thể tập trung vào bài viết khi tất cả các giác quan đều xoáy vào người đàn ông trên giường của mình.

Cô đi vào nhà và kiểm tra, nhưng anh không hề cử động. Cô giặt chiếc khăn lạnh và đặt nó lên trán anh, sau đó chuyển sự quan tâm tới cái bụng đang kêu gào của mình. Trời nóng tới nỗi nấu một thứ gì đó trở nên quá nặng nề, nên cô giải quyết bằng bánh mỳ sandwich kẹp thị ngưu và những lát cà chua. Với một ly trà đá trong một tay, tay khác là chiếc sandwich, cô bật đài và ngồi xuống bên cạnh nghe tin tức. Không có gì lạ: những cuộc thảo luận chính trị chuẩn mực, cả ở địa phương và quốc gia; một vụ cháy nhà; một phiên tòa địa phương, theo sau là bản tin thời tiết, giống mọi ngày. Không có gì trong số đó đưa ra lời giải thích rõ ràng cho sự xuất hiện và tình trạng của người đàn ông trên giường cô.

Chuyển sang kênh khác, cô nghe khoảng gần một giờ, nhưng vẫn không có gì cả. Đó là một ngày yên bình, hơi nóng vẫn giữ mọi người ở trong nhà. Không có tin tức về bất cứ vụ tìm kiếm nào. Khi nghe thấy tiếng ô tô dừng trước cửa nhà cô tắt đài và đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Honey vừa mới rời khỏi xe, đem theo thêm một bao lớn đựng hàng hóa khác.

“Anh ta sao rồi?” cô ấy hỏi ngay khi họ đi vào trong nhà.

“Anh ấy vẫn chưa tỉnh. Khi em thức dậy anh ta bị sốt, nên em cho anh ta uống hai viên aspirin với một ít nước. Sau đó em lau mát cho anh ta.”

Honey bước vào phòng ngủ và cẩn thận kiểm tra những phản ứng thông thường của anh, sau đó kiểm tra bằng tay trên vai và cơ thể và đùi và băng lại vết thương. “Chị đã mua một cái nhiệt kế mới cho việc này,” cô nói, lắc xuống và đặt vào miệng anh. “Chị không có cái nào cho người.”

Rachel vẫn băn khoăn lo lắng. “Nhìn anh ấy sao rồi?”

“Những phản ứng ban đầu có tốt hơn, và vết thương nhìn sạch sẽ, nhưng anh ấy phải đi một đường dài mới thoát khỏi nguy hiểm. Anh ấy sẽ là một người bệnh trong nhiều ngày. Thật sự, càng nằm yên tĩnh như vậy, thì càng tốt. Tâm trí anh ta đang nghỉ ngơi và không đặt bất cứ áp lực lên vai và chân.

“Còn cơn sốt thì sao?”

Honey kiểm tra mạch đập, sau đó lấy nhiệt kế ra khỏi miệng anh và đọc.

“102. Không nguy hiểm, nhưng như chị đã nói, anh ta sẽ bệnh trong một khoảng thời gian. Hãy cho anh ta uống aspirin cứ bốn giờ một lần và cho uống nhiều nước nhất có thể. Giữ anh ta tránh xa nước lạnh để giữ cho anh ta thoải mái. Ngày mai chị sẽ quay lại, nhưng chị không thể tới quá thường xuyên hoặc là nó sẽ gây tò mò.”

Rachel cũng có thể mỉm cười. “Chị có chắc là chị không tưởng tượng quá chứ?”

Honey nhún vai. “Chị đã nghe đài và đọc báo. Không có tin tức gì về người đàn ông này. Có lẽ em sẽ cười chị, nhưng tất cả những gì chị có thể nghĩ tới là hai khả năng thôi. Hoặc anh ta là một mật vụ, và hoặc anh ta là một kẻ buôn ma túy lẫn trốn băng nhóm của mình.”

Nhìn xuống anh, nhìn mái tóc đen rối bù, Rachel lắc đầu. “Em không nghĩ anh ta là một kẻ buôn ma túy.”

“Tại sao không? Chẳng lẽ họ có hình xăm nhận dạng, hay cái gì đó sao?”

Cô không nói với Honey biết về cánh tay của anh. “Có lẽ em đang cố gắng tự trấn an rằng mình đã làm đúng.”

“Vì cái gì chứ, chị nghĩ em có lý do nào đó. Tối qua chị không nghĩ vậy, nhưng hôm nay chị vừa mới nghĩ về chuyện đó, và sáng nay chị đã nói chuyện với nghị sĩ về vấn đề này. Ông ta không đề cập tới bất cứ điều gì bất thường. Nếu anh chàng của em có dính líu tới thuốc phiện em sẽ có thời gian tìm ra trước khi có chuyện gì nguy hiểm. Vì vậy, chị chắc là em làm đúng.

Vẫn còn một khả năng khác, một khả năng mà Rachel đã nghĩ tới nhưng không đề cập với Honey. Điều gì nếu anh ấy là một đặc vụ... cho một ai đó? Một tên buôn ma túy, một đặc vụ - không ai trong số họ là trong sạch cả, xem xét những gì cô đã học được về cả hai nghề này trong khi còn là một phóng viên. Rachel đã từng là một phóng viên rất giỏi, một người xuất sắc, đào sâu những sự thật cho dù có đối mặt với nguy hiểm. Cô biết, nhiều hơn so với những gì Honey biết, rằng nguy hiểm ra sao khi che giấu người đàn ông này, nhưng có điều gì đó trong cô không thể đơn giản là để phỉ tay rũ bỏ trách nhiệm và giao anh cho cảnh sát, rồi để mọi việc diễn ra. Cô đã có trách nhiệm với anh ngay giây phút đầu tiên thấy anh đang bơi yếu ớt trong Gult và giao anh cho ai khác cũng không thay đổi thực tế đó. Miễn là có một khả năng, dù là nhỏ nhoi, khi anh ấy đang xứng đáng với sự bảo vệ của cô, cô sẽ trao cho anh điều đó. Đó là sự mạo hiểm mà cô phải chấp nhận.

“Bao lâu nữa anh ấy sẽ tỉnh lại?” cô thì thầm.

Honey do dự. “Chị không biết. Chị là một bác sỹ thú y, em nhớ chứ? Bị sốt cao, mất máu, va đập ở đầu... chị không biết. Anh ta nên được truyền dịch. Mạch yếu và nhanh, có lẽ cần tiếp thêm máu và anh ta bị chấn động mạnh, nhưng anh ta đã vượt qua được. Có lẽ anh ta sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào, hoặc có lẽ là ngày mai. Khi tỉnh lại, có lẽ anh ta bị mất phương hướng, điều đó không có gì ngạc nhiên cả. Đừng để anh ta kích động, và làm gì thì làm, đừng để anh ta ngồi dậy.”

Rachel nhìn anh, nhìn cơ bắp mạnh mẽ của nửa người trên của anh, và tự hỏi liệu có cách nào có thể ngăn cản anh làm bất cứ việc gì mà anh quyết tâm làm rồi không. Honey lấy cái gạc và băng khỏi túi, “Sáng mai hãy thay băng cho anh ta nha. Chị sẽ không quay lại cho tới tận tối mai đâu, trừ khi em nghĩ anh ta trở nên xấu đi và gọi điện cho chị, và trong trường hợp đó tốt hơn em nên gọi bác sỹ.”

Rachel cố nặn ra một nụ cười căng thẳng. “Cám ơn chị. Em biết không dễ dàng gì cho chị khi làm việc này.”

“Ít nhất thì em đã đem tới cho chị sự xáo động trong mùa hè này. Giờ chị phải đi rồi, hoặc là Rafferty sẽ xé xác chị nếu chị để anh ta phải đợi.”

“Hãy gửi lời chào của em tới John nha,” Rachel nói khi họ bước ra hang hiên.

“Tùy thuộc tâm trạng của anh ta.” Honey cười toe toét, mắt sáng lên trước viễn cảnh thích thú của cuộc chiến. Cô và John Rafferty đã có bất hòa từ khi Honey khám bệnh trong vùng này; quan điểm rõ ràng của Rafferty là phụ nữ không đủ khỏe để có thể làm công việc này, và Honey đã chứng minh là anh ta sai. Mỗi quan hệ của họ tiếp tục duy trì được cũng bởi sự tôn trọng lẫn nhau và những cuộc tranh cãi mà cả hai đều hứng thú. Từ khi Honey hứa hôn khá lâu với một kỹ sư ngoại quốc, với những kế hoạch kết hôn trong suốt mùa đông khi anh ta quay lại Mỹ, cô cũng an toàn trước những móng vuốt huyền thoại của Rafferty, bởi vì một chuyện mà Rafferty không làm đó là xâm phạm.

Joe vừa đứng ở góc nhà, cơ bắp rần rần lại khi nó quan sát Honey vào ô tô và lái xe đi. Bình thường Rachel sẽ nói gì đó dỗ dành nó, nhưng hôm nay cô cũng cảnh giác và căng thẳng. “Hãy bảo vệ nhà nha,” cô nhẹ nhàng nói, không biết liệu nó có hiểu điều mình yêu cầu không. “Đúng là một cậu bé ngoan. Hãy bảo vệ ngôi nhà.”

Cô xoay sở làm việc với bản thảo trong hai tiếng, nhưng thật sự cô không thể tập trung làm gì nữa khi vẫn cố gắng lắng nghe mọi động tĩnh trong phòng ngủ. Cứ vài phút cô bước vào kiểm

tra lại tình trạng của anh, nhưng lần nào anh vẫn chỉ đang nằm bất động như lúc trước. Nhiều lần cô thử cho anh uống một chút, nhưng đầu anh vẫn dựa vào vai cô cứ khi nào cô nâng anh dậy, và anh không phản ứng gì cả. Tận tới chiều tà, cơn sốt lại trở lại, và Rachel không còn muốn cố gắng viết tiếp nữa. Thỉnh thoảng cô phải đánh thức anh dậy để cho anh uống thêm vài viên aspirin.

Dường như cơn sốt còn tồi tệ hơn lần trước. Khi chạm vào da anh nóng lên, và mặt đỏ bừng. Rachel nói chuyện với anh khi cô nâng đầu anh lên, nhẹ nhàng và dỗ dành. Với bàn tay còn lại cô vuốt ve ngực và cánh tay anh, cố gắng đánh thức, và nỗ lực của cô được đền đáp khi anh bắt ngờ rên rỉ khó nhọc và quay mặt vào cổ cô.

Giọng nói và cảm xúc, từ một ai đó vẫn yên lặng làm cô giật mình. Tim đập mạnh, và trong chốc lát không thể cử động, đơn giản chỉ giữ lấy anh và cảm nhận được sự đụng chạm của những sợi râu đang chạm vào cổ mình. Đó là một cảm giác gợi tình một cách kỳ cục, và cơ thể cô nhanh chóng hồi tưởng lại. Má đỏ ửng lên; cô đang làm gì vậy, phản ứng lại giống như điều đó xảy ra đối với cái chạm vô thức của một người đàn ông bị bệnh? Tất nhiên rồi, chuyện này đã quá lâu rồi, nhưng cô chưa từng cho là bản thân mình khao khát tình yêu, khá khát tới nỗi cái chạm nhẹ vô thức đó có thể đánh thức cô.

Cô cầm lấy chiếc muỗng với aspirin đã được hòa tan và giữ nó trên miệng anh, chạm vào môi anh bằng cái muỗng mà trước đó cô đã làm. Anh vô tình quay đầu đi, và Rachel đưa chiếc muỗng di chuyển theo. "Không anh đừng như vậy," cô thì thầm dịu dàng. "Anh sẽ không quay đi. Hãy mở miệng ra và uống đi. Nó sẽ làm anh cảm thấy tốt hơn."

Anh nhúu đôi mày đen lại và bực bội, né chiếc muỗng một lần nữa. Rachel kiên trì thử lại, và lần này cô đã đưa ít aspirin đắng nghét vào miệng anh. Anh nuốt, và trong khi anh đang hợp tác cô lại cho anh uống thêm vài muỗng trà đá trước khi anh bắt đầu chìm vào trạng thái hôn mê. Thành thói quen khi bắt đầu một buổi sáng, cô kiên nhẫn lau người cho anh bằng nước lạnh cho tới khi thuốc aspirin có tác dụng và cơn sốt lại bị đẩy lùi, cho phép anh được nghỉ ngơi.

Phản ứng của anh, phản ứng cáu kỉnh đó, đã đem lại hy vọng cho cô là anh sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng hy vọng đó đã tan biến trong suốt một đêm dài. Những khi anh nghỉ ngơi thì cơn sốt lại kéo đến, chỉ bớt khi cô cho anh uống thêm vài viên aspirin nữa. Đêm hôm đó cô chỉ nghỉ ngơi được chốc lát bởi vì cô còn phải liên tục chăm sóc anh, kiên nhẫn đắp khăn lạnh để giúp anh cảm thấy mát mẻ, và làm tất cả những việc cần thiết cho một người bệnh nhân nằm liệt giường.

Gần sáng anh lại rên khê và cố gắng quay đầu lại. Đoán rằng những cơ bắp của anh đang đau đớn vì nằm ở một vị trí quá lâu, Rachel giúp anh di chuyển sang phía bên phải, sau đó tận dụng vị trí mới này để lau lưng anh bằng nước lạnh. Ngay lập anh tức yên lặng, hơi thở trở nên sâu và đều. Đôi mắt cô đỏ lên và cơ bắp đau nhức, Rachel tiếp tục xoa bóp lưng anh cho tới khi cô bị thuyết phục là cuối cùng anh cũng đang nghỉ ngơi, sau đó bò về chỗ của mình trên giường. Cô quá mệt... cô nhìn lên vùng lưng cơ bắp của anh, tự hỏi liệu mình có dám ngủ không và làm cách nào cô có thể còn thức lâu hơn được nữa. Mi mắt nhanh chóng sụp xuống, và ngay tức thì cô đi sâu vào giấc ngủ, bản năng khiến cô di chuyển gần tới cái lưng ấm áp của anh.

Cô thức dậy khi trời vẫn còn sớm; đồng hồ cho biết là cô đã ngủ có hơn hai tiếng đồng hồ một chút. Anh lại đang nằm thẳng người ra, và đập cái mền thành một đồng cuộn tròn xung quanh chân trái của mình. Dù bị quấy rầy nhưng sự cử động của anh không làm cô thức giấc, Rachel ra khỏi giường và đi vòng quanh để kéo thẳng chiếc mền ra và đắp lại cho anh, cố gắng không làm chân trái của anh đau. Cô nhìn lên cơ thể khóa thân của anh và nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, lại đỏ mặt lên. Chuyện gì đang diễn ra vậy hả trời? Cô biết người đàn ông khóa thân đó nhìn ra sao, và đó không phải bình thường như thế đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh. Cô vẫn đang chăm sóc cho anh gần hai ngày rồi; cô đã tắm cho anh và đã giúp anh mệt lử (sew him up). Vẫn vậy, cô không thể ngừng lại cảm giác ấm áp điều lớn lên trong cô bất cứ khi nào cô nhìn anh. Đó chỉ là nhục dục, cô mạnh mẽ khẳng định với bản thân. Nhục dục bằng phẳng lỗi

thời rồi. Mình là một người đàn bà bình thường, và anh là một người đàn ông đẹp trai. Thật bình thường khi ngưỡng mộ cơ thể anh ấy, nên mình phải dừng ngay việc hành động như một đứa trẻ vị thành niên hay cười khúc khích đi.

Cô kéo mền lên tới ngực anh, sau đó dỗ ngọt anh uống thêm aspirin. Tại sao bây giờ anh không tỉnh dậy ngay? Chấn động đó còn nghiêm trọng hơn Honey nghĩ hay sao? Tuy nhiên dường như tình trạng của anh không tồi tệ hơn, và thực tế anh đã có thêm nhiều phản ứng hơn; bây giờ cho anh uống aspirin và uống nước dễ dàng hơn, nhưng cô muốn anh mở mắt ra, nói chuyện với cô. Cho tới khi cô không thể chắc chắn là mình không làm hại anh khi quyết định che giấu cho anh.

Trốn chạy ai chứ? Tiềm thức của cô cười nhạo. Không ai tìm kiếm anh. Cảm giác bồn chồn của cô dường như trở nên ngốc nghếch vào một buổi sáng trong xanh này.

Trong khi anh nằm yên, cô cho thú nuôi ăn và làm vườn tược, thu hoạch những trái đậu xanh và một ít cà chua đã chín đêm qua. Có một ít bí chín vàng sẵn sàng được hái, và cô quyết định làm món thịt hầm bí cho bữa tối. Cô làm cỏ ở vườn và xung quanh những bụi cây, và cùng lúc đó hơi nóng trở nên ngọt ngào. Thậm chí những cơn gió thường tới từ Gult đang biến mất, và không khí nóng và nặng nề. Cô thích đi bơi nhưng không dám rời bệnh nhân không có ý thức gì của mình ở một mình trong một thời gian dài như vậy.

Khi kiểm tra anh lần nữa, cô thấy chiếc mền lại bị đá xuống dưới, và anh đang cử động chậm, đầu quay sang một cách bức bối. Lúc này không cần aspirin thêm nữa, nhưng anh nóng; cô lấy một chậu nước lạnh và ngồi xuống giường bên cạnh anh, chăm chăm lau người bằng nước lạnh cho tới khi anh thấy mát và lại ngủ thiếp đi. Lúc rời khỏi giường cô nhìn anh và tự hỏi liệu có phải mình đang lãng phí thời gian để che chắn cho anh không. Đơn giản là anh quá nóng, trong tình trạng nóng sốt này, mặc cô đã bật điều hòa lên và cảm thấy ngôi nhà thật mát mẻ. Cô cẩn thận kéo chiếc mền ra khỏi chân anh. Anh có một đôi chân đẹp, mảnh khảnh và rám nắng, nam tính và được chăm sóc tốt, giống như đôi tay vậy. Anh còn có cùng những vết chai bên cạnh bàn chân như trên hai tay. Anh là một quân nhân được huấn luyện.

Nước mắt nóng chảy trên mặt khi cô kéo chiếc mền tới eo của anh và để ở đó, quyết định thỏa hiệp. Cô không có lý do nào để khóc; anh đã lựa chọn cuộc sống của mình và sẽ không cảm kích sự cảm thông của cô. Những người sống trên ranh giới nguy hiểm làm vậy vì đó là điều họ muốn; bản thân cô cũng đã sống ở đó, và cô biết mình đã tự do chọn chấp nhận những nguy hiểm xuất hiện trên con đường của mình. B.B đã chấp nhận nguy hiểm trong công việc của anh ấy, coi nó như cái giá phải trả cho thứ anh nghĩ xứng đáng để làm. Không ai trong số họ nghĩ chính công việc của cô khiến anh trả giá bằng tính mạng của mình.

Tối hôm đó Honey trở lại thì Rachel đã kiểm soát được bản thân từ lâu rồi (By the time Honey came that night Rachel had long since controlled herself), và một nồi thịt hầm bí thơm phức sộc vào mũi Honey khi cô bước qua cánh cửa nhà. “Ừ, Thơm quá,” cô thở ra. “Bệnh nhân của chúng ta sao rồi?”

Rachel lắc đầu. “Không thay đổi gì nhiều. Anh ta cử động một chút, bức bối, khi sốt cao, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.”

Cô vừa mới kéo chiếc mền lên người anh vài phút trước, nên anh được che phủ khi Honey bước tới kiểm tra. “Anh ta làm rất tốt,” Honey thì thầm sau khi kiểm tra vết thương và hai mắt. “Để anh ta ngủ. Đó là điều anh ta cần.”

“Anh ấy đã hôn mê lâu rồi. Cơ thể cần hoạt động và làm những thứ nó muốn.”

Không mất nhiều thời gian lắm để thuyết phục Honey ở lại ăn tối. Món thị hầm, đậu tươi và những lát cà chua đã có sức thuyết phục rất nhiều. “Ngon hơn chiếc hamburger chị định ăn nhiều,” Honey nói, vẫy vẫy cái đĩa để nhấn mạnh thêm. “Chị nghĩ cậu bé của chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, nên ngày mai chị sẽ không ghé qua đây, nhưng nếu em lại nấu ăn có thể chị sẽ thay đổi quyết định.”

Thật tốt khi có thể cười đùa sau hai ngày đầy áp lực vừa qua. Mắt Rachel sáng lên. “Đây là bữa ăn đầu tiên em nấu khi trời quá nóng. Em sống nhờ rau trái và ngũ cốc và sa lát, bất cứ thứ gì giữ cái bếp không phải bật lên. Nhưng vì em vừa mới bật điều hòa để anh ấy dễ chịu, dường

như việc tối nay nấu ăn không quá tệ.”

Sau khi họ dọn sạch nhà bếp Honey nhìn đồng hồ. “Trễ rồi. Chị nghĩ chị sẽ tạt qua chỗ Rafferty và kiểm tra một trong những con ngựa cái của anh ta vì nó có mang. Có lẽ chuyện này sẽ giúp tiết kiệm một chuyến đi ngay khi chị quay lại nhà. Cảm ơn vì đã mời chị dung bữa.”

“Bất cứ lúc nào. Em không biết mình có thể làm gì nếu không có chị.”

Honey tán thưởng một chút, khuôn mặt nhiều tàn nhang rất nghiêm túc. “Em sẽ xoay xở được phải không? Em là người làm những việc phải làm, không làm ầm lên. Gã đó nợ em rất nhiều đó.”

Rachel không biết liệu anh ta có nhìn sự việc theo cách đó hay không. Khi ra khỏi phòng tắm sau khi tắm xong cô nhìn anh chăm chú, chờ anh mở mắt và nói chuyện với mình, cho cô một vài gợi ý về con người ẩn sau mi mắt khép kín đó. Hàng giờ trôi qua làm tăng sự bí ẩn xung quanh anh. Anh là ai? Ai đã bắt anh và tại sao? Tại sao không có một tin tức gì để cập tới anh trên phương tiện truyền thông? Một con thuyền thả trôi được tìm thấy ở Gult hay dạt vào bờ sẽ đưa lên báo chí. Bản báo cáo về một người đang mất tích sẽ xuất hiện trên báo. Một tên buôn ma túy, một tù nhân trốn trại, bất cứ thứ gì, nhưng không có gì giải thích tại sao anh lại trôi dạt vào bờ theo thủy triều.

Cô đi lên giường bên cạnh anh, hy vọng ít nhất cũng ngủ được vài tiếng. Anh đang nghỉ ngơi tốt hơn, cô nghĩ vậy, cơn sốt không cao như ban đầu nữa. Cô nắm tay anh, và chìm vào giấc ngủ.

Chiếc giường rung lên đánh thức cô, làm cô hoảng hốt ra khỏi giấc ngủ sâu. Cô ngồi thẳng dậy trên giường, tim đập mạnh. Anh đang cử động vô thức, cố gắng đạp chiếc mền ra khỏi người chỉ với chân phải, và cuối cùng thành công khi đẩy nó gần như ra khỏi mình. Da anh nóng bừng, và đang thở nặng nề. Liếc nhìn đồng hồ cô biết là đã quá giờ anh nên uống thêm aspirin.

Cô bật đèn cạnh giường và vào phòng tắm để lấy aspirin và nước sạch. Lần này anh uống mà không nhăn xi lên, và Rachel cho anh uống gần hết một ly nước đầy. Cô lại đặt đầu anh xuống gối, những ngón tay chậm chậm di chuyển khỏi mái tóc của anh.

Lại mơ mộng nữa! Cô dứt khoát kéo bản thân khỏi hướng nguy hiểm nơi những mơ mộng đang diễn ra. Anh cần được hạ sốt, mà cô đang đứng đó mơ mộng về anh. Thấy ghê tởm chính mình, cô nhúng ướt khăn và cúi xuống, chậm chậm lau cơ thể anh bằng cái khăn lạnh.

Một bàn tay chạm vào ngực cô. Cô cứng người, mắt mở to. Chiếc áo ngủ lỏng lẻo và không có tay áo, với một đường viền ở cổ đã tuột xuống khi cô cúi xuống chỗ anh. Cánh tay phải của anh chậm rãi di chuyển trong đường kẻ ở cổ cô, và khiến lưng anh thẳng lên, những ngón tay mạnh mẽ kiên trì trên núm vú của cô, đằng trước và đằng sau, cho tới khi cái núm nhỏ bé cứng lại và Rachel nhắm mắt trong khoái cảm đột ngột và không đoán trước. Sau đó tay anh di chuyển thấp hơn, chậm tới nỗi hơi thở của cô nghẹn lại trong lồng ngực, vuốt ve bờ ngực mịn như nhung của cô. “Đẹp,” anh thì thầm, giọng sâu lắng, một từ đặc biệt duy nhất.

Từ đó vang vọng mạnh mẽ trong tâm trí Rachel, và cô giật mình, mắt mở to. Anh đã tỉnh! Trong một thoáng cô nhìn vào đôi mắt hé mở đen tuyền như thể ánh sáng chìm lìm trong chúng; sau đó mi mắt chậm chậm sụp xuống và anh lại ngủ, tay rời khỏi ngực cô.

Cô run tới nỗi dường như không cử động. Da thịt vẫn nóng bừng sau đụng chạm của anh, và ngay lúc nhìn vào mắt anh dường như thời gian ngừng trôi, in hằn trong tâm trí là cô cảm thấy bị dính chặt vào cái nhìn của anh. Đôi mắt đen, đen hơn cả bóng đêm, không có một dấu vết ánh nâu nào. Chúng đã mờ đi bởi cơn sốt và nỗi đau đớn, nhưng anh thấy thứ mình thích và với tay chạm vào. Nhìn xuống, cô thấy cổ chiếc áo bằng cotton lỏng lẻo đã tuột khỏi ngực hoàn toàn lộ ra trước cái nhìn, và sự động chạm của anh; vô tình cô đã mời gọi cả hai thứ đó. Đôi tay run rẩy khi tự động tiếp tục lau người cho anh bằng khăn lạnh. Cảm giác quay cuồng, tâm trí hỗn loạn với thực tế là anh đã tỉnh lại, và anh đã nói, dù chỉ có một từ. Không hiểu sao hai ngày qua anh lại nằm bất động, mặc dù cô đã mong ngóng anh tỉnh lại, cô không còn mong chờ điều đó nữa. Cô đã chăm sóc anh hoàn toàn như một đứa trẻ sơ sinh, và bây giờ cô bất ngờ khi đứa trẻ đó đột nhiên nói được. Nhưng anh không phải là một đứa trẻ, anh là một người đàn ông.

Một người bị bệnh, nếu sự chú ý thăng thẩn trong một từ duy nhất nói được là có ý nghĩa. “Đẹp,” anh nói, và má cô đỏ lên.

Rồi ý nghĩa của từ đó đập vào đầu mình, cô giật phắt lên. Anh là một người Mỹ! Nếu từ đầu tiên mà anh ta thốt lên, khi còn nửa mê nửa tỉnh và nóng vì trận sốt, đó sẽ là tiếng mẹ đẻ. Nhưng từ đó là tiếng Anh, dù trọng âm, và chất giọng đặc đó, rõ ràng là giọng của người Mỹ. Một phần của trọng âm tự nhiên, giọng nói kéo dài của người miền nam hoặc người miền tây.

Người Mỹ. Cô tự hỏi anh thừa kế đôi mắt màu đen từ dân tộc nào, người Ấn Độ, Ả Rập, Hungary hay người Da Đỏ, thậm chí người Ai Len da đen? Người Tây Ban Nha? Người Ecốt? Xương gò má cao, khắc sâu và cái mũi thon nhỏ, khằm vắt ngang tới từ bất cứ một nơi nào đó từ những dòng máu trên, nhưng rõ ràng là anh tới từ một vùng tan băng khổng lồ của nước Mỹ.

Tim vẫn đập mạnh trong ngực với niềm háo hức. Thậm chí sau khi đổ chậu nước, tắt đèn và trèo lên giường bên cạnh anh, cô vẫn run rẩy và không thể ngủ nổi. Anh đã mở mắt và nói với cô, đã chủ động di chuyển. Anh đang phục hồi! Một gánh nặng đã nâng khỏi vai cô với suy nghĩ đó.

Cô quay người lại và nhìn anh, không thể nhìn rõ bóng dáng của anh trong căn phòng tối đen, nhưng mọi lỗ chân lông trên da cô cảm nhận được sự gần gũi của anh. Anh ẩm áp và sống động, và một sự pha trộn ngớ ngẩn giữa đau đớn và trạng thái ngây ngất, bởi phần nào đó anh trở nên quan trọng với cô, quan trọng tới nỗi cuộc sống hằng ngày của cô đã biến đổi không ngờ. Thậm chí khi anh ra đi, khi thực tế nói với cô anh phải đi, cô sẽ không bao giờ trở lại như trước nữa. Vịnh Kim Cương đã đưa anh tới với cô, một món quà lạ từ làn nước xanh ngọc bích. Cô với tới và di chuyển những ngón tay nhẹ nhàng trên cánh tay cơ bắp của anh, sau đó rút lại vì cảm giác trên da anh làm tim cô chao đảo. Anh tới từ biển, nhưng người phải chịu sự thay đổi to lớn từ biển cả lại là cô.

Chương Bốn

“Hắn đã chết, tôi đang nói với anh đó.”

Một người đàn ông thanh mảnh, với mái tóc nâu hoa râm và khuôn mặt thon dũ dội ngược hẳn với vẻ bề bình tĩnh kiềm chế và hành vi được kiểm soát, trao cho người nói một cái nhìn vẻ thích thú khinh khỉnh. “Anh có nghĩ là chúng ta có thể khẳng định được điều đó không Ellis? Chúng ta không tìm thấy gì cả - tôi nhắc lại, không gì cả - để đảm bảo rằng hắn đã chết.”

Tod Ellis nheo mắt lại. “Không có chuyện hắn ta có thể sống sót, con thuyền đã cháy như thùng dầu vậy.”

Một người đàn bà với mái tóc đỏ thanh lịch lẳng lẽ lắng nghe hai người, và bây giờ cô ta nhướng người về phía trước lấy ra một điều thuốc. “Và bản báo cáo từ một người trong nhóm đã thấy gì đó, hay ai đó, nhảy qua thành thì sao?”

Ellis tức giận đỏ bừng mặt. Cả hai đã nghe theo hắn khi thiết lập cuộc phục kích, nhưng giờ chúng đối xử với hắn không hơn gì tên nghiệp dư bét hạng. Gã không thích chuyện đó; gã vượt xa một gã nghiệp dư tầm thường, và khi theo dõi Sabin chúng đã vô cùng cần hắn. Kế hoạch không diễn chính xác ra như mong muốn, nhưng Sabin không thoát được, và đó là điều quan trọng nhất. Nếu chúng nghĩ có thể dễ dàng bắt được hắn, chúng là những kẻ ngu ngốc nhất. “Thậm chí nếu hắn ta có nhảy xuống nước,” gã kiên nhẫn nói, “hắn ta đã bị thương. Chúng ta đã thấy hắn bị bắn trúng. Chúng ta đã cách xa hàng dặm. Không có cách nào hắn có thể vào bờ.

Hoặc hắn ta chết đuối hoặc bị cá mập ăn thịt. Tại sao phải mạo hiểm bị thu hút khi tìm kiếm hắn.”

Một đôi mắt màu xanh lơ của người kia nhìn xa xăm khỏi Ellis, sâu vào quá khứ. “À, nhưng đó là tên Sabin chúng ta đang nói tới, không phải người bình thường. Đã bao lần hắn thoát khỏi chúng ta? Quá nhiều lần chỉ tôi tin rằng thật quá dễ dàng giết hắn. Chúng ta không tìm thấy dấu vết gì trên tàu, và nếu, như anh nói, hắn chết đuối hoặc bị cá mập tấn công, chắc phải có chút chứng cứ. Chúng ta đã rà soát mặt nước hai ngày rồi mà không tìm thấy gì cả. Điều hợp lý cần làm là chúng ta sẽ chuyển sang tìm kiếm ở bờ biển.”

“Nếu làm vậy chúng ta sẽ lộ mất.”

Người đàn bà mỉm cười. “Không có chuyện đó nếu chúng ta làm đúng. Chúng ta đơn giản kín đáo. Nguy hiểm lớn nhất là khả năng hắn được cứu bởi một con tàu cứu hộ và được đưa tới bệnh viện. Nếu hắn có cơ hội nói chuyện với ai đó, để gọi vài cuộc điện thoại, chúng ta không thể tới gần hắn. Dù vậy, đầu tiên chúng ta phải tìm ra hắn. Tôi đồng ý với Charles. Quá nguy hiểm cho chúng ta khi đơn giản khẳng định là hắn đã chết.

Khuôn mặt của Ellis dữ tợn. “Cô có tưởng tượng được chúng ta sẽ phải kiểm tra một vùng rộng lớn như vậy không?”

Charles lôi bản đồ Florida lại gần. “Vị trí của chúng ta là ở đây,” gã nói, đánh dấu bằng chữ X. “Cần nhắc khoảng cách giữa thủy triều, tôi vừa kiểm tra xong, tôi nghĩ chúng ta nên nỗ lực tập trung khu vực này.” Anh ta vẽ một hình oval và dùng viết chì gõ gõ vào chỗ đó. “Noelle, kiểm tra toàn bộ các bệnh viện trong vùng, và còn cả báo cáo của cảnh sát nữa, tìm ra coi ai được điều trị vết thương do súng đạn. Trong khi cô làm việc đó chúng tôi sẽ cẩn thận tìm kiếm ở phía bờ biển.” Gã dựa người vào chiếc ghế và nhìn Ellis với cái nhìn băng giá. “Anh có thể liên lạc với người của mình và tìm kiếm mà không để lại nghi ngờ nếu hắn ta có gọi điện cho ai được chứ?”

Ellis nhún vai. “Tôi có một người liên lạc đáng tin cậy.”

“Vậy làm đi. Có lẽ chúng ta sẽ đợi quá lâu cho việc này đó.”

Gã sẽ gọi điện thoại, Ellis nghĩ, nhưng gã chắc chắn là chỉ lãng phí thời gian hay. Sabin đã chết; những người đó kiên trì hành động như thể hắn là một siêu nhân à có thể biến mất vào không khí, sau đó xuất hiện trở lại một cách kỳ bí. Được thôi, vì dù sao hắn cũng có danh tiếng về chuyện này khi còn ở chiến trường; nhưng đã nhiều năm về trước rồi. Kể từ đó hắn đã mất đi sự sắc bén, khi cứ ngồi quanh một công việc bàn giấy buồn chán theo cách hắn vẫn làm. Không, Sabin đã chết; Ellis chắc chắn về chuyện đó.

Rachel ngồi trên xích đu trước nhà, tờ báo trải ra trong lòng và những trái đậu que được xếp thành đồng. Một chiếc đĩa đặt bên cạnh xích đu, và cô đều đặn tách đầu những trái đậu ra và tước xơ, sau đó bẻ thành nhiều phần dài, và cô đặt vào đĩa. Cô không thích lật đậu que, nhưng lại thích ăn, nên đó là việc cần thiết. Cô nhẹ nhàng giữ xích đu lắc lư và lắng nghe chiếc đài xách tay đặt trên ngưỡng cửa sổ. Cô đang lắng nghe bản tin của vùng trên kênh FM, nhưng tiếng được vặn nhỏ lại vì cô không muốn làm phiền bệnh nhân của mình, người vẫn đang ngủ một cách yên bình.

Cô đã dành cả buổi sang mong chờ cuối cùng anh cũng tỉnh lại, nhưng thay vì vậy anh vẫn đang chìm trong những giai đoạn ngủ sâu, sau khi aspirin và việc lau người giúp giảm cơn sốt, và không còn bồn chồn nữa, khi nhiệt độ của anh tăng lên. Anh không mở mắt hay lại nói nữa, dù có lúc anh đã rên lên và ôm chặt vai bằng tay phải cho tới khi Rachel nói lỏng chỗ băng bó và nâng tay anh lên, vỗ về cam đoan với giọng nói mềm mại.

Joe nhóm dậy từ dưới bụi trúc đào, gằm gừ trong họng. Rachel nhìn nó, sau đó đưa mắt về khu vườn và hướng tới con đường, sang bên trái, nhưng không thấy gì cả. Chú ý những con sóc hay những con thỏ thật không giống Joe chút nào. “Gì vậy?” cô hỏi, không thể giữ nổi căng thẳng lo sợ trong giọng nói, và Joe phản ứng bằng cách di chuyển tới đứng thẳng trước những

bậc thang. Ngay bây giờ tiếng gầm gừ trở thành tiếng sủa vang hết sức, và nó nhìn trừng trừng về hàng thông, hướng tới con dốc dẫn tới Vịnh Kim Cương.

Hai người đàn ông bước ra từ những hàng thông.

Rachel tiếp tục lật những trái đậu như thế hoàn toàn không để ý tới, nhưng cô thấy mọi cơ bắp trong người cứng lại. Cô nhìn họ chăm chăm, công khai, quyết định rằng đó là chuyện bình thường. Họ mặc đồ như thường ngày, trong một chiếc quần vải nhẹ nhàng và một cái áo thun chui đầu, với cái áo vest lỏng lẻo. Rachel chú ý cái áo vest. Nhiệt độ là 99 độ và trời chưa tới buổi trưa, hứa hẹn còn nóng nữa. Áo vest hoàn toàn không thực tế - trừ khi họ cần giấu bao súng ngắn.

Khi những người đàn ông băng qua đường và tiến tới ngôi nhà tiếng sủa của Joe thành những tiếng gầm gừ, và nó thu mình lại, lông xù lên quanh cổ. Những người đàn ông dừng lại, và Rachel một người chuyển động tay bên dưới chiếc áo vest trước khi anh ta dừng lại. "Rất tiếc về chuyện đó," cô nói, từ tốn đặt những trái đậu sang một bên và đi tới. "Thường thì Joe không thích những người lạ, và đặc biệt là đàn ông. Nó không bao giờ cho phép những người hàng xóm vào sân. Tôi đoán là một người đàn ông nào đó từng ngược đãi nó. Các anh bị lạc à, hay bị tàu bỏ lại?" vừa nói cô vừa đi xuống những bậc thang và đặt tay lên lưng xoa dịu Joe, cảm thấy cách nó hơi nhích người khỏi cô.

"Đều không đúng, chúng tôi đang tìm kiếm một người." Người đàn ông trả lời cô là một người cao lớn đẹp trai, với mái tóc nâu nhạt và một nụ cười thư sinh rộng mở lóe sáng lên trên khuôn mặt rám nắng. Gã liếc Joe. "À, cô có giữ chặt con chó hơn không?"

"Nó sẽ ổn thôi, chừng nào các anh không tiến tới gần ngôi nhà hơn nữa." Rachel hy vọng đó là sự thật. Vuốt ve Joe một lần nữa, cô đi qua nó và tiến tới chỗ hai người đàn ông. "Tôi không nghĩ là nó bảo vệ tôi nhiều như bảo vệ lãnh thổ của mình. Bây giờ các anh vừa nói gì?"

Người còn lại thấp hơn, nhỏ con hơn và đen hơn so với tất cả các cậu thư sinh của Mỹ. "FBI," gã nói nhanh, lướt phù hiệu trước mặt cô. "Tôi là đặc vụ Lowell. Đây là đặc vụ Ellis. Chúng tôi đang kiếm một người mà chúng tôi nghĩ có lẽ là ở vùng này."

Rachel nhăn trán, cầu nguyện mình không có biểu hiện gì quá trớn. "Một tên tội phạm trốn trại sao?"

Ánh mắt của đặc vụ Ellis tán thưởng đôi chân trần dài của Rachel, nhưng bây giờ mắt anh ta nâng lên nhìn cô. "Không, nhà tù là nơi chúng tôi đang cố đưa hắn vào. Chúng tôi nghĩ có lẽ hắn ta dạt đầu đó trong vùng này."

"Tôi không thấy một kẻ lạ mặt nào ở xung quanh đây, nhưng tôi sẽ để ý kỹ. Nhìn hắn ta ra sao?"

"Cao sáu feet, có lẽ còn cao hơn chút. Tóc đen, mắt đen."

"Người Ấn độ lai à?"

Cả hai người đàn ông đều sững sốt. "Không, hắn ta không phải là người Ấn Độ," cuối cùng đặc vụ Lowell cũng nói. "Nhưng hắn ngăm đen, giống người Ấn Độ vậy."

"Các anh có tấm hình nào của hắn không?"

Một cái liếc nhanh trao đổi giữa hai người đàn ông. "Không."

"Hắn ta có nguy hiểm không? Ý tôi là, một tên sát nhân, hay tương tự vậy?" một mớ hỗn độn hình thành trong ngực cô và đang dâng lên trong họng. Cô sẽ làm gì nếu anh là một kẻ sát nhân? Làm sao cô có thể chịu được chuyện đó?

Lại một cái nhìn nữa, như thể họ không chắc phải nói gì với cô. "Hắn được cho là có trang bị vũ khí và nguy hiểm. Nếu cô thấy bất cứ chuyện gì đáng nghi hãy gọi chúng tôi theo số này." Đặc vụ Lowell viết một số điện thoại lên một mảnh giấy và đưa cho Rachel, cô liếc qua trước khi gấp lại và đặt vào túi.

"Tôi sẽ làm vậy," cô nói. "Cảm ơn vì đã ghé qua."

Họ bắt đầu rời đi; rồi điệp vụ Lowell dừng lại và quay lại chỗ cô, mắt nheo lại. "Có một dấu vết lạ trên bãi biển kia, như thể có thứ gì đó được kéo đi. Cô có biết gì về chúng không?"

Máu Rachel đông cứng lại trong huyết mạch. Thật ngốc ngếch! Cô lặng người tự nói với mình. Cô nên tới bờ biển và xóa sạch tất cả những dấu vết đó. Ít nhất thủy triều sẽ xóa đi vết máu và dấu hiệu khác được để lại nơi anh ngã xuống. Cố ý nhấn trán, cho mình thời gian suy nghĩ, sau đó để mặt cô sang tỏ. “Ồ, chắc là anh nhắc tới nơi tôi lượm những vỏ ốc và những gỗ trôi. Tôi bỏ chúng thành đồng trong một cái bao và kéo lên đây. Bằng cách đó tôi chỉ cần lên xuống dốc chỉ một lần thôi.”

“Cô làm gì với chúng? Những chiếc vỏ sò và gỗ trôi.”

Cô không thích cách đặc vụ Lowell đang nhìn mình, như thể gã không tin một lời nào. “Tôi bán chúng,” cô nói, và đó là sự thật. “Tôi sở hữu hai cửa hàng lưu niệm.”

“Tôi hiểu.” Gã mỉm cười. “Ồ, chúc cô may mắn với việc tìm vỏ sò.” Họ quay người rời đi.

“Các anh có cần đi nhờ?” cô hỏi, cao giọng. “Bây giờ nhìn các anh có vẻ rất nóng, và trời còn nóng hơn nữa đó.”

Cả hai nhìn lên mặt trời mặt trời nóng rát trên bầu trời xanh không một gợn mây; khuôn mặt bóng lên vì mồ hôi. “Chúng tôi đi bằng thuyền,” đặc vụ Ellis nói. “Chúng tôi sẽ kiểm tra dọc theo bờ biển lần nữa nữa. Dù sao cũng cảm ơn.”

“Bất cứ lúc nào.Ồ, cẩn thận nếu các anh đi lên phía bắc. Ở đó có đầm lầy đó.”

“Cảm ơn lần nữa.”

Cô nhìn họ biến mất trong hàng thông và đi xuống con dốc, và cơn rùng mình đau nhói trên da cô dù trời nóng. Cô chậm chậm quay lại cổng và ngồi xuống xích đu, tự động quay lại công việc lật đậu. Mọi thứ họ nói quay cuồng trong tâm trí, và cô cố phân loại, cố sắp xếp lại ý nghĩ. FBI sao? Có thể, nhưng họ lướt phù hiệu quá nhanh nên cô không thể kiểm tra. Họ biết anh nhìn ra sao, nhưng họ không có bất kỳ tấm hình nào của anh; cô nghĩ FBI có tấm chân dung nào đó là hợp lý, thậm chí đó chỉ là bức vẽ của một người họ đang cố tìm kiếm. Và họ đã né tránh câu hỏi khi cô hỏi anh đã làm gì, như thể không đoán trước được và không biết trả lời sao. Họ nói anh được cho là có trang bị vũ khí và nguy hiểm, nhưng thay vì vậy anh trần trụi và vô dụng. Họ không biết anh bị bắn sao? Tại sao họ không nói gì về điều đó.

Nhưng điều gì nếu cô đang chứa chấp một tên tội phạm? Đó luôn là một trong những khả năng, dù cho cô đã giảm xuống. Bây giờ nó lại xuất hiện trong đầu, và cô thấy muốn bình.

Đậu đã được lật xong. Cô cầm cái rổ đem vào nhà và đặt vào chậu rửa, sau đó quay lại lượm chỗ đầy xơ và đậu. Khi cầm tới nhà bếp và bỏ vào thùng đựng rác, cô lo sợ lếc nhìn cánh cửa phòng ngủ để mở. Cô có thể nhìn thấy đầu giường và mái tóc đen của anh trên gối... gối của cô. Khi anh tỉnh lại lần nữa, và cô nhìn vào đôi mắt đen đó, có phải cô đang nhìn vào đôi mắt của một tên tội phạm? Một tên sát nhân?

Cô nhanh chóng rửa tay và lật nhanh cuốn danh bạ điện thoại, sau đó nhấn số. Chuông reo chỉ một lần trước khi có một giọng đàn ông khó chịu vang lên, “Sở cảnh sát.”

“Làm ơn cho tôi gặp Andy Phelps”

“Đợi một chút.”

Có thêm một hồi chuông khác nữa, nhưng lúc này là câu trả lời lơ đãng, như thể tâm trí anh ta có điều gì khác. “Phelps đây.”

“Andy, là Rachel đây.”

Ngay lập tức giọng anh trở nên ấm áp. “Xin chào, bé yêu. Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Tốt cả. Ngoài nóng bức ra, tất cả đều tốt. Trish và lũ trẻ ra sao rồi?”

“Lũ trẻ vẫn ổn, nhưng Trish đang cầu nguyện cho năm học mới bắt đầu.”

Cô cười, cảm thông với vợ của Andy. Những đứa trẻ càng ngày càng om sòm. “Nghe nè, có hai gã vừa ghé qua nhà em. Họ tới từ bãi biển.”

Giọng anh sắc nhọn. “Chúng có gây rối gì không?”

“Không, không phải vậy. Họ nói họ là FBI, nhưng em không nhìn rõ phù hiệu. Họ đang tìm kiếm một người đàn ông. Họ có hợp pháp không? Văn phòng của anh có được thông báo điều

gì đó không? Có lẽ em hơi hoang tưởng, nhưng em ở cuối đoạn đường, và cách nhà Rafferty hàng dặm. Sau khi B.B..." giọng cô lạc đi vì nỗi đau đột nhiên xuất hiện trong ký ức. Đã năm năm rồi, nhưng nhiều lần nỗi mất mát và hối tiếc làm cô đau đớn, khi nỗi cô đơn bao phủ.

Không giống bất cứ ai trên thế giới này, Andy hiểu điều đó. Anh đã làm việc với B.B ở DEA. Ký ức làm giọng anh khan khàn. "Anh hiểu. Không phải em đang quá cẩn thận, bé cưng. Coi nè, chúng tôi có lệnh từ trên xuống phải hợp tác với vài người đang tìm một người đàn ông. Tất cả được giữ kín. Họ không phải FBI địa phương. Anh nghi ngờ họ không phải là FBI, nhưng luật vẫn là luật."

Rachel nắm chặt tai nghe. "Và một đặc vụ là một đặc vụ phải không?"

"Đúng vậy, một vài chuyện giống như vậy. Hãy giữ kín chuyện đó, nhưng hãy cảnh giác. Anh thấy không thật thoải mái với cảm giác này."

Anh không phải là người duy nhất đâu. "Em sẽ làm vậy. Cảm ơn anh."

"Chắc chắn rồi. Nghe nè, tại sao hôm nào đó em không tới đây cùng ăn tối? Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau."

"Cảm ơn. Em rất vui lòng. Hãy chuyển lời nói Trish gọi cho em nha."

Họ gác máy và Rachel hít một hơi thật sâu. Nếu Andy không nghĩ những người đàn ông đó là FBI, điều đó thật tốt. Vào phòng ngủ, cô ngồi xuống bên cạnh giường và nhìn người đàn ông đang ngủ, ngực anh chậm chậm nâng lên rồi hạ xuống. Cô vẫn để màn cửa từ cái đêm đưa anh vào nhà, tuy căn phòng tối và mát mẻ, nhưng một tia ánh mặt trời yếu ớt đã chiếu vào giữa hai thanh gỗ và chệch hướng ngang qua bụng anh, khiến vết sẹo dài mỏng đó sáng rực lên. Dù anh là ai, bất cứ chuyện gì liên quan tới anh, anh không phải là một tên tội phạm bình thường.

Họ chơi những trò chơi chết người, những người đàn ông và những người phụ nữ trú ngụ trong thế giới tối tăm đòi hỏi sự thông minh và công việc phản gián. Họ sống cuộc sống cân bằng trên bờ vực của cái chết; họ mạnh mẽ và lạnh lùng, cứng rắn nhưng bình dị. Họ không giống những người khác, những người làm cùng một việc mỗi ngày và trở về nhà, với gia đình. Anh là một trong những người có một cuộc sống khác thường phải không? Giờ thì cô chắc chắn về điều đó. Nhưng chuyện gì đã xảy ra, và cô có thể tin tưởng ai? Ai đó đã bắn anh. Anh đã trốn thoát, hay bị nhấn chìm ở đại dương và chết đuối. Hai người đàn ông đó đang sẵn lòng để bảo vệ anh, hay để hoàn thành nốt công việc của họ? Có phải anh sở hữu những thông tin cực kỳ nhạy cảm, một vài thứ chống lại họ phải không?

Cô rà những ngón tay lên bàn tay anh, vẫn đơn giản nằm ở phía đầu nệm. Da anh nóng và khô; cơn sốt vẫn thiêu cháy bên trong khi cơ thể cố gắng tự chữa trị. Có thể cô đã hút đủ trà ngọt và nước để giữ anh không mất nước, nhưng anh phải bắt đầu ăn sớm, nếu không cô phải buộc đưa anh tới bệnh viện. Giờ đã là ngày thứ ba rồi; anh phải ăn.

Mi mắt cô nheo lại. Nếu có thể uống trà, anh cũng có thể ăn soup được. Trước đó cô nên nghĩ tới chuyện này.

Cô vội vã vào nhà bếp và mở một trong những hộp soup gà ra, đổ vào máy xay cho lỏng ra, sau đó đặt lên bếp nấu sôi lên. "Rất tiếc đây không phải đồ tự nấu," cô nói với người đàn ông nằm trong phòng ngủ. "Nhưng tôi không có chút thịt gà nào trong tủ lạnh. Bên cạnh đó, làm cách này tiện hơn."

Cô quan sát kỹ lưỡng, kiểm tra anh từng phút một; khi anh bắt đầu cựa quậy không ngừng, quay đầu lại đằng sau rồi đằng trước và đập cái mền ra, cô chuẩn bị chiếc khay cho "bữa ăn" đầu tiên của anh. Chuyện này không làm cô mất nhiều thời gian, chưa đầy năm phút. Cô bung chiếc khay để trên giường và bị đổ hầu hết khi anh đột nhiên nhồm người dậy tỳ vào khuỷu tay phải, nhìn cô chằm chằm với đôi mắt đen dữ dội sáng rực.

Toàn thân Rachel cứng lại khi nỗi tuyệt vọng bao trùm. Nếu anh ngã khỏi giường cô sẽ không thể kéo anh lên mà không có sự giúp đỡ. Anh đang len lỏi hết đằng trước lại đằng sau trên cái nệm tạm thời đó, vẫn nhìn cô với xúc cảm mãnh liệt bùng cháy. Cô để chiếc khay xuống sàn nhà, làm một ít soup tràn ra, rồi chạy giường túm lấy anh. Nhẹ nhàng, cô đỡ đầu và cố gắng không làm vai anh đau, cô đặt tay vòng qua lưng và đỡ đầu anh bằng vai mình, dùng cơ thể

mình chống đỡ sức nặng của anh. “Nằm xuống,” cô bình tĩnh nói, giọng nhẹ nhàng mà cô luôn dùng với anh. “Anh chưa thể ngồi dậy được đâu.”

Cau mày, anh chống lại nỗ lực của cô. “Tới giờ tiệc tùng rồi,” anh thì thào, giọng vẫn lè nhè như say rượu.

Anh đã thức, nhưng chắc chắn không tỉnh táo, vẫn trôi dạt trong thế giới mộng tưởng bởi tác động của cơn sốt. “Không, buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu,” cô khẳng định, giữ khuỷu tay phải của anh và kéo lên phía trước để anh không thể chống người lên được nữa.

Sức nặng của anh đổ một cách nặng nề lên cánh tay cô đang đỡ khi cô đặt lưng anh xuống gối. “Anh cần có thời gian để ngủ đó,” anh nằm đó, thở nặng nhọc, đôi mày vẫn cau lại nhìn cô chăm chăm. Cái nhìn của anh không hề rung chuyển khi cô nhặt chiếc khay ở sàn nhà lên và đặt lên cái bàn bên cạnh; sự chú ý của anh đã khóa chặt vào cô, như thể đang cố hiểu điều gì đó, để đấu tranh tìm đường ra khỏi sương mù bao vây tâm trí mình. Cô nhẹ nhàng nói khi đặt anh lên chông gối đặt thêm; cô không biết liệu anh có hiểu điều cô đang nói hay không, nhưng giọng nói và sự động chạm của cô dường như làm anh bình tĩnh lại. Ngồi xuống bên cạnh giường, cô bắt đầu cho anh ăn, nói chuyện với anh không ngừng. Anh khá ngoan ngoãn, mở miệng ra bất cứ khi nào cô đặt muỗng vào môi, nhưng mi mắt nhanh chóng sụp xuống vì mệt mỏi. Cô nhanh chóng cho anh uống aspirin, cô phấn khởi vì cho anh ăn dễ dàng.

Khi cô nâng đầu anh lên và kéo cái gối đằng sau để anh có thể nằm thẳng ra, cô có một ý tưởng. Đáng để thử. “Tên anh là gì?”

Anh cau mày, đầu không ngừng cựa quậy. “Ai kia?” anh hỏi, giọng trầm lại vì bối rối.

Rachel vẫn cúi xuống người anh, tay nâng dưới đầu anh. Tim đập nhanh hơn. Có lẽ cô có thể bắt đầu có một vài câu trả lời. “Của anh đó. Tên anh là gì?”

“Của tôi?” Những câu hỏi khiến anh bức bối, căng thẳng. Anh nhìn cô dữ dội khi cố tập trung, ánh mắt trượt trên khuôn mặt cô, rồi di chuyển xuống thấp hơn.

Cô thử lại lần nữa. “Phải, của anh. Tên anh là gì?”

“Tên tôi?” anh hít một hơi sâu, sau đó lặp lại. “Tên tôi.” Lần thứ hai thì đó là một lời tuyên bố, không phải một câu hỏi. Anh cử động chậm chạp, nâng cả hai bàn tay lên, chớp mắt trước cơn đau trên vai. Anh úp hai bàn tay lên ngực cô, ôm chúng một cách ấm áp bằng lòng bàn tay và mâm mé núp vú với những ngón tay cái. “Của tôi,” anh lại nói, tuyên bố rõ ràng thứ đã thuộc sở hữu của mình.

Trong một lát, chỉ một lát thôi, Rachel không ngăn nổi cơn thỏa mãn không ngờ đang bùng cháy trong cơ thể với sự đụng chạm của anh. Cô đông cứng tại chỗ, những dây thần kinh trở nên kích động, cơ thể chìm đắm trong sự ấm áp khi ngón tay cái của anh đùa nghịch trên núm vú mình khiến chúng căng cứng lại. Sau đó thực tế vội quay trở lại như một chấn động, và cô giật mình tránh anh, bật dậy khỏi giường. Giận điên người nhìn anh – và giận chính mình – chiếm lấy cô. “Đó là điều anh nghĩ thôi,” cô quát. “Đó là của tôi, không phải của anh.”

Mi mắt rung rinh mở ra, và anh lại nhìn cô. “Đúng vậy,” anh nói rành mạch, sau đó nhắm mắt lại và rơi vào giấc ngủ.

Rachel đứng bên cạnh giường với bàn tay nắm chặt, bị giằng xé giữa việc cười và đập anh thật mạnh. Ngờ là anh không hiểu nổi những điều cô nói; từ khiêu khích cuối cùng có thể là câu trả lời sự buộc tội của cô, hay cho một vài câu hỏi chỉ tồn tại trong ý thức mơ hồ của anh. Bây giờ anh lại đang ngủ thật say, hoàn toàn thoải mái và lãng quên cơn chấn động đã để lại phía sau.

Lắc đầu xong cô nhặt cái khay và lẳng lẽ rời khỏi phòng. Trong lòng vẫn phần nộ hỗn loạn pha lẫn khao khát. Đó là sự kết hợp không dễ chịu gì, không thoải mái vì cô không phải là một người lừa dối chính mình, và cô không thể phủ nhận là mình bị anh hấp dẫn một cách mạnh mẽ hơn là cô đã tưởng tượng. Chạm vào anh là một sự ép buộc; tay cô muốn nắn nắn trên làn da ấm áp của anh. Giọng nói của anh làm cô run lên tận sâu bên trong, và một cái nhìn từ đôi mắt đen thoi làm cô cảm thấy như bị khuấy động. Và sự đụng chạm của anh... cái chạm của anh! Tới giờ anh đã hai lần đặt tay vào người cô, và mỗi lần như vậy cô lại tan chảy với khoái cảm không

kiểm soát được.

Thật mất trí khi có xúc cảm quá mạnh mẽ với một người đàn ông mình không biết, nhưng không có chút tự xỉ vả nào có thể thay đổi phản ứng của cô. Cuộc sống của họ đã liên hệ với nhau từ giây phút cô kéo anh ra khỏi những con sóng ấy; trong việc tự cho mình trách nhiệm vì an toàn của anh, cô đã gắn chặt mình với anh sâu tới nỗi bây giờ cô chỉ đang bắt đầu nhận ra. Và anh trở thành của cô, như thể hành động nhân từ đó đã tạo nên một sự gắn kết trong cuộc sống, trói họ lại bất chấp những mong muốn và ước mơ của họ.

Dù anh là người lạ, cô đã biết nhiều về anh. Cô biết anh rắn chắc và nhanh nhẹn và được rèn luyện kỹ lưỡng; anh phải như vậy, để sống sót trong thế giới mình đã lựa chọn. Anh còn sở hữu một đầu óc thực tế đáng kinh ngạc đầy kiên định, một quyết tâm sắt đá đã giữ anh bơi lội trong đại dương tối đen với hai viên đạn trong cơ thể, khi một người đàn ông kém cỏi hơn có lẽ sẽ chìm nghỉm ngay lập tức. Cô biết anh quan trọng với những người đang săn đuổi anh, dù cô không biết liệu họ muốn bảo vệ hay giết anh. Cô biết anh không ngáy và anh có một ham muốn xác thịt mạnh mẽ, dù thiếu khả năng thể chất. Anh nằm im khi ngủ, trừ khi xương và cơ bắp đau đớn do cơn sốt chập chờn; điều đó khiến cô lo lắng, cho tới khi nhận ra rằng đó là điều tự nhiên đối với anh.

Anh cũng không trả lời câu hỏi nào, ngay cả trong cơn mê sảng, không trả lời thậm chí chỉ một chuyện đơn giản là tên mình. Điều đó có thể là do tâm trạng bối rối do tác động của cơn sốt, nhưng còn có một khả năng nữa là sự huấn luyện ăn sâu vào tiềm thức tới nỗi thậm chí cả bệnh đau hay thuốc cũng không thể hé lộ được.

Sớm thôi, ngày mai hay ngày kia hay có lẽ trong đêm nay thôi, anh sẽ tỉnh lại và nhận thức rõ ràng. Anh sẽ đòi hỏi quần áo, và câu trả lời cho những câu hỏi của mình. Cô tự hỏi câu hỏi đó ra sao, và nghĩ về câu trả lời của chính mình, dù cô đang tự hỏi anh có cung cấp câu trả lời nào không. Tuy nhiên, quần áo là một vấn đề cô có thể làm được gì đó. Cô không có gì ở đây có thể vừa người anh; cho dù cô thường mặc áo đàn ông thứ mà cô mua để dành riêng cho mình, và chúng thật quá nhỏ với anh. Cô không giữ bất cứ chỗ quần áo nào của B.B, cho dù điều đó cũng không có ích trong trường hợp này, khi B.B đã nhẹ hơn người đàn ông này những 30 pounds.

Theo lý trí cô lập một danh sách những thứ anh sẽ cần. Cô không thích để anh một mình trong một khoảng thời gian dài khi cô phải lái xe tới một cửa hàng gần nhất, hoặc nhờ Honey đi mua sắm và đem tới cho. Cô cân nhắc ý tưởng này. Đó là một cố gắng, nhưng cuộc viếng thăm của hai người đàn ông sáng hôm đó khiến cô không muốn kéo Honey sâu hơn vào chuyện này. Để anh một mình trong khoảng một giờ sẽ an toàn thôi. Sáng hôm sau cô sẽ đi mua sắm sớm, khi mà chắc là hai người đàn ông đó rời khỏi khu vực lân cận rồi.

Khi rời đi cô cẩn thận khóa cửa lại, và nhắc nhở Joe đứng gác. Bình nhân của cô đang lảng ý ngủ; cô vừa mới khiến anh ổn định lại, nên anh sẽ ngủ trong nhiều giờ. Chiếc xe Regal chạy hết từng dặm này sang dặm khác khi cô gạt cần điều khiển tốc độ nhanh hết mức có thể, lơ lửng đang gặm nhấm cô. Sẽ ổn thôi khi để anh một mình, nhưng cô sẽ không thể hết lo cho tới khi quay lại nhà và có thể đích thân thấy điều đó.

Dù vừa mới sáng ra, trung tâm mua sắm địa phương K đã đông khách, tất cả đều quyết định mua sắm trước khi cái nóng tồi tệ nhất trong ngày đổ lên đầu. Rachel lấy một chiếc xe đựng đồ và đẩy qua chỗ những lối đi đông người, lách khỏi những đứa bé nhỏ tuổi đã chạy trốn mẹ chúng và đứng ở đầu, tất cả đều đứng ở quầy hàng đồ chơi. Cô hướng bước tới vòng qua những đứa bé đó, chạy loanh quanh phía sau một người phụ nữ yếu ớt tóc trắng người mà bước đi cùng với một cây gậy, sau đó rẽ vào một lối đi còn trống và rẽ vào hướng phải.

Một món đồ lót, một vài đôi vớ và một đôi giày chạy bộ, cỡ 10, vào trong giỏ. Sáng hôm đó cô đã đo chân anh, nên có thể chắc chắn là đôi giày đó vừa với anh. Cô không chắc cỡ quần của anh là bao nhiêu, nhưng cuối cùng cô chọn một đôi quần jean, một đôi quần đùi vải bông chéo để phòng trường hợp những chiếc quần jean quá khó chịu với chân anh và một đôi quần ka ki. Cô sẵn sàng hướng tới quầy thanh toán thì một cảm giác lạnh buốt xương sống, và đầu cô ngẩng lên. Nhìn xung quanh, cô thấy một người đàn ông nhàn nhã đánh giá vài món hàng hạ giá, và cảm giác ngứa ngáy trở thành nỗi sợ hãi thật sự. Đó là đặc vụ Lowell.

Không dừng bước, cô quay lại và đi tới gian hàng dành cho phụ nữ. Quần áo đàn ông, dù có cả hai loại đồ cho cả đàn ông và phụ nữ tới nỗi khó có thể nhận ra được như những đồ của đàn ông trừ phi kích cỡ được kiểm tra, cũng sẽ là manh mối chết người nếu được kiểm tra kỹ càng. Không may là đặc vụ Lowell chính xác là loại người sẽ tiến hành những cuộc kiểm tra như vậy. Quần đùi, vớ và giày, bên dưới là quần lót và áo sơ mi, sẽ không là lời giải thích hợp lý.

Cô chủ ý đi tới quầy quần áo lót. Vài đôi quần lót, tất cả đều là vải đăng ten và sa tanh, được để trên đỉnh kệ. Một bộ áo lót và đầm lót đồng bộ được thêm vào; cô hy vọng mình có thể tin tưởng ác cảm thường thấy của cánh đàn ông khi phải xoay sở với đồ lót phụ nữ ở chốn công cộng để giữ đặc vụ Lowell không nghiên cứu các thứ bên trong xe mua hàng của cô. Qua khoe mắt cô thấy anh ta nhàn nhã lại gần, dừng lại quá thường xuyên để nghiên cứu vài món đồ với vẻ thích thú nhạt nhẽo. Anh ta rất giỏi, lách qua đám đông mà không thu hút sự chú ý. Anh ta theo dấu, mà không ra vẻ là một thợ săn.

Một tia nhìn dữ dội hiện lên trong mắt Rachel. Chắc anh ta thật sự quyết tâm tìm kiếm tới đáy xe đẩy đồ. Đẩy xe đi vòng quanh, cô tiến tới gian hàng thuốc và sản phẩm dành cho sức khỏe. Những món đồ phụ nữ tế nhị, cô chưa từng sử dụng một vài thứ trong số đó nhưng bây giờ cô chọn chúng vì bề ngoài lộ rõ đó, và ném vào xe đẩy. Nếu anh ta dám đụng tới bất cứ thứ gì cô sẽ kết tội anh ta là một kẻ đồi trụy và nói đủ lớn làm cho bảo vệ của cửa hàng chạy tới.

Anh ta lại đang tiến tới gần. Rachel chọn đúng thời điểm, quay xe hàng lại và đâm vào đầu gối anh ta.

“Ôi, lạy Chúa, tôi xin lỗi!” cô hỗn hển xin lỗi. “Tôi không nhìn thấy anh - ồ,” cô lại nói, thể hiện vẻ bất ngờ trong giọng nói. – “À-” cô dừng lại, nhìn xung quanh, sau đó hạ thấp giọng xuống như một lời thì thầm. “Đặc vụ Lowell.”

Đó là màn trình diễn xứng đáng được giải Hàn Lâm, nhưng có lẽ là lãng phí đối với đặc vụ Lowell, người đang bận tâm xoa đầu gối. Anh ta đứng thẳng dậy, ánh mắt biểu hiện vẻ đau đớn. “Xin chào lần nữa, cô... tôi không tin là hôm qua tôi đã biết tên cô.”

“Jones,” cô nói, đưa tay ra. “Rachel Jones.”

Tay anh ta cứng, nhưng lòng bàn tay hơi ướt. Khi xuất hiện đặc vụ Lowell không thoải mái.

“Cô ra ngoài khá sớm đó,” anh ta nhận định.

“Với thời tiết nóng như vậy, tốt nhất là nên ra ngoài sớm hoặc là đợi tới khi mặt trời lặn. Anh thật sự nên đội nón theo nếu hôm nay có ý định đi loanh quanh trong vùng giống như hôm qua.” mặt anh ta sẫm sạm nắng, vì vậy lời khuyên của cô thật quá trễ.

Đôi mắt vô cảm của anh ta lướt qua những đồ trong xe đẩy hàng của cô, sau đó nhanh chóng ngẩng lên. Rachel cảm thấy hài lòng thoáng qua với những sự lựa chọn của mình. Sự xuất hiện của anh ta có thể là một sự trùng hợp đơn thuần, hoặc có thể được chuẩn bị kỹ càng, nhưng anh ta tò mò; đó là một phần công việc của anh ta. Cô cảm nhận được anh ta ít bị vẻ lãnh đạm và ngây thơ của cô đánh lừa hơn những đặc vụ khác.

“Cô, ừ, có lẽ phải mất nhiều tiền để trả cho tất cả chỗ này,” anh nói sau một khi dừng lại một chút.

Cô kiểm tra lại xe đẩy hàng một cách hối hận. “Có lẽ anh đúng. Mọi lần đi du lịch tôi chẳng bao giờ có thứ mình cần.”

Mặt anh ta lóe lên thích thú. “Cô đang chuẩn bị đi du lịch?”

“Trong vài tuần nữa. Tôi đang làm vài nghiên cứu với Keys, và chuyện này luôn luôn giúp tôi nhận ra ý tưởng đầu tiên.”

“Nghiên cứu?”

Cô nhún vai. “Tôi hứng thú với vài thứ. Tôi có những cửa hàng lưu niệm. Tôi viết một chút, dạy một vài khóa học buổi tối. Chuyện này khiến tôi không cảm thấy chán.” Nhìn quầy thanh toán, nơi hàng người đang dài ra, cô nói một cách tự nhiên. “Tốt hơn là tôi nên đứng vào hàng trước khi ai đó trong cửa hàng đứng trước tôi. Ồ, hôm qua anh có tìm thấy gì không?”

Mặt anh ta trống rỗng, dù cho một lần nữa đôi mắt lại nhìn xuống chỗ hàng hóa của cô.

“Không. Không gì cả. Có lẽ đó là hướng đi sai lầm.”

“Ồ, chúc may mắn. Hãy nhớ là phải đội nón hay gì đó tương tự nếu anh ở đây đó.”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn cô.”

Cô đứng vào một trong những hàng người của quầy thanh toán và chọn một cuốn tạp chí trong khi đợi, dần đẩy xe hàng lên trên. Anh ta đã đi sang một bên và đang nhìn chỗ giấy sách bìa cứng. Chết tiệt, anh ta sẽ không bao giờ rời đi sao? Khi tới lượt, cô lấy đồ lên và cố gắng lấy mình che giữa Lowell và chỗ tính tiền. Nhân viên thu ngân nhặt đồng gói quần đùi lên và đặt trước mặt cô trong khi cô ấy chìa số seri lên máy tính tiền. Rachel dịch sang bên, và khi người nhân viên thu ngân đặt món đồ đó xuống cô đẩy cái áo khoác đè lên đó. Lowell đang di chuyển tới gần hơn.

“Một trăm bốn mươi sáu đô mười tám xu,” nhân viên thu ngân nói, vói tay lấy một cái túi to.

Rachel kiểm tra ví, lòng nhẩn nhó. Hiếm khi cô đem nhiều tiền mặt như vậy, và đây là một ngoại lệ. Bất mãn, cô rút thẻ tín dụng ra và nhân viên thu ngân đưa qua một máy đọc, rồi gọi xin đồng ý số tiền trên. Lowell đã đi lại lòng vòng trước cửa hàng và đang đi tới quầy tính tiền. Rachel túm lấy túi mà nhân viên thu ngân đã đặt trên quầy và bắt đầu nhét hàng hóa vào.

“Ký vào đây,” nhân viên thu ngân nói, đẩy biên nhận về phía cô. Rachel ký tên và thoáng cái túi đã được đóng kẹp. Cô đặt nó vào xe đẩy và bắt đầu vòng ra khỏi cửa hàng.

“Cần giúp không?” Lowell hỏi, đi bên cạnh cô.

“Không, đẩy như vậy nhẹ hơn là xách. Dù sao cũng cảm ơn.”

Hơi nóng ẩm ướt bao vây họ giống như chiếc mền làm ngạt thở ngay khi họ rời khỏi ranh giới mát mẻ của cửa hàng, và Rachel nheo mắt lại trước thứ ánh sáng hầu như gây đau đớn này. Sau khi mở thùng cốp xe cô tống cái túi vào và đóng sầm nắp lại, khổ sở nhận thấy vẻ thích thú của Lowell.

Cô đẩy xe chở hàng lại chỗ chờ, rồi quay lại xe ô tô. “Tạm biệt,” cô thản nhiên nói.

Anh ta vẫn đang nhìn khi cô lái xe ra khỏi bãi đậu. Rachel lau mồ hôi trên mặt, nhận thấy tim mình đang đập hoảng loạn. Cô không quen chuyện này chút nào! Cô chỉ hy vọng anh ta không quá nghi ngờ.

Chương Năm

Những giấc mơ rõ mồn một tới nỗi anh tưởng mình đang tỉnh, nhưng điều đó cũng không giúp anh hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Anh nằm lặng im, nhìn quanh căn phòng mát mẻ hơi tối và lạ lẫm này, dò xét coi chúng có giúp anh nhớ nổi có chuyện gì đang diễn ra và hiện tại mình đang ở đâu. Dường như không có liên hệ nào giữa anh với căn phòng yên ắng này. Nhưng chúng là những ký ức hay những giấc mơ? Anh đã mơ về một người phụ nữ, một người phụ nữ ấm áp và mềm mại với đôi mắt xám trong sáng như hồ nước vùng cao dưới bầu trời đầy mây, bàn tay mềm mại vuốt ve anh, bộ ngực mượt mà nóng bỏng phập phồng trong lòng bàn tay anh. Những ngón tay anh chạm vào chiếc nệm; giấc mơ thật tới nỗi anh cảm nhận được nỗi đau khi có cảm giác cơ thể cô dưới đôi bàn tay mình.

Nhưng đó vẫn chỉ là giấc mơ, và anh phải đối mặt với hiện thực. Anh nằm đó tới khi mọi chuyện quay trở lại, và biết rằng chúng không phải là giấc mơ. Cuộc tập kích trên con tàu; thời gian bơi lội vô tận trong đêm tối vì quyết tâm không chịu từ bỏ. Sau đó, sau đó... anh không nhớ gì cả. Không có thậm chí chỉ một chút tia sáng le lói về chuyện gì đã xảy ra.

Anh đang ở đâu? Anh đã bị bắt rồi sao? Chúng sẽ trả mọi giá, liệu mọi thứ để bắt sống anh.

Anh thận trọng di chuyển, miệng mím lại vì căng sức. Vai và đùi trái rất đau, đầu đau âm ỉ, nhưng chân và tay đều cử động được. Sử dụng tay trái một cách vụng về, anh kéo mền ra và đẩy nó để ngồi dậy. Anh thấy choáng váng, nhưng nhanh chóng tóm một bên mền cho tới khi cảm giác đó lắng xuống, sau đó anh lại cố giữ mình ngồi vững. Một chiếc gạc được quấn quanh đùi, đệm lên vết thương. Vai cũng được băng bó tương tự; một miếng băng gạc quấn quanh, sau đó cố định ở ngực. Anh hoàn toàn khóa thân, nhưng điều đó không làm phiền anh. Ưu tiên đầu tiên là lấy lại khả năng di chuyển anh có thể di chuyển được; thứ hai là tìm hiểu coi mình đang ở chỗ quái quỷ nào.

Anh đứng đó, những cơ bắp run lên đau đớn khi buộc phải vận động. Anh chơi vơi, nhưng không ngã, chỉ đứng yên cho đến khi căn phòng không còn lắc lư và chân từ từ đứng vững. Mặc dù căn phòng khá mát mẻ, nhưng mồ hôi bắt đầu óng ánh trên người.

Không có âm thanh nào cả ngoại trừ tiếng kêu đều đều của chiếc quạt treo tường phía trên giường và âm thanh ù ù của máy điều hòa. Anh chú ý lắng nghe, nhưng không thấy có gì khác lạ. Tay phải chống lên giường, anh tiến thêm một bước về phía cửa sổ, nghiêng rằng lại vì vết thương đau đớn ở chân. Những thanh gỗ sát nhau bên bức màn cũ thu hút sự chú ý của anh. Đi tới cánh cửa, anh sử dụng một ngón tay nâng bức rèm lên khiến nó kêu lách cách. Một cái sân, một vườn rau. Không có gì lạ, nhưng không cũng có gì để nhìn, cả người và động vật.

Một cánh cửa để ngỏ trước mặt, để lộ một phòng tắm. Anh chầm chậm di chuyển qua cánh cửa, chú ý những đồ vật trên bàn trang điểm. Nước hoa cho tóc, nước thơm, kem dưỡng tóc. Có lẽ người phụ nữ tóc đỏ ở trên thuyền chẳng? Mọi thứ đều ngăn nắp, sạch sẽ không chề vào đâu được, và phòng tắm và phòng ngủ đều có những chỗ khoảng không xa hoa, như thể mọi thứ được sắp đặt dành cho sự thoải mái nhất trong khi vẫn có những không gian trống ở trong phòng. Cánh cửa gần đó dẫn tới nhà vệ sinh. Anh đẩy sang một bên và xem xét kích cỡ của phòng này. Một lần nữa, mọi thứ đều dành cho một người phụ nữ, hoặc một người nhỏ bé thanh mảnh mà lẫn lộn về giới tính. Quần áo được phân loại từ cũ kỹ tới kiểu cách công phu. Một sự che đậy chẳng?

Anh nhẹ nhàng thận trọng mở cánh cửa kế tiếp, đập vào mắt anh là những thanh chắn nhỏ để chắc chắn không ai có thể ra khỏi đây. Hành lang trống không, từ căn phòng anh có thể nhìn ra xa xa. Anh đẩy cửa vào, giữ thăng bằng với một cánh tay trên khung cửa. Không có gì cả. không có ai cả. Anh ở một mình, và điều đó không giúp được gì cả.

Chiết tiết, anh yếu quá, và quá khát tới nỗi dường như cổ họng đang bị thiêu cháy. Đi khắp

khẽng một cách khó khăn, thỉnh thoảng lại bước loạng choạng, anh bước vào phòng khách trống không. Kế tới là một góc hóng mát nhỏ chan hòa ánh nắng, và ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ làm anh lóa mắt. Kế tiếp là nhà bếp, tràn ngập ánh nắng và cực kỳ hiện đại. Một dãy các loại rau tươi đủ màu sắc nằm trên quầy, và một tô trái cây tươi đặt ngay giữa bàn.

Miệng và cổ họng như thắt lại. Anh dò dẫm tiến tới bồn rửa chén, rồi mở cửa tủ anh tìm được ly. Bật vòi nước lạnh, anh đổ đầy ly và nâng lên, trút vào cổ họng khát khô tới nỗi nước đổ tràn xuống cả ngực. Yêu cầu cấp bách đầu tiên được thỏa mãn, anh lại uống một ly nước khác và lần này cố gắng không tràn ra ngoài nữa.

Anh đã ở đây bao lâu rồi? Những khoảng trống trong ký ức khiến anh điên tiết. Anh dễ bị tổn hại, không biết chắc chuyện gì diễn ra hay hiện tại mình đang ở đâu, và khả năng bị tấn công là điều không thể. Nhưng anh cũng đang đói. Tô trái cây tươi đang mời gọi và anh ngón một trái chuối, sau đó một nửa trái táo. Đột nhiên quá nó để có thể ăn tiếp, vì vậy anh ném vỏ trái chuối và nửa trái táo đang ăn dở vào thùng rác.

Được rồi, anh có thể đi một vòng. Chầm rãi, nhưng không phải là anh thể không di chuyển. Ưu tiên tiếp theo là tìm vài thứ tự vệ. Vũ khí sẵn tiện nhất hiện có là dao, và anh kiểm tra những con dao trong bếp kỹ càng trước khi chọn một con dao sắc nhất. Có nó trong tay anh bắt đầu từng bước xem xét ngôi nhà, nhưng không tìm thấy bất cứ một loại vũ khí nào khác.

Những cánh cửa phía ngoài được khóa cực kỳ chắc chắn. Chúng không phải là trang trí cho vui mắt nhưng sẽ khiến những kẻ muốn vào trong chùn bước. Anh quan sát, cố gắng nhớ xem coi mình đã thấy những cái tương tự như vậy chưa, và thật sự là anh cũng chưa từng thấy nó. Chúng bị khóa, lý nào lại để bên trong, nơi anh có thể lấy được chứ? Anh vặn nhẹ cái khóa, và nó mở ra hầu như không gây tiếng động. Anh thận trọng với tới nắm cửa và hé mở cánh cửa, lại kiểm tra qua khe hở coi có ai quanh đó không. Cánh cửa quá nặng, quá nặng so một cách cửa bình thường. Anh mở thêm một chút nữa, lướt tay dọc mép cạnh. Anh đoán đây là thép gia cố.

Đó là một nhà tù nhỏ xinh xắn, khóa được đặt bên trong, và không có cai ngục.

Anh mở hết cửa ra, nhìn qua khe cửa xếp thấy một chiếc sân nhỏ bé gọn gàng, một bụi cây thông cao và một đàn ngỗng mập trắng và xám đang bắt sâu trên bãi cỏ. Hơi nóng lửa qua cửa ập vào anh như một cú đánh. Một con chó bắt ngờ xuất hiện từ phía bụi rậm, nhảy lên hàng hiên và nhìn anh chằm chằm, tai cụp xuống và tiếng gầm gừ vằn xoắn chiếc rọ mõm.

Thản nhiên xem xét con chó, anh tính toán cơ của mình. Một con chó được huấn luyện tấn công, giống chó chăn cừu Đức, nặng khoảng 80 tới 90 pounds. Trong điều kiện bất lợi hiện nay anh không có cơ hội nào để có thể chống lại con chó loại này, dù có một con dao trong tay. Rốt cuộc, anh bị nhốt rồi.

Chân chỉ có thể đỡ cơ thể thôi. Anh khảo thân, yếu ớt, và không biết đây là đâu. Lợi thế không nghiêng về phía anh, nhưng anh vẫn còn sống và được lấp đầy bởi cơn thịnh nộ được kiềm chế. Bây giờ anh có lợi thế là sự bất ngờ, vì dù ai đưa anh tới đây cũng không mong đợi anh được trang bị vũ khí. Anh đóng cửa và khóa lại, sau đó quan sát con chó qua cửa sổ cho tới khi nó rời hàng hiên và quay lại bụi cây.

Anh phải đợi.

Trên bầu trời, sấm chớp dữ dội lò mò xuất hiện khi Rachel quẹo vào lối về nhà. Cô nhìn trời, tự hỏi mưa có trút xuống biển hay kéo vào đất liền. Mưa sẽ như trút nước và nhiệt độ sẽ giảm mạnh, nhưng ngay khi đám mây bay đi hơi nóng lại tăng lên, và đám mây hơi nước sẽ bốc hơi. Vịt Ebenzer và đàn của nó chạy toán loạn, kêu ầm ỹ, khi tấp xe vào dưới bóng cây sồi, nơi chúng đang lười biếng mổ cỏ. Joe ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi gà gât ngủ tiếp. Mọi thứ đều yên tĩnh như lúc cô rời khỏi. Chỉ khi đó cô mới cảm thấy có thể trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Cô lấy túi đồ trong cốp xe, không biết là có một đôi mắt sắc lạnh đang theo dõi mọi cử động của mình. Một tay xách túi và một tay cầm chùm chìa khóa, cô bước lên hiên nhà, dừng lại đẩy kiếng râm lên đầu, rồi dùng hông đẩy cửa ngay khi cô mở được khóa. Làn gió mát từ điều hòa

tương phản hẳn với hơi nóng đang cháy bùng ở ngoài kia khiến cô nổi da gà và rùng mình. Hít thở thật sâu, cô bỏ cái túi và ví xuống một cái ghế và bước vào kiểm tra tình trạng bệnh nhân ra sao.

Ngay khi chạm vào nắm cửa, một cánh tay cứng ngắc vòng quanh cổ cô và lôi ngược về phía sau, cổ cong lại không tự nhiên. Một con dao sáng bóng ngay trước mặt. Cô quá sững sốt để có thể phản ứng lại, nhưng bây giờ khi nhìn con dao chằm chằm tâm trí cô đầy nỗi kinh hoàng tuyệt vọng. Làm sao chúng vào nhà được? Có phải chúng đã giết anh ấy rồi không? Nỗi đau dâng lên một cách hoang dại và tàn bạo, phá hủy cô.

“Đứng yên thì tôi sẽ không làm hại cô,” một giọng nói trầm thì thầm bên tai cô. “Tôi muốn vài câu trả lời nhưng tôi không muốn liều lĩnh. Nếu cô có hành động nào...” Anh không nói hết câu, nhưng không cần phải nói nữa. Giọng nói đó bình tĩnh, lạnh lẽo vô cảm như đá. Nó làm máu cô đông cứng lại.

Cánh tay phía dưới cầm đang khiến cô chết ngạt, và theo bản năng cô đưa cả hai tay lên, nắm chặt tay anh. Con dao dí sát đầy đe dọa. “Không,” anh thì thầm, miệng ghé sát tai cô. Rachel lùi lại, đầu ép chặt vào vai anh, cơ thể điên cuồng áp sát vào anh cố gắng tạo khoảng cách giữa mình và lưỡi dao sáng bóng đó. Mọi đặc điểm trên người anh đã in đậm trong cô, và đột nhiên những giác quan khiến cô nhận ra điều mình đang cảm nhận được. Anh ta hoàn toàn khóa thân! Và nếu vậy, thì đó phải là...

Phản ứng mạnh mẽ, và đau đớn theo cách riêng của nó, sợ hãi và nỗi thống khổ, khiến những cơ bắp của cô đột nhiên run lên khi căng thẳng qua đi. Tay cô nói lỏng trên cánh tay anh.

“Tốt hơn đó,” giọng nói thấp gầm gừ. “Cô là ai?”

“Rachel Jones,” cô nói, giọng nói gần như bị át đi bởi lực ép lên cổ họng mình.

“Tôi đang ở đâu?”

“Trong nhà tôi. Tôi kéo anh khỏi những con sóng và đưa anh về đây.” Cô có thể cảm nhận được là anh đang do dự, dù có lẽ nguyên nhân đơn giản là anh đã yếu đi. Sức mạnh của anh thật đáng ngạc nhiên trong hoàn cảnh này, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, và khả năng chịu đựng của anh đang lung lay. “Làm ơn,” cô thì thào. “Anh không nên rời khỏi giường.”

Sabin nhăn nhó nghĩ điều cô nói là sự thật. Anh kiệt sức, như là vừa mới trải qua cuộc thi chạy đường dài; chân cảm giác như chúng không thể chuyển động thêm được nữa. Anh không biết cô, và anh không thể tin tưởng cô; anh chỉ có một cơ hội duy nhất, và một dự đoán sai thôi anh sẽ phải trả giá bằng cuộc đời mình, nhưng anh không có nhiều cơ hội. Mẹ kiếp, anh đang rất yếu. Anh chậm chậm thả bàn tay phải ra khỏi cổ cô và hạ cánh tay cầm dao xuống. Vai vẫn đau, và anh không biết liệu mình có thể nâng bàn tay lên được nữa không.

Tốt hơn là tránh xa anh ra, cô thận trọng quay lại, như thể sợ làm anh giật mình và lại tấn công mình, và anh đặt tay phải anh lên vai cô, trong khi những cánh tay cô vòng qua người anh và nâng đỡ. “Dựa vào tôi trước khi anh té ngã,” cô nói, giọng vẫn hỗn hển. “Sẽ là một đồng bữa bọn nếu anh xé tất cả những mũi khâu ra.”

Anh không lựa chọn nào ngoài việc đặt tay lên bờ vai thanh mảnh và nặng nề dựa người vào cô. Anh biết chắc là nếu không ngồi xuống hoặc nằm xuống sớm anh sẽ ngã. Cô chậm chậm dìu anh vào phòng ngủ, nâng đỡ khi anh va vào thành giường, rồi gấp tay trái giữ đầu anh khi giúp anh nằm ngửa xuống trong khi cánh tay kia vòng qua sắp xếp lại gối. Sabin hít một hơi sâu, các giác quan tự nhiên phản ứng lại với mùi hương nữ tính ấm áp và sự mềm mại khi ngực cô áp vào gò má mình. Anh chỉ cần quay đầu là có thể ấn miệng vào nụ hoa của cô, và hình ảnh này trêu chọc anh với sự tò mò cấp bách.

Anh nằm xuống nhắm mắt lại, thở dốc vì kiệt sức, trong khi cô nhấc chân anh lên giường và kéo mền đắp lên eo anh. Rồi, cô dịu dàng nói, “Giờ anh có thể nghỉ ngơi.” Cô vuốt tay lên ngực anh, như đã làm nhiều lần trước đây, một hành động trở thành tự nhiên vì dường như nó làm dịu sự bức bối của anh. Anh cảm thấy mát hơn; cuối cùng cơn sốt không còn quẩn lầy nữa. Con dao vẫn được nắm chặt trong tay trái, và cô định gỡ ra, nhưng những ngón tay của anh túm chặt trước bàn tay của cô, và mắt lại mở ra, tia nhìn đen tối dữ dằn.

Rachel vẫn giữ đặt trên con dao, dần ngược lên nhìn vào mắt anh. “Tại sao anh lại cần nó?” Cô hỏi. “Nếu muốn làm hại anh trước đó tôi có nhiều cơ hội để làm rồi.”

Mắt cô hoàn toàn màu xám, không có chút xanh nào. Chúng có màu than chì, nhưng ấm áp, và vờn vẻ trong sáng hoàn toàn khiến chúng trở nên khó hiểu. Anh giật mình khi nhận ra điều đó. Đôi mắt này, và người phụ nữ, đã lấp đầy những giấc mơ gần đây với cảm giác nhục dục ngọt ngào khiến thất lưng anh cứng lại. Nhưng... chúng có phải là giấc mơ không? Người phụ nữ này không phải là một giấc mơ. Cô ấy là thật, da thịt ấm áp và mềm mại, đôi tay vuốt ve anh với sự xoa dịu quen thuộc. Cô không hành động như một người bảo vệ, nhưng anh không thể liệu lĩnh. Nếu buông con dao ra có lẽ anh không thể lấy lại được. “Tôi sẽ giữ nó,” anh nói.

Rachel do dự, không biết mình có nên gây sức ép việc này không, nhưng có điều gì đó trong chất giọng trầm lặng của anh, khiến cô quyết định cho qua việc này. Dù anh rất yếu và khó có thể di chuyển loanh quanh, ở anh có gì đó mà cô biết là anh sẽ không thể bị thúc ép. Anh là một người nguy hiểm, một người lạ nằm ngủ trên giường của cô. Cô bỏ tay khỏi người anh.

“Thôi được. Anh có đói không?”

“Không. Tôi đã ăn một trái chuối và một trái táo.”

“Anh tỉnh dậy lâu chưa?”

Anh không coi đồng hồ, nhưng không cần đồng hồ để xác định thời gian. “Gần một giờ.” Cái nhìn của anh không rời khỏi cô chút xíu nào. Rachel cảm thấy như thể anh có thể nhìn xuyên thấu mình, như thể đang đọc suy nghĩ của cô.

“Anh đã tỉnh lại khoảng hai giờ nữa trước đó, nhưng anh vẫn sốt và nói mơ.”

“Nói mơ về điều gì?” anh hỏi sắc bén.

Rachel bình tĩnh nhắc anh. “Không bí mật quốc gia hay điều gì đó tương tự. Anh nghĩ là anh chuẩn bị đi dự tiệc.”

Có phải có hai nghĩa với việc tiết lộ bí mật quốc gia không? Có phải cô biết chuyện gì đó, hay đó chỉ là trùng hợp? Sabin muốn hỏi, nhưng lúc này anh hầu như không thể cử động cánh tay, và sự kiệt sức khiến anh thấy rất buồn ngủ. Như thể hiểu được điều đó, cô chạm nhẹ lên gương mặt anh, những ngón tay dịu dàng và mát mẻ. “Ngủ đi,” Cô nói. “Tôi vẫn sẽ ở đây khi anh thức dậy.”

Thật nực cười, đó là sự đảm bảo anh cần có để có thể thư giãn đi vào giấc ngủ.

Rachel lặng lẽ rời khỏi phòng và vào nhà bếp, nơi cô kiệt sức tựa vào bàn. Chân đang run lên, bên trong đang run lên như chất nổ, khi phản ứng lại tất cả những chuyện vừa mới xảy ra... và còn chưa tới buổi trưa nữa mà! Cô không có bất cứ câu trả lời nào như đã tự hứa với bản thân là sẽ có ngay khi anh thức dậy; thay vì đặt câu hỏi, cô lại trả lời anh. Cô không hề chuẩn bị cho cái nhìn mãnh liệt của anh, quá dữ dội tới nỗi khó có thể nhìn vào mắt anh dù là một chút thôi. Đôi mắt của quý... chắc chắn cô đã không tính tới việc lại có một con dao kề cổ mình! Và cô thật vô dụng, không thể làm gì chống lại sức mạnh quá lớn so với mình, dù rõ ràng là anh rất yếu do vết thương và bệnh tật.

Cơn khủng hoảng giữ chặt cô bằng sức mạnh bằng đá trong một lúc điều đó tồi tệ hơn so với cô tưởng tượng. Trước đó cô đã hoảng sợ, nhưng không tới mức độ này. Cô vẫn run đang run rẩy, và mắt nhòa lệ dù đã cố ngăn không cho nước mắt rơi. Bây giờ không phải là lúc để khóc; cô phải bình tĩnh lại. Có lẽ anh sẽ ngủ cả nửa ngày, hoặc thức dậy trong một giờ nữa, nhưng cô sẽ trong tình trạng hoàn toàn kiểm soát được bản thân bất cứ khi nào anh thức dậy. Anh sẽ còn cần ăn nữa, cô nghĩ, chớp ngay việc gì đó thực tế để làm. Chuối và táo không đủ, anh cần ăn uống thường xuyên, cho tới khi hoàn toàn bình phục.

Xốc mình dậy, cô lấy vài lát thịt bò nấu món thịt hầm và bắt đầu xắt khoai tây, cà rốt và cần tây. Có lẽ bữa ăn sẽ sẵn sàng cùng lúc anh thức dậy; nếu không, anh sẽ có soup và sandwich. Khi mọi thứ đã được cho vào nồi, cô lao ra vườn rau và hái cà chua chín, sau đó lơ đi thời tiết nóng bức rồi bắt đầu nhổ cỏ. Tới tận khi thấy muốn khụy gối vì chóng mặt, cô thấy mình đã cư xử thật ngốc nghếch, gây áp lực lên cơ thể vốn đã có nhiều adrenaline mà cô đã hấp thụ sáng nay. Thật điên rồ khi làm việc dưới ánh nắng như thiêu như đốt này, đặc biệt là khi không đội nón.

Cô vào nhà và rửa mặt bằng nước lạnh; thấy bình tĩnh hơn, dù tay vẫn còn hơi run. Không có việc gì khác ngoài đợi: đợi tới khi nổi hầm sẵn sàng; đợi khi anh thức dậy; đợi khi mình có được vài câu trả lời... đợi.

Thật đáng trân trọng cho sự bình tĩnh và tập trung của cô, thứ mà cô dành để làm một vài nghiên cứu cho khóa học mình sẽ dạy vào mùa thu. Cũng như bản thảo, khóa học đòi hỏi thực hiện theo các bước và sơ đồ để duy trì sự quan tâm của sinh viên, làm họ suy rộng ra. Mặc dù đã dành hết tâm trí cho các bài đọc và chỉ chú, cô vẫn để tâm tới anh và nghe được cả những tiếng sột soạt trên nệm khi anh cử động, và cô biết anh đã thức. Nhìn đồng hồ, cô thấy anh đã ngủ hơn ba giờ; bữa ăn đã sẵn sàng, nếu anh thấy đói.

Khi cô vào phòng ngủ, anh đang ngồi dậy, ngáp dài và vuốt khuôn mặt đầy râu ria. Ngay lập tức cô cảm thấy anh chăm chú nhìn mình, cái nhìn đó làm nhói da cô.

“Giờ anh có đói không? Anh đã ngủ ba giờ liền rồi.”

Anh cân nhắc, sau đó gật đầu dứt khoát. “Được. Tôi cần phòng tắm, khăn tắm và dao cạo râu trước đã.”

“Rất tiếc, tắm là việc không thể khi những mũi khâu còn đó,” cô nói, nhanh chóng tiến tới ngay khi anh kéo mền ra và đẩy chân xuống sàn, nhăn mặt vì đau và ôm đùi trái. Rachel vòng tay đỡ tới khi anh đứng vững. “Tôi sẽ đưa dao cạo mới của tôi cho anh” Thấy anh định tự mình đi quanh phòng, cô đặt tay xuống và lo lắng nhìn anh bước những bước khó khăn. Anh là người đơn độc; không quen được giúp đỡ, dù biết rõ là mình không có khả năng làm những việc đó ngay lúc này. Anh sẽ để cô giúp chỉ khi cần thiết. Cô thấy buộc phải lên tiếng. “Tôi sẽ cạo râu cho anh, được không, hay anh nghĩ mình đủ ổn để tự làm được?”

Anh dừng lại ngay cửa phòng tắm và ngoái lại. “Tôi tự làm.”

Cô gật đầu và bước tới chỗ anh. “Tôi sẽ chỉ chỗ con dao cạo-”

“Tôi sẽ tìm,” anh lặng lẽ nói, chặn lại trước khi cô có thể tới gần. Rachel chấp nhận sự xua đuổi đó, quay sang cánh cửa khác.

Thật đau lòng khi anh lại từ chối giúp đỡ sau nhiều ngày hoàn toàn không làm được gì và phụ thuộc vào cô, sau những đêm cô đã chăm sóc, lau nước lạnh làm mát, và đặc biệt sau những căng thẳng mà cô đã trải qua. Khi dọn bàn ăn, cô cố gắng vượt qua nỗi đau đó. Sau tất cả, thậm chí với anh cô không khác gì một người lạ, và điều đó chỉ là việc bình thường khi anh cố gắng lấy lại khả năng kiểm soát nhanh nhất có thể. Với một người đàn ông như anh, tự chủ là điều sống còn. Cô phải dừng ngay việc lảng vảng quanh anh như con gà mẹ.

Nói thì dễ, nhưng cuối cùng khi nghe tiếng nước ngừng chảy, cô do dự chỉ đứng một giây trước khi đầu hàng sự cưỡng bách phải kiểm tra anh ổn không. Anh đang đứng giữa phòng ngủ, nhìn quanh như thể xem xét cần phải làm gì. Một chiếc khăn tắm quấn thấp ngang hông, và trái với logic là dường như nó làm anh khỏa thân nhiều hơn khi hoàn toàn không mặc gì. Mạch máu Rachel rộ ràng. Ngay cả sự tương phản hoàn toàn giữa băng gạc trắng trên chân và vai, anh vẫn có vẻ vô cùng mạnh mẽ, và quá đàn ông tới nỗi cô cảm thấy miệng mình khô khốc.

Anh đã cạo râu, và quai hàm sạch bóng khiến những ngón tay cô đan lại ngăn thôi thúc muốn được vuốt ve nó – một cử chỉ mà anh sẽ không hoan nghênh.

“Có gì để tôi mặc không, hay tôi sẽ đi quanh nhà với bộ dạng này?” cuối cùng anh cũng hỏi, khi Rachel không tiếp cận anh hay để nói chuyện.

Cô rên rỉ khi nhớ ra và đập tay lên trán. “Tôi có chuẩn bị một ít đồ cho anh. Đó là nguyên nhân sáng nay tôi ra ngoài, mua những thứ cần thiết cho anh.” Túi đồ vẫn nằm chống chọi trong phòng khách; cô túm lấy, đem vào phòng ngủ và đặt lên giường.

Anh mở túi ra và khuôn mặt hiện vẻ tò mò; rồi anh lôi chiếc quần lót ra và giơ lên kiểm tra trước khi Rachel có thể giải thích. “Cỡ năm,” anh nói, và nhìn cô như thể cho rằng cô mới vừa với cỡ đó. Một mảnh ren và nylon đung đưa trên đầu ngón tay. “Đẹp, nhưng tôi không nghĩ nó vừa với mình.”

“Không phải,” Rachel bình tĩnh nói, vẫn còn kích động với thứ anh đưa cho mình. “Chúng dùng để nguy trang cho những đồ khác, tất cả chỉ có vậy. Bất cứ thứ gì ở đó anh không dùng tới,

hãy đặt lại vào túi.” Cô không để mình bối rối, vì cô chỉ làm những việc cần thiết mà thôi. “Đồ nguội trang” cũng rất đắt! Để mặc anh chọn đồ, cô quay lại nhà bếp và cho bánh mì phết bơ tươi vào lò nướng, sau đó múc thịt hầm và và châm trà đá.

“Tôi cần cô giúp mặc áo.”

Cô không nghe thấy tiếng anh lại gần, và cô xoay người, giật mình vì sự gần gũi cũng như điều anh nói. Anh đang đứng ngay sau cô, mặc quần jean màu đen và tay cầm áo thun chui đầu. Ngực anh choáng hết tâm nhìn của cô, những lọn tóc xoăn đen và mớ băng trắng quanh vai che hết những cơ bắp mạnh mẽ săn chắc. Vật lộn bao lâu với chiếc áo trước khi anh thừa nhận là mình không thể tự mặc được? Cô ngạc nhiên là anh không chỉ đơn giản là đổi cái áo khác có nút đi, để không phải nhờ cô giúp.

“Ngồi xuống đi để tôi có thể làm dễ hơn,” cô nói, lấy áo từ tay anh. Anh giữ một góc tủ chén làm điểm tựa khi chậm chậm lê tới chiếc bàn trong hốc tường và ngồi xuống ghế. Rachel cẩn thận trông chiếc áo qua tay anh, sự tập trung chú ý hiện lên trên khuôn mặt khi cô cố không va vào vai anh. Khi đã trông vào được rồi, cô nói, “Trượt tay vào ống tay áo trong khi tôi giữ để nó không giật trúng vai anh.”

Không nói một lời anh làm như cô nói, và họ cùng kéo áo qua đầu anh. Rachel giật chiếc áo cho ngay ngắn như một người mẹ mặc áo cho đứa con mới biết đi, nhưng người đàn ông đang ngồi bất động dưới sự chăm sóc của cô không phải là một đứa trẻ bất cứ khi nào cô nghĩ tới. Cô không chần chừ, nhận thức rõ là anh ghét phải dựa vào sự hỗ trợ của cô. Cô nhanh chóng lấy bánh mì ra khỏi lò nướng và cho vào rổ đã lót khăn ăn và đặt lên bàn rồi ngồi vào bàn. “Anh thuận tay trái hay tay phải?” Cô hỏi, không nhìn anh, dù có thể cảm nhận được nguồn năng lượng đang bốc cháy trong cái nhìn của anh. “Cả hai. Thì sao?”

“Sẽ khó dùng muỗng anh thuận tay trái,” cô đáp, hất đầu về món thịt hầm. “Anh ăn bánh mì chứ?”

“Làm ơn.”

Anh rất giỏi sử dụng câu chỉ có một từ, cô nghĩ vậy khi đặt bánh mì vào đĩa của anh. Thực tế, cô từng nghĩ tới việc hỏi là có phải anh có thể điều khiển dao cạo được hay không, nhưng khuôn mặt nhẵn thín đã nói rõ ràng là anh có thể. Họ ăn trong yên lặng được một lúc, và anh thật sự thưởng thức món thịt. Cô không nghĩ khẩu vị của anh trở lại sớm như vậy khi anh mới phục hồi thôi.

Cái tô gần như sạch trơn khi anh đặt muỗng xuống và nhìn dán vào cô bằng đôi mắt đen nóng bỏng. “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?”

Đó là yêu cầu mà Rachel không muốn nghe. Cô cẩn thận đặt muỗng xuống. “Tôi nghĩ tới phiên tôi hỏi anh rồi chứ. Anh là ai? Tên anh là gì?”

Anh không thích sự thay đổi này. Cô cảm nhận được vẻ không hài lòng, dù bề ngoài anh không bộc lộ điều đó. Sự do dự kéo dài chỉ trong một giây, nhưng cô chú ý và nhận ra ngay lập tức khi anh không định trả lời. Rồi anh lè nhè. “Gọi tôi là Joe.”

“Tôi không thể,” cô đáp. “Joe là cái tên tôi gọi con chó, vì nó không thể nói tên nói với tôi tên của nó. Kiểm cái tên khác đi.” Điên tiết vì làn sóng căng thẳng kéo dài cô bắt đầu dọn bàn, di chuyển nhanh chóng và tự động. Anh nhìn cô trong giây lát và rồi lặng lẽ nói, “Ngồi xuống đi.”

Rachel không dừng lại. “Tại sao? Tôi phải ngồi xuống và nghe anh nói dối sao?”

“Rachel, ngồi xuống đi.” Anh không lên giọng, giọng nói không thay đổi vẫn bình tĩnh và tĩnh lặng chết người, nhưng đột nhiên nó là một mệnh lệnh. Cô nhìn anh chằm chằm một lúc, rồi ngược cầm và quay lại ghế ngồi. Khi đó cô chỉ biết đợi trong im lặng và nhìn anh, anh nhẹ nhàng thở dài.

“Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của cô, nhưng càng biết ít lại càng tốt cho cô.”

Rachel luôn ghét khi bất cứ ai cho là biết điều gì là tốt nhất cho cô và điều gì thì không. “Tôi hiểu. Tôi không nên đề cập chuyện anh có hai viên đạn trên người, khi tôi kéo anh lên bờ phải không? Cũng không có bốn phận phải lắc đầu khi hai người đàn ông đang giả vờ là đặc vụ FBI tới tìm anh, và chỉ giao anh cho họ thôi phải không? Cũng không cần quan tâm khi sáng nay

anh dí dao vào cổ tôi phải không? Tôi thừa nhận tôi hơi tò mò. Tôi đã chăm sóc anh bốn ngày qua, và tôi thật sự muốn biết tên anh, nếu đó không phải là một yêu cầu quá đáng!”

Một bên chân mày anh nhướn lên vì giọng mỉa mai của cô. “Có thể là vậy.”

“Thôi được, quên nó đi. Cứ chơi trò của anh. Anh không trả lời những câu hỏi của tôi và tôi không trả lời những câu hỏi anh. Được chứ?”

Anh quan sát cô một lúc lâu, và Rachel cũng nhìn anh trừng trừng, không xe dịch một phân. “Tên tôi là Sabin,” Anh cuối cùng cũng nói, những từ ngữ chậm chậm phát ra, như thể miễn cưỡng nói từng từ.

Cô chăm chú lắng nghe, tâm trí lan man với cảm nhận và hình thức của nó. “Và phần còn lại?”

“Có quan trọng không?”

“Không. Nhưng tôi muốn biết, tiện thể thôi.”

Anh dừng chỉ một phần của giây. “Kell Sabin”

Cô chìa tay ra. “Rất vui được gặp anh, Kell Sabin.”

Anh chậm chậm bắt tay cô, lòng bàn tay chai sần trượt vào bàn tay mềm mại của cô, và những ngón tay cứng cáp, ấm áp bao phủ quanh tay cô. “Cảm ơn vì đã chăm sóc tôi. Tôi đã ở đây bốn ngày rồi sao?”

“Hôm nay là ngày thứ tư.”

“Chuyện gì đã xảy ra.”

Anh có cách cư xử như người quen ra lệnh; hơn là đề nghị, anh ra lệnh, và rõ ràng là anh mong những mệnh lệnh của mình được chấp hành. Rachel kéo tay ra khỏi tay anh, bối rối bởi sự đụng chạm ấm áp của anh và cái cách nó ảnh hưởng tới mình. Xiết chặt những ngón tay để xua cảm giác râm ran, cô đặt tay lên bàn. “Tôi kéo anh ra khỏi bãi biển và đưa anh tới đây. Tôi nghĩ anh đập đầu vào một tảng đá nằm trong cửa vịnh. Anh bị chấn động và bị choáng. Viên đạn vẫn nằm trong vai anh.”

Anh cau mày. “Tôi biết. Cô đã lấy nó ra à?”

“Không phải tôi. Tôi đã gọi một bác sĩ thú y.”

Ít nhất có gì đó làm anh giật mình, dù biểu hiện đó nhanh chóng biến mất. “Một bác sĩ thú y à?”

“Tôi phải làm gì đó, và bác sĩ thì phải trình báo những vết thương do súng bắn.”

Anh nhìn cô nghĩ ngợi. “Cô không muốn chuyện này được trình báo sao?”

“Tôi nghĩ có thể *anh* không muốn vậy.”

“Cô nghĩ đúng đó. Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Tôi chăm sóc anh. Anh đã bình phục sau hai ngày. Rồi anh bắt đầu tỉnh lại, nhưng trợn mắt làm anh không biết gì cả. Anh không biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Và những đặc vụ FBI?”

“Họ không phải là FBI. Tôi đã kiểm tra rồi.”

“Nhìn họ ra sao?”

Rachel bắt đầu cảm thấy như mình đang bị thẩm vấn. “Một người tự nhận là Lowell thì ốm, đen, cao khoảng năm feet một, gần 40. Người còn lại, Ellis, cao, điển trai với tóc nâu đất, mắt xanh biển.”

“Ellis à,” anh nói, như thể nói với chính mình.

“Tôi giả vờ không biết gì. Điều an toàn nhất là đợi tới khi anh tỉnh lại. Họ là bạn của anh à?”

“Không.”

Sự im lặng bao trùm giữa họ. Rachel nhìn tay mình, đợi những câu hỏi khác. Khi không thấy

anh nói gì cô thử mở lời. “Tôi có nên gọi cảnh sát không?”

“Sẽ an toàn cho cô hơn nếu làm vậy.”

“Đó là mạo hiểm có tính toán sẵn rồi. Tôi tính những chuyện tồi tệ nhất tới với tôi hơn là anh.” Cô thở một hơi sâu. “Tôi là dân thường, nhưng tôi đã từng là phóng viên điều tra. Tôi thấy vài chuyện được éo nhẹm, và tôi đào lên một chút, phá hiện một số việc trước khi được cảnh báo không được tiến xa hơn. Anh có thể là một kẻ buôn ma túy hay một tên tù vượt ngục, nhưng không có dấu hiệu nào cả. Anh còn có thể là một đặc vụ. Anh đã bị bắn hai lần. Anh bất tỉnh và không thể tự vệ hay nói với tôi bất cứ điều gì. Nếu.. có người... đang sẵn lòng anh, anh sẽ không thể ở bệnh viện.”

Mi mắt anh sụp xuống, che giấu biểu hiện của mình. “Cô có trí tưởng tượng khá tốt đó.”

“Không phải sao,” cô nhẹ nhàng đồng ý.

Anh dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại khi cố gắng để vai thoải mái. “Còn ai khác nữa biết tôi ở đây, trừ bác sĩ thú y?”

“Không ai cả.”

“Sau đó làm sao cô có thể đưa tôi lên đây? Hay bác sĩ thú y đó giúp cô? Cô không phải là siêu nhân chứ?”

“Tôi đặt anh lên một chiếc mền và kéo lên đây, với sự giúp đỡ của chú chó. Có lẽ nó nghĩ đó là một trò chơi.” Đôi mắt xám tối lại khi cô nghĩ tới nỗ lực Herculean đã có được khi đưa anh vào nhà. “Khi Honey tới đây, chúng tôi nâng anh lên giường.”

“Honey á?”

“Bác sĩ thú y. Honey Mayfield.”

Sabin nhìn khuôn mặt yên bình của cô, tự hỏi còn gì nữa mà cô chưa nói. Cô đã kéo anh đi bao xa? Làm sao cô có thể đưa anh lên những bậc thang ngoài hành lang? Anh đã đưa những người đàn ông bị thương ra khỏi cuộc chiến, nên anh biết chuyện ấy khó khăn mức nào, dù mạnh hơn và được đào tạo. Anh nặng hơn cô ít nhất là 80 pounds; thật không có cách nào để cô có thể nhắc anh lên. Có thể cô đang nói dối về việc ai đó khác đã giúp mình, nhưng không có lý do gì để cô làm vậy; tất cả việc anh có thể làm là liên kết các chi tiết lại. Hầu hết mọi người sẽ gọi cảnh sát ngay khi tìm thấy một người nằm bất tỉnh trên bãi biển, nhưng cô thì không. Một số ít người sẽ cân nhắc về những việc cần làm và cô đã làm vậy. Người ta không nghĩ tới những chuyện đó. Đó không phải là một phần trong cuộc sống bình thường; nó chỉ xảy ra trong phim và tiểu thuyết và do đó nó không có thật. Điều gì khiến cô cẩn trọng như vậy, chẳng lẽ điều đó xuất phát từ kinh nghiệm của bản thân sao?

Cả hai người nghe tiếng xe ô tô cùng lúc. Ngay lập tức cô đứng dậy, tay đặt lên vai anh. “Vào phòng ngủ và đóng cửa lại,” cô nhẹ nhàng nói, không chú ý lông mày của anh nhướn lên trước mệnh lệnh của cô. Cô bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài; sau đó vẻ căng thẳng nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt.

“Đó là Honey. Mọi chuyện ổn cả. Tôi đoán cô ấy tới đây ngay vì tò mò”

Chương Sáu

“Cơn đau đầu sao rồi?” bác sĩ thú y hỏi, cẩn thận quan sát đôi mắt anh. Cô là một người phụ nữ to lớn mạnh khỏe, khuôn mặt đầy tàn nhan có bàn tay mềm mại. Sabin cho là anh thích cô; cô có cử chỉ khá ân cần.

“Vẫn vậy,” anh thì thào.

“Giúp chị cởi áo anh ấy ra,” cô nói với Rachel, và hai người phụ nữ nhẹ nhàng thành thạo cởi áo cho anh. Anh mừng là mình đã mặc quần đùi, nếu không họ cũng sẽ cởi quần anh ra. Anh không có chút e thẹn nào để lo lắng về điều đó, nhưng vẫn thấy lúng túng khi được đối xử như búp bê Barbie. Anh thảo nhiên quan sát vùng da nhăn nheo tím tái quanh vết khâu ở chân, tự hỏi vùng cơ bị thương đó còn lan tới đâu. Điều cần thiết là anh có thể nhanh chóng đi lại được. Vết thương ở vai với hệ thống cơ bắp và dây chằng phức tạp, chắc là sẽ kéo dài, nhưng lúc này việc đi lại được mới là mối quan tâm lớn nhất của anh. Một khi đã quyết định tiến trình hành động anh cần nhanh chóng di chuyển.

Băng vừa được thay, và anh mặc áo vào. “Sau hai ngày nữa tôi sẽ quay lại để tháo chỉ,” Honey nói, kéo khóa túi lại. Sabin nhận ra là Honey không một lần hỏi tên anh hay bất cứ câu hỏi nào khác không liên quan tới tình trạng thể chất của anh. Cô cũng không tò mò chút nào hay cô đã quyết định là càng biết ít càng tốt. Đó là quan điểm mà Sabin ước gì Rachel cũng như vậy. Sabin luôn có nguyên tắc là không để liên lụy những người vô tội; công việc của anh quá nguy hiểm, và cho dù biết những nguy hiểm đó anh vẫn chấp nhận, không có cách nào để Rachel hiểu mức độ nguy hiểm khi cô giúp đỡ anh.

Rachel ra ngoài với Honey, và Sabin khắp khiêng đi tới cửa quan sát khi họ đi n đứng cạnh xe của Honey, nói thì thầm. Chú chó Joe, đứng dưới những bậc cửa, một tiếng gầm gừ nhỏ trong cổ họng khi trước tiên nó quay lại nhìn Sabin ngưỡng cửa, sau đó quay lại chỗ Rachel, như thể nó không thể quyết định nên chú ý ai. Bản năng mạnh nhất của nó là bảo vệ Rachel, nhưng những bản năng khác không thể cho phép nó lờ đi sự xuất hiện của Sabin ở cửa.

Honey vào ô tô và lái đi, và sau cái vẫy tay cuối cùng Rachel quay lại hiên nhà. “Bình tĩnh nào,” cô nhẹ nhàng khuyên nhủ chú chó, vuốt ve cổ nó. Nó gầm gừ to hơn, và cô ngược lên thấy Sabin đang ra khỏi mái hiên.

“Đừng lại quá gần nó,” Cô cảnh báo. “Nó không thích đàn ông.”

Sabin đánh giá chú chó với vẻ thờ ơ tò mò. “Cô kiếm được nó ở đâu vậy? Nó là một chú chó được huấn luyện chuyên tấn công đó.”

Ngạc nhiên, Rachel nhìn xuống Joe, đứng ngay cạnh chân mình. “Một ngày nó đi lang thang tới đây, ốm nhom và xác xơ. Chúng tôi đã đạt được thảo thuận. Tôi cho nó ăn và nó canh gác xung quanh. Nó không phải là con chó tấn công đâu”

“Joe,” Sabin sắc sảo nói. “Lại đây.”

Cô cảm thấy con vật run lên như thể bị tấn công, và họng phát ra những tiếng gầm gừ như muốn giết người khi nhìn người đàn ông, mọi cơ bắp run lên như thể nó khao khát được tấn công kẻ thù nhưng lại buộc phải ở bên Rachel. Trước khi kịp nghĩ nghĩ tới nguy hiểm cô quỳ xuống và vòng tay quanh cổ nó, nhẹ nhàng trấn an. “Được rồi,” Cô nhẹ nhàng nói với nó. “Anh ấy sẽ không làm tổn thương mày đâu, tao hứa đó. Mọi thứ ổn rồi.”

Khi Joe bình tĩnh hơn Rachel đi lên hiên nhà và cố tình vuốt ve cánh tay của Sabin, để chú chó nhìn thấy cô. Sabin nhìn Joe, không e dè gì chú chó, nhưng không chọc giận nó. Anh cần phải được Joe chấp nhận, ít nhất đủ để rời khỏi nhà mà không bị tấn công.

“Có lẽ nó bị ngược đãi,” anh nói. “Cô thật may mắn khi nó không dùng cô làm bữa sáng lần đầu tiên cô ra khỏi đây đó.”

“Tôi nghĩ anh sai rồi. Có khả năng nó là một con chó bảo vệ, nhưng tôi không nghĩ nó được huấn luyện để tấn công. Anh nợ nó nhiều đó. Nếu nó không giúp anh, tôi không thể đưa anh ra khỏi bãi biển được.” Cô đột nhiên nhận ra là tay mình vẫn trong tay anh, cô thả tay ra. “Anh đã sẵn sàng quay vào trong chưa? Lúc này chắc anh mệt rồi.”

“Chờ một phút.” Anh chậm chậm quan sát hàng thông bên trái và con đường dẫn ra bên phải, ghi nhớ từng khoảng cách và những chi tiết dành cho tương lai. “Chúng ta cách đường chính bao xa?”

“Khoảng năm hay sáu dặm, tôi đoán vậy. Đây là một con đường riêng. Nó nối tiếp với con đường từ trang trại của Rafferty trước khi chạy tới đường U.S 19.”

“Con đường ra bãi biển?”

Cô chỉ tới đám cây thông. “Qua rừng thông.”

“Cô có thuyền chứ?”

Rachel nhìn anh, đôi mắt xám của cô rất sáng. “Không. Cách duy nhất trốn khỏi đây là chạy bộ hoặc lái xe.”

Nụ cười yếu ớt xuất hiện nơi khóe môi anh. “Tôi sẽ không lấy cắp ô tô của cô đâu.”

“Anh không làm vậy sao? Tôi vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra, tại sao anh bị bắt, hay thậm chí anh có phải là người tốt không?”

“Vớ với những nghi ngờ đó, tại sao cô không gọi cảnh sát?” anh quay lại, giọng lạnh lẽo. “Rõ ràng là tôi không đội nón trắng khi cô tìm thấy tôi.”

Anh vẫn định che giấu tới cuối cùng theo kiểu chuyên nghiệp, đơ đạc và vô cảm. Rachel chấp nhận thực tế là mình không hiểu hết tình huống của anh, dù cô đã cứu sống anh, nhưng cô vẫn muốn biết chắc là mình đã làm đúng. Dù hành động theo bản năng mách bảo, cảm giác bấp bênh đang gặm nhấm cô. Có phải cô đã cứu một đặc vụ hai mạng không? Một kẻ thù của đất nước? Cô sẽ làm gì nếu mọi chuyện diễn ra như vậy? Điều tồi tệ nhất là cảm giác hấp dẫn không chối bỏ mà càng gia tăng của cô dành cho anh, thậm chí đi ngược lại với những đánh giá riêng của bản thân.

Anh không nói thêm gì, và cô không đáp lại lời nhận xét khiêu khích về việc thiếu quần áo của anh trong khi cô tìm thấy anh. Cô liếc nhìn Joe và quay lại mở cửa kiếng. “Tôi đang định thoát khỏi hơi nóng này. Anh có thể mạo hiểm với Joe nếu muốn ở ngoài này.”

Sabin theo cô vào trong, đánh giá cái lưng cứng nhắc kiên quyết của cô. Cô đang giận, nhưng cũng đang bối rối. Anh muốn trấn an cô, nhưng sự thật thì càng biết ít thì cô càng an toàn. Trong tình trạng và hoàn cảnh hiện tại anh không có cách nào để bảo vệ cô. Sự thật là cô đang bảo vệ anh, sẵn lòng đặt mình vào tình thế nguy hiểm cho dù vị khách của cô không thoải mái tiết lộ sự thật, mọi chuyện cô làm là giúp anh. Anh đã hoàn toàn quen thuộc với mùi hương cơ thể và sự đụng chạm nhẹ nhàng, đầy bất ngờ nơi bàn tay cô. Cơ thể anh cảm thấy được hình ảnh của cô bên cạnh mình, khiến anh muốn vớ tay ra và kéo cô vào lòng. Anh chưa bao giờ cần gần gũi với một người nào khác ngoài những nhu cầu về tình dục. Anh ngắm đôi chân trần thanh mảnh và đôi mông mềm mại tròn trịa; kích thích nhục dục vẫn còn đó, được rồi, và mạnh mẽ phát điên, khi xét tới yêu cầu thể xác thông thường của anh. Nguy hiểm nhất là ý nghĩ nằm trong đêm tối cùng với cô và đơn giản ôm cô thôi cũng quyến rũ y như ý nghĩ chiếm lấy cô vậy.

Anh dựa người vào khung cửa và quan sát cô nhanh chóng rửa xong chén đĩa. Chuyển động của cô nhanh, dịu dàng, dù đang làm một việc bình thường. Mọi thứ được tổ chức khoa học. Cô không phải kiểu người phụ nữ nhặng xị. Ngay cả quần áo cũng không màu mè và giả dị, chiếc quần short màu be mộc mạc và chiếc áo thun giản dị màu xanh không cần thêm một chút trang trí nào ngoài những đường cong nữ tính mềm mại bên dưới. Anh lại nhận thức được hình ảnh khiêu khích của những đường cong đó, như thể anh biết được cô mà khóa thân nhìn ra sao, như là anh đã đặt tay lên người cô.

“Sao anh lại nhìn chằm chằm vậy?” Cô hỏi mà không nhìn anh. Cô đã nhận thức cái nhìn cũng như sự vuốt ve của anh.

“Xin lỗi.” anh không giải thích, nhưng rồi, anh nghi ngờ việc cô thật sự muốn biết. “Tôi chuẩn bị quay lại giường. Cô sẽ giúp tôi mặc chiếc áo này chứ?”

“Tất nhiên.” Cô lau tay và tiến về phòng ngủ. “Để tôi thay nệm trước đã.”

Sự mệt mỏi kéo căng khi anh dựa người vào tủ quần áo để giảm bớt áp lực lên chân trái. Vai và chân đau đớn, nhưng cơn đau được dự tính trước, nên anh lờ đi. Vấn đề thật sự là anh thiếu sức mạnh; anh sẽ không thể bảo vệ Rachel hay bản thân anh nếu có chuyện gì đó xảy ra. Anh có dám ở đây để hồi phục không? Cái nhìn trầm ngâm dán chặt vào cô khi cô đặt tấm mền lên giường, những lựa chọn lướt qua trong đầu. Những lựa chọn khá là giới hạn. Anh không có tiền, không chứng minh thư, và không dám gọi ai đó tới đón, vì anh không biết liệu tổng bộ mở rộng tới đâu, hay có thể tin ai được. Anh không thể làm gì; anh phải lấy lại sức khỏe, vậy có lẽ tốt hơn là ở lại đây. Ngôi nhà nhỏ này có những lợi thế riêng: con chó ở ngoài kia là một vật cản rất

tốt; khóa cửa chắc chắn; anh có thức ăn và thuốc thang.

Ngoài ra còn có Rachel.

Nhìn cô là chuyện khá dễ dàng; điều đó có thể trở thành một thói quen không thể kiểm soát nổi. Cô thanh mảnh nhưng tràn đầy sức sống, với làn da bánh mật làm cô nhìn ngọt ngào hơn. Tóc dày và thẳng, óng ánh, màu nâu thẫm thì thoảng ánh lên màu bạc. Nó rất hợp với đôi mắt to sáng xám như nước hồ đỏ. Cô không cao, thấp hơn chiều cao trung bình, nhưng dáng thẳng tới mức gây ấn tượng cô là một người phụ nữ cao lớn. Và cô thật mềm mại, bộ ngực căng tròn vừa khít lòng bàn tay anh...

Khốn thật! Hình ảnh đó quá thật, quá mạnh mẽ, cứ lặp đi lặp lại. Nếu đó chỉ là một giấc mơ do tác động của cơn sốt, đó là giấc mơ thật nhất mà anh từng biết. Nhưng nếu thật sự đã xảy ra, vậy thì khi nào và ra sao? Phần lớn thời gian anh hôn mê, và không ý thức được vì cơn sốt thậm chí khi đã tỉnh lại. Tuy nhiên anh vẫn nhớ cảm giác tay cô trên người mình, nhẹ nhàng vuốt ve, với sự thân thiết thoải mái của một người tình, và anh đã đặt bàn tay lên cô hay là trí tưởng tượng phát triển quá mức rồi.

Cô vỗ nhẹ cái gối và quay sang anh. “Anh muốn mặc quần short đi ngủ à?”

Để trả lời anh tháo dây quần đùi và thả rơi nó, sau đó ngồi xuống giường để cô có thể cởi chiếc áo của anh ra. Mùi hương ấm áp thoang thoảng hương hoa bao phủ anh khi cô lại gần, và anh theo bản năng quay đầu về hướng đó, miệng và mũi ấn vào vai cô. Cô do dự, rồi nhanh chóng cởi áo cho anh và thoát khỏi sự đụng chạm đó. Hơi ấm ẩm ướt từ hơi thở của anh đốt nóng da cô qua làn vải áo sơ mi của cô và thậm chí khiến nhịp tim cô cũng rối loạn. Cố gắng không để anh thấy được sự gần gũi đó ảnh hưởng tới mình mạnh mẽ mức nào, cô cẩn thận gấp chiếc áo lại và đặt lên chiếc ghế, sau đó nhặt quần anh lên và đặt lên trên chiếc áo sơ mi. Khi cô nhìn lại anh đang nằm thẳng ra, chân phải co lên, tay phải đặt ngang bụng. Quần lót trắng tương phản mạnh mẽ đối lập với làn da rám nắng, nhắc cô nhớ rằng anh không có bất kỳ một vết trắng nào trên người. Cô rên thầm. Sao lúc này mình nghĩ về điều đó chứ?

“Anh có muốn đắp mền không?”

“Không, quạt trần rất tốt.” Anh nhắc tay phải lên và đưa về phía cô. “Ngồi xuống đây một phút.”

Lý trí nói đó không phải là một ý kiến hay. Nhưng dù sao cô cũng ngồi xuống như đã làm việc đó rất nhiều lần khi anh vẫn nằm trên giường, xoay người lại đối diện với anh, và hông áp vào người anh. Anh phủ tay lên đùi cô, bàn tay ôm lấy đường cong ở hông cô như để giữ cô ép sát vào mình.. Những ngón tay của anh, quấn quanh hông cô, bắt đầu vuốt ve, và trái tim cô lại bắt đầu đập mạnh. Cô nhìn xuống và bắt gặp đôi mắt anh rồi lại không thể quay đi, bị ngọn lửa đen quuyền rũ tóm gọn.

“Anh không thể cho em tất cả những câu trả lời mà em muốn,” anh thì thầm. “Chính bản thân anh cũng không biết hết. Thậm chí nếu anh nói là anh là một người tốt, em cũng chỉ biết dựa vào những gì anh nói thôi, và sao anh lại tự hại mình bằng cách nói cho em biết những điều khác nữa chứ?”

“Đừng có biện hộ quỷ quyết nữa,” cô sắc sảo nói, ước gì mình có thể có được ý chí để thoát khỏi sức mạnh quuyền rũ từ ánh mắt và sự đụng chạm của anh. “Hãy nhìn thẳng vào thực tế. Anh bị bắn. Ai đã bắn anh?”

“Anh bị phục kích do một trong những người của anh dựng nên – Tod Ellis.”

“Đối trá – FBI – đặc vụ Ellis sao?”

“Như nhau thôi, qua những gì mà em mô tả.”

“Vậy gọi ai đó bắt anh ta lại.”

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Anh được nghỉ phép một tháng. Chỉ có hai người biết được chỗ anh nghỉ, cả hai đều là cấp trên của anh.”

Rachel vẫn ngồi im. “Một trong hai người đã bán đứng anh, nhưng anh không biết là ai.”

“Có lẽ là cả hai.”

“Anh không thể liên lạc với ai đó cao hơn sao?”

Có điều gì đó lạnh lẽo và giận dữ hiện lên trong mắt anh. “Em yêu, em không thể tìm được ai cao hơn đâu. Thậm chí anh không chắc chắn mình có thể đi qua được. Cả hai đều có quyền tuyên bố anh phạm luật, và gọi điện thoại từ đây sẽ khiến em bị nguy hiểm.”

Rachel cảm thấy nổi phần nộ bằng giá của anh và thầm run rẩy, biết ơn là mình không phải là kẻ ngáng đường anh. Ánh mắt anh hoàn toàn đối lập với sự đụng chạm trên mông cô. Làm sao mà cái vuốt ve của anh vẫn dịu dàng như vậy, trong khi cơn giận tận địa ngục cháy bùng lên trong đôi mắt?

“Anh sẽ làm gì?”

Những ngón tay anh di chuyển dọc theo mông tới đùi cô và cọ cọ qua gấu quần short, sau đó nhẹ nhàng luồn xuống bên dưới. “Hồi sức. Lúc này anh không thể làm gì được cả, kể cả việc tự mặc đồ. Vấn đề là chỉ mỗi việc ở đây thôi anh đang đặt em vào tình thế nguy hiểm.”

Cô không thể kiểm soát hơi thở, và cả nhịp tim của mình. Hơi nóng đang dâng lên bên trong, phá hủy khả năng suy nghĩ và để cô hành động theo cảm giác. Cô biết là nên gạt tay anh ra, nhưng cảm giác thô ráp từ đầu những ngón tay của anh dễ chịu tới mức tất cả những gì cô có thể làm là ngồi đó, run run như một chiếc lá trong cơn gió nhẹ của mùa xuân. Anh thường đối xử với phụ nữ như thể họ là của mình để tự nhiên vuốt ve theo ý muốn, hay anh đã chọn làm vậy vì cô không thể cưỡng lại anh? Cô nghĩ mình che giấu cảm xúc khá tốt, giữ trong lòng, nhưng có lẽ nghề nghiệp đã làm những cảm giác và khả năng nhận biết của anh nhạy bén hơn. Cô tuyệt vọng bắt mình di chuyển, đặt tay lên trên tay anh để ngăn nó đi xa hơn nữa.

“Anh không đặt em vào tình thế nguy hiểm,” Cô nói, giọng khàn khàn. “Em tự quyết định mà không nhờ tới anh.”

Bất chấp bàn tay kiểm giữ của cô, những ngón tay anh vẫn di chuyển cao hơn và tìm thấy mép quần lót. “Anh có một câu hỏi làm anh phát điên lên được,” anh thấp giọng thú nhận. Anh lại di chuyển tay, luồn dưới viền quần lót thun và khum những ngón tay quanh bờ mông trần trụi mát lạnh của cô.

Một tiếng rên phát ra trước khi cô kịp cắn môi, kiểm soát âm thanh hoang dại đó. Làm sao anh có thể khiến cô run rẩy chỉ bằng cái vuốt ve? “Dừng lại,” Cô thì thầm. “Anh phải dừng lại.”

“Chúng ta đã ngủ với nhau phải không?”

Ngực cô thắt lại đau đớn, nài xin chuyển giao cái vuốt ve đó, van xin anh chạm vào như anh đã từng làm trước đó. Câu hỏi của anh đã phá hủy chút tập trung ít ỏi còn sót lại. “Đây... chỉ có một chiếc giường. Em không có chiếc sofa nào, chỉ có ghế đôi-”

“Vậy nên chúng ta đã ở chung giường bốn ngày rồi,” Anh ngắt lời, dùng ngón một tràng lời lẽ lấp bấp mà cô phải nói ra. Mắt anh lại sáng lên, nhưng lần này là một ngọn lửa khác, và cô không thể quay đi. “Em đã chăm sóc anh.”

Cô hít một hơi sâu, rùng mình. “Đúng vậy.”

“Tất cả mọi việc chỉ có mình em?”

“Đúng vậy.”

“Em đã cho anh ăn.”

“Đúng vậy.”

“Tắm cho anh.”

“Đúng. Cơn sốt của anh – em phải lau người cho anh bằng nước lạnh để giúp anh hạ sốt.”

“Em đã làm mọi thứ phải làm, chăm sóc anh như một đứa trẻ.”

Cô không biết nói gì, làm gì. Tay anh vẫn ở trên người cô, lòng bàn tay ấm áp và cứng cáp chạm vào da thịt mềm mại của cô.

“Em chạm vào anh,” anh nói. “Mọi chỗ.”

Cô nuốt xuống. “Điều đó là cần thiết.”

“Anh nhớ là tay em ở trên người anh. Anh thích điều đó, nhưng sáng nay khi thức dậy anh nghĩ chỉ là một giấc mơ.”

“Anh mơ.” Cô nói.

“Anh đã từng nhìn thấy em khóa thân?”

“Không phải vậy!”

“Nếu không làm sao anh biết được ngực em nhìn ra sao? Hay anh cảm thấy chúng ra sao trong tay mình? Không phải tất cả đều là mơ Rachel à. Đúng vậy không?”

Mặt cô nóng và đỏ bừng, cho anh biết được câu trả lời trước khi cô nói bất cứ điều gì. Giọng nghèn nghẹt, và cô tránh nhìn anh, cuối cùng về bối rối cũng giúp cô thoát khỏi cái nhìn của anh. “Hai lần, khi anh tỉnh lại, anh... ừ... chớp lấy em.”

“Như chụp lấy kẹo?”

“Kiểu vậy.”

“Và anh nhìn em?”

Cô làm một động tác bất lực là che cổ mình. “Áo ngủ rũ xuống khi em cúi xuống anh. Cổ áo mở ra...”

“Anh có thô lỗ không?”

“Không,” cô thì thầm.

“Em thích chuyện đó phải không?”

Chuyện này phải dừng lại, ngay bây giờ, dù cô cảm giác là nó quá trễ rồi, rằng lẽ ra mình không nên ngồi xuống giường. “Bỏ tay anh ra,” cô nói, cố gắng tuyệt vọng đặt chút sức mạnh vào lời nói. “Để em đi.”

Anh tuân theo mà không chút do dự, vẻ chiến thắng hiện rõ trên khuôn mặt rắn rỏi, sạm nắng đó. Cô đứng bật dậy khỏi giường, mặt như đang lửa đốt. Cô đã biến mình thành con ngốc làm sao! Có lẽ anh sẽ không thể ngủ vì tức cười về cô. Khi anh cất tiếng cô đã ra tới cửa, giọng nói của anh tức thì làm cô đông cứng tại chỗ.

“Rachel.”

Cô không muốn quay lại, không muốn nhìn anh, nhưng cái cách anh gọi tên cô như một mệnh lệnh lôi kéo cô lại như nam châm vậy. Nằm xuống không làm anh suy giảm sức mạnh; bị thương cũng không làm anh yếu đi. Anh là một người đàn ông sinh ra để thống trị, và anh làm việc đó không cần tốn chút công sức, với sức mạnh ý chí tuyệt đối.

“Nếu có thể, anh sẽ đuổi theo em. Em sẽ không chạy trốn được đâu.”

Giọng của cô cũng điềm tĩnh như anh, chỉ hơi cao hơn tiếng quay vù vù của chiếc quạt trần trong căn phòng mát lạnh, tối mờ. “Em có thể,” cô nói, và nhẹ nhàng đóng cửa khi rời khỏi phòng.

Cô muốn khóc, nhưng lại không làm vậy, vì khóc không bao giờ giải quyết được vấn đề gì cả. Cô đau đớn tận tâm can và cảm thấy bồn chồn. Khao khát. Cô đã nhận ra điều đó ngay tức thì, đã dán nhãn cho nguồn gốc sự hấp dẫn không thể chối cãi, rõ ràng là không thể kiểm soát được với anh. Cô có thể giải quyết được nếu nó chỉ đơn giản là khao khát nhục dục, vì khao khát là ham muốn bản năng, một phản ứng hoàn toàn bình thường của hai người khác giới. Cô có thể thừa nhận, rồi lờ đi. Điều cô không thể lờ đi được là ảnh hưởng lớn dần lên của cảm xúc mà anh tác động lên cô. Cô đã ngồi đó cạnh giường và để mặc anh vuốt ve, không phải vì cô bị anh hấp dẫn thể xác, dù Chúa biết điều đó là sự thật, nhưng vì anh nhanh chóng trở nên quá quan trọng với cô.

Chốn ẩn náu của Rachel là công việc; nó đã cứu cô khi B.B chết, và lúc này cô tìm kiếm nó theo bản năng. Phòng làm việc của cô là nhỏ và chất đầy tác phẩm và ghi chép: sách, tạp chí, những bài báo được cắt dán và những bức ảnh gia đình được đặt ở mọi nơi có thể. Chuyện đó khiến cô thoải mái; nơi đây cô hoàn toàn chìm trong sở thích cá nhân, và bất chấp đồng lớn xộn đó nhưng cô vẫn biết mọi thứ ở đâu. Chỉ tới khi mắt nhìn xuống tấm hình yêu thích của B.B

cô mới nhận ra mình tìm kiếm sự an ủi trong căn phòng này. Không có chuyện che giấu bản thân nữa; cô phải đối mặt với nó, và đối mặt với nó ngay lúc này.

Những ngón tay chậm chậm lần theo khuôn mặt mỉm cười của B.B. Anh là người bạn, người chồng và người tình tuyệt vời, một người đàn ông vui vẻ ẩn đi một tính cách mạnh mẽ và tinh thần trách nhiệm vững vàng. Họ đã có thật nhiều niềm vui với nhau! Vẫn có những lúc cô nhớ anh quá nhiều tới mức cô nghĩ mình sẽ không bao giờ vượt qua được cảm giác mất mát, dù là cô biết rằng đó không phải là điều B.B muốn. Anh sẽ muốn tận hưởng cuộc sống, yêu lần nữa với tất cả đam mê, có con, theo đuổi sự nghiệp, có mọi thứ. Cô cũng muốn điều đó, nhưng cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng có được chúng mà không có B.B và anh đã đi rồi.

Cả hai đều biết và chấp nhận những nguy hiểm trong công việc. Thậm chí họ từng nói chuyện về điều đó, nắm chặt tay trong đêm và thảo luận về những nguy hiểm phải đối mặt, như thể bằng cách đó họ có thể tránh xa mọi nguy hiểm. Là một phóng viên điều tra, việc phải cẩn trọng là điều cô không thể tránh khỏi, và Rachel rất giỏi trong mọi việc mà cô chọn làm. Công việc của B.B với Tổ chức chống ma túy vốn đã nguy hiểm.

Có lẽ B.B đã có dự cảm. Bàn tay mạnh mẽ vòng quanh cô trong bóng tối, anh đã từng nói, “Em yêu, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với anh, nhớ rằng anh biết rõ những khả năng đó và sẵn sàng chấp nhận nguy hiểm. Anh nghĩ đây là một công việc đáng để làm, và anh sẽ làm hết sức mình, cũng như cách mà em sẽ không bỏ qua một câu chuyện quá thời sự. Tai nạn xảy ra với những người không bao giờ dám mạo hiểm. Chơi cẩn trọng không phải là sự đảm bảo. Ai biết được chứ? Với việc em tham gia vào, công việc của em còn nguy hiểm hơn cả anh nữa đó chứ.”

Những lời tiên đoán. Chỉ trong vòng một năm B.B chết. Một cuộc điều tra Rachel tiến hành đối với lai lịch của một chính trị gia đã hé ra mối liên hệ với việc buôn thuốc bất hợp pháp. Cô không có bằng chứng nào, nhưng những câu hỏi của cô chắc làm chính trị gia đó ngứa ngáy. Một buổi sáng cô sắp trở chuyến bay tới Jacksonville và xe thì gần hết xăng. B.B đã ném cho cô chìa khóa của mình. “Lái xe của anh đi,” Anh nói. “Anh có nhiều thời gian đồ xăng trên đường đi làm. Hẹn gặp lại em tối nay, em yêu.”

Nhưng anh đã không. Mười phút sau khi chuyến bay rời khỏi mặt đất B.B bắt đầu khởi động xe cô và một trái bom nổ với dây đánh lửa phát nổ đã giết anh ngay lập tức.

Bị ám ảnh bởi nỗi đau buồn, cô đã kết thúc cuộc điều tra, và giờ gã chính trị gia đó đang ngồi tù vì cả việc buôn bán thuốc lậu lẫn vai trò trong cái chết của B.B. Sau đó cô bỏ việc phóng viên điều tra và quay lại Vịnh Kim Cương cố tìm lại tình yêu cuộc sống. Yên bình, rất khó nhưng cuối cùng cũng tìm lại được, lần nữa đã để cô tìm lại được niềm vui trong công việc, và trong yên tĩnh của cuộc sống trên vịnh này. Cô mãn nguyện, yên bình và hài lòng, nhưng không tiến tới việc yêu đương lần nào nữa; thậm chí cô còn không muốn thử. Cô không muốn hẹn hò, không muốn nụ hôn, hay vuốt ve, hay bầu bạn của một người đàn ông.

Cho tới bây giờ. Ngón trở lại dè dặt chạm lớp kiếng phủ trên nụ cười nghiêng của B.B. Thật quá khó khăn và đau đớn khi rơi vào tình yêu. Một cụm từ thật thích hợp! “Rơi vào tình yêu” Rõ ràng là cô đang rơi xuống, không thể dừng liều lĩnh lao tới, quay cuồng, dù không chắc chắn là mình đã sẵn sàng cho điều đó. Cô thấy mình giống một con ngốc. Sau tất cả, cô biết gì về Sabin? Đủ để cảm xúc không thể kiểm soát nổi, đó là điều chắc chắn! Cô đã yêu anh ngay từ đầu, trực giác cho thấy là anh sẽ trở nên quan trọng với mình. Lý do nào khác khiến cô tuyệt vọng tìm cách che giấu, để bảo vệ anh như vậy chứ? Liệu cô sẽ gặp nguy hiểm khi chăm sóc một người lạ? Thật là lãng mạn khi khẳng định rằng đó là duyên tiền định; một lời giải thích khác có vẻ cổ xưa, rằng tính mạng thuộc về người đã cứu nó. Đó có phải là một tình yêu nguyên sơ, một loại cảm giác nối kết hình thành trong nguy hiểm?

Khi nghĩ tới đó Rachel cười nhạo bản thân. Có gì khác biệt chứ? Cô có thể ngồi đó suốt đêm nghĩ về những lời giải thích hợp lý và bất hợp lý, nhưng chúng không thay đổi được gì. Bất chấp ý chí và logic, cô gần như yêu người đàn ông đó, và tình cảm đó đang trở nên tồi tệ hơn.

Anh đang cố quyến rũ cô. Ồ, điều kiện thể chất không cho phép làm chuyện đó, nhưng với điều kiện thể chất và tình trạng sức khỏe tuyệt vời có lẽ anh sẽ phục hồi nhanh hơn người

thường. Một phần trong cô run lên vì phần khích với suy nghĩ làm tình với anh, nhưng phần khác, thận trọng hơn, cảnh báo cô đừng dính líu tới anh. Làm vậy còn nguy hiểm hơn là che giấu và chăm sóc anh phục hồi sức khỏe. Cô không sợ nguy hiểm về thể xác, nhưng cái giá về cảm xúc mà có lẽ cô phải trả cho tình yêu với người đàn ông như anh có thể là rất nghiêm trọng.

Cô hít sâu. Cô không thể ngăn được những cảm xúc và phản ứng của mình trong việc cẩn thận đánh giá những kết quả, như tuân theo một công thức nấu ăn được. Bản chất của cô không phải là kiểm soát và vô cảm. Tất cả những gì cô có thể làm là chấp nhận thực tế rằng mình đã yêu, hay đang yêu anh, và giải quyết nó từ sự thật đó.

Ánh mắt trong tấm hình của B.B nhìn thẳng vào cô. Không phải là phản bội khi yêu một người khác; anh ấy sẽ muốn cô **lại yêu** lần nữa.

Thật đau đớn khi chấp nhận ý tưởng đó; Rachel không hề coi nhẹ tình yêu. Khi cô trao bản thân mình thì sẽ là với tất cả đam mê, điều này không phải là cách dễ dàng hay vô tình để yêu. Người đàn ông trên giường sẽ không chào đón sự tận tâm đó; không cần quả cầu pha lê để biết là anh là loại đàn ông kết hợp chủ nghĩa vô cảm lạnh như băng với nhục dục mạnh mẽ. Anh sống vì nguy hiểm trong công việc, và đó là một công việc mà không khuyến khích những ràng buộc tình cảm. Anh có thể chiếm lấy cô với đam mê nguyên thủy, đói khát, sau đó lạnh lẽo rời khỏi và quay về với cuộc sống mình đã chọn.

Cô chán nản nhìn quanh phòng làm việc; sau tất cả cô không thể làm việc được. Cảm xúc quá hỗn loạn để cho phép cô đắm chìm trong việc lên kế hoạch cho lớp học và làm việc với đồng bản thảo. Cô đã tìm được người hùng của mình trong tình huống khó khăn, nhưng có khó khăn hơn điều cô vướng vào? Thật ra, cô có thể dung một vài lời khuyên thực tế. Một nụ cười bất chợt thấp sáng cả gương mặt cô. Cô có một chuyên gia trên giường của mình; tại sao lại không sử dụng hiểu biết đó trong khi anh còn ở đây chứ? Nếu không có gì khác nữa, chuyện này giúp anh giết thời gian. Để giết thời gian của mình, cô có thể nhổ cỏ vườn cho xong ngay bây giờ khi đã xê chiều và hơi nóng dữ dội của mặt trời đã dịu đi chút ít. Cô cũng có thể làm việc gì đó thiết thực hơn.

Ánh hoàng hôn nhanh chóng mờ đi và cô hầu như đã làm xong việc lật vạt của mình, khi nghe thấy tiếng mở cửa sau nhà cùng lúc với tiếng sữa dữ dội của Joe từ từ chỗ nó đứng cuối hàng rào nơi cô đang làm việc. Rachel hét vang gọi Joe trong khi nhảy bật dậy, biết rằng mình sẽ không bao giờ đuổi kịp để ngăn nó lại.

Sabin không hề rút lui. Joe chần chừ khi Rachel hét lên với nó, sự chú ý của nó bị phân tán ngay lập tức, và Sabin tận dụng khoảng thời gian đó để hạ mình ngồi xuống trên bậc thềm. Việc này khiến anh dễ bị tấn công, nhưng đưa anh khỏi tư thế nguy hiểm. Joe dừng lại cách đó bốn bước, mặt nhăn lại, lông cổ xù ra khi nó cúi mình.

“Lùi lại đi,” Sabin nói đều đều khi Rachel tiến tới từ bên cạnh, cố gắng chắn giữa Sabin và con chó. Cô quá sẵn lòng biến mình thành một cái khiên; anh không nghĩ chú chó cố ý làm cô đau, nhưng nếu nó tấn công và Rachel cố bảo vệ anh... Anh và Joe phải hiểu nhau, và tốt nhất là ngay lúc này.

Rachel dừng lại như anh ra lệnh, nhưng cô mềm mỏng hơn với chú chó, cố làm nó bình tĩnh lại. Nếu nó tấn công cô sẽ không đủ mạnh để lôi nó ra khỏi Sabin. Anh đang nghĩ gì vậy chứ, ra ngoài như vậy, khi biết Joe không thích đàn ông?

“Joe, lại đây,” Sabin mạnh mẽ nói.

Cũng y như lúc này, mệnh lệnh đó khiến Joe tức giận. Cô tiến gần hơn, sẵn sàng nhảy lên nếu Joe có bất cứ hành động tấn công nào. Sabin nhìn cô cảnh báo.

“Joe, lại đây.” Anh lặp lại mệnh lệnh, luôn luôn bằng tông giọng nói điềm tĩnh, đều đều, và bất thành hình Joe lao tới nhe hàm răng sắc nhọn chỉ cách đôi chân trần của Sabin vài inch. Rachel thở dốc và lao vào chú chó, vòng tay mình quanh cổ nó. Nó đang run lên với từng cơ bắp. Nó lờ cô đi, sự tập trung của nó vẫn khóa chặt người đàn ông.

“Thả nó ra và lùi lại đi,” Sabin hướng dẫn.

“Sao anh không vào nhà trong khi em còn giữ nó?”

“Bởi vì anh sẽ là tù nhân chừng nào nó không chấp nhận anh. Có lẽ anh cần nhanh chóng rời đi, và anh không muốn phải lo lắng về nó nữa.”

Rachel cúi mình cạnh Joe, những ngón tay vùi sâu vào bộ lông của nó và nhẹ nhàng vuốt ve. Sabin đã lên kế hoạch rời đi, nhưng cô cũng biết là sẽ như vậy. Cô chậm chậm thả chú chó và lùi lại. “Joe, lại đây,” Sabin lặp lại.

Rachel nín thở, chờ đợi một phản ứng dữ dội khác. Cô có thể thấy Joe đang run lên, và tai cụp lại. Sabin lặp lại mệnh lệnh. Trong một lúc con chó rung mình gần như muốn tấn công, rồi đột ngột, nó tới bên Sabin.

“Ngồi xuống” Sabin nói, và Joe ngồi xuống.

“Ngoan lắm, ngoan lắm” Anh gồng tay trái vuốt ve đầu nó. Trong một lát tai Joe cụp xuống và hơi gầm gừ, nhưng nó không tỏ vẻ là muốn cắn. Rachel chậm rãi thở ra, cảm giác nhẹ nhõm khiến cô loạng choạng

Sabin liếc nhanh nhìn cô với đôi mắt đen sâu thẳm. “Giờ em có thể ngồi cạnh anh”

“Như chú chó hả?” cô chậm biếm, nhẹ nhàng ngồi cạnh anh. Phản ứng lại hành động của cô Joe lại bật dậy bước tới trước mặt họ, tai lại cụp xuống.

Sabin vòng phải quấn quanh vai và ôm cô trong lồng ngực trần của mình, cẩn thận quan sát con chó. Joe không thích vậy chút nào; tiếng gầm gừ bắt đầu rung lên trong ngực nó.

“Nó ghen đó,” Sabin quan sát.

“Hoặc nó nghĩ có thể anh làm em đau.” Cánh tay anh vòng quanh thật phiền phức với hơi thở của cô, và để rũ tâm trí mình, cô giơ tay về phía Joe. “Ồn cả mà. Lại đây, cậu bé. Tới đây nào.”

“Thật đáng xấu hổ cho kẻ nào đã ngược đãi nó. Nó là con vật thông minh, đáng giá, và không già. Nó chỉ khoảng năm tuổi.”

“Đó là những gì Honey nghĩ sao.”

“Có phải em luôn có thiên hướng nhạt những thứ đi lạc về không?” anh hỏi, và cô biết anh không chỉ nói về Joe.

“Chỉ những thứ thú vị thôi.” Cô có thể nghe được sự rần rỏ lan dần vào giọng nói của mình và tự hỏi anh có phải cũng nghe thấy, liệu anh có thể đoán chuyện gì đã gây ra điều đó không. Tay phải của anh nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần của cô, một cái vuốt ve trong sáng nếu không phải vì cảm giác ấm áp mà cô có được. Một tia chớp lóe lên bầu trời tối đen làm cô ngẩng lên, mừng vì sự cắt ngang đó.

“Trời như sắp mưa vậy. Sáng nay một đám mây đen ngang qua chỗ chúng ta và không để lại giọt mưa nào.” Đúng lúc, sấm rền và vài giọt mưa rơi xuống người họ. “Chúng ta nên vào nhà thôi.”

Sabin để cô giúp mình đứng dậy, nhưng anh tự xoay sở với những bậc thềm. Joe đứng lên và ẩn nấp dưới gầm ô tô. Ngay khi Rachel đẩy cửa kiếng sấm vang điếc tai ngay trên đầu họ, và cửa thiên đường được mở cho một trận mưa lớn. Nhiệt độ giảm xuống khi họ đứng đó, cơn mưa trong lành và mát mẻ, và gió thổi sương mù qua cánh cửa kiếng. Cười lớn, Rachel đóng cánh cửa gỗ và khóa lại, sau đó quay lại thấy mình trong vòng tay của Sabin.

Anh không nói gì cả. Chỉ đơn giản nắm tay quanh tóc và ngửa đầu cô ra, rồi miêng anh cúi xuống miêng cô. Thế giới của cô rung lên, rồi chao đảo. Cô đứng đó, tay đặt trên bờ ngực trần của anh, và để mặc anh chiếm lấy miêng mình như anh muốn, không thể làm gì khác ngoài việc trao cho thứ anh muốn. Miêng anh dữ dội, như cô biết sẽ như vậy. Khao khát, như cô biết sẽ là vậy. Anh hôn cô chậm rãi nóng bỏng, đầy kinh nghiệm, lưỡi lướt trên lưỡi cô, những sợi râu mờ nhạt thô ráp chà xát làn da mềm mại của cô.

Khoái lạc tinh tế đó khiến cô sững sờ, và cô giật ra khỏi miêng anh, mắt mở to khi ngược nhìn anh.

Nắm tay anh xiết chặt trong tóc cô. “Em sợ anh à?” Anh hỏi một cách thô lỗ.

“Không,” Cô thì thầm.

“Vậy tại sao em lại rời đi.”

Cô không thể làm gì khác ngoài việc cho anh biết sự thật, nhìn thẳng vào anh trong bóng tối đang lớn dần khi cơn bão gào thét trên đầu họ. “Bởi vì vậy là quá nhiều.”

Có một cơn bão khác trong đôi mắt đen của anh, lấp lánh cùng ngọn lửa nóng bỏng. “Không,” Anh nói “Còn chưa đủ”

Chương Bảy

Căng thẳng xoắn chặt Rachel; cảm giác ngày càng tăng dần khi đêm tối bao phủ. Anh không hôn, không chạm vào người cô nữa, nhưng anh cứ dõi theo cô, và theo một khía cạnh nào đó thì điều đó còn tồi tệ hơn. Sức mạnh ẩn trong mắt anh như sự đung chạm về thể xác, vuốt ve và thiêu đốt. Cô không thể nói chuyện phiếm để giảm bớt căng thẳng, bởi vì mỗi lần ngẩng lên nhìn anh, anh lại đang ngắm nhìn cô. Họ dùng bữa; sau đó cô bật ti vi để giải trí. Không may là những chương trình không hay lắm, và thay vì xem ti vi anh ngắm nhìn cô, nên cô lại tắt tivi. “Anh có muốn đọc gì đó không?” cuối cùng cô cũng hỏi trong tuyệt vọng.

Anh lắc đầu. “Anh mệt quá rồi, và cơn đau đầu chết tiệt đang tồi tệ hơn. Anh nghĩ là anh sẽ quay lại giường.”

Nhìn anh quá mệt mỏi, nhưng không có gì ngạc nhiên lắm. Anh đứng quá nhiều rồi, xét tới việc sáng nay anh vừa hoàn toàn phục hồi ý thức. Cô cũng mệt mỏi, những việc xảy ra trong ngày vắt cạn sức lực của cô. “Để em tắm trước. Sau đó em sẽ giúp anh giải quyết,” cô nói, và anh gật đầu đồng ý.

Cô vội vàng tắm rửa và mặc bộ đồ ngủ khiêm tốn nhất của mình, sau đó khoác vào một chiếc áo chàng mỏng. Anh đang đợi trong phòng ngủ khi cô bước ra khỏi nhà tắm, và toàn bộ căn nhà chìm vào bóng tối. “Nhanh quá,” anh nói, cười yếu ớt. “Anh không biết là một người phụ nữ có thể ra khỏi phòng tắm sau chưa đầy nửa giờ đó.”

“Chủ nghĩa sô vanh,” cô nhẹ nhàng đáp lời, tự hỏi đã khi nào anh thật sự mỉm cười.

Anh cởi đồ và thả rơi xuống đất, sau đó bước ra khỏi chúng và khắp khiêng bước vào phòng tắm. “Anh sẽ tắm những chỗ có thể với tới, sau đó sẽ gọi em giúp những chỗ còn lại được chứ?”

“Được,” cô nói, hòng thắt chặt khi nghĩ tới cảm giác cơ thể anh dưới bàn tay mình. Đầu phải trước đó cô chưa từng lau rửa cho anh, nhưng giờ anh đã tỉnh táo, và đã hôn cô. Chính những phản ứng với anh làm cô bồn chồn, chứ không lo lắng về những điều gì anh có thể làm. Anh vẫn còn khá yếu để có thể bất cứ tiến triển nghiêm trọng nào.

Giờ cô không cần thiết phải ngủ với anh nữa; sẽ dễ dàng hơn cho cả hai nếu cô không làm lớn chuyện đó lên mà chỉ đơn giản là làm một chỗ ngủ trước khi anh bước ra. Nghĩ vậy, cô lấy hai cái mền từ nóc tủ và trải ra sàn nhà, rồi kéo một cái gối từ giường xuống. Cô không cần một cái mền trên; áo khoác là đủ rồi.

Sau hai mươi phút, anh mở cửa phòng tắm. “Anh đã sẵn sàng cho tiếp viện vào đây.”

Anh chỉ quấn khăn tắm quanh thắt lưng rắn chắc của mình, và anh lắc lư một cách trên đôi chân theo đúng nghĩa đen. Rachel nhìn anh kỹ lưỡng, sự lo lắng đã cuốn trôi trạng thái bối rối của cô. Anh nhợt nhạt, da căng ra trên xương gò má, nhưng môi sưng đỏ. “Em nghĩ anh lại bệnh nữa rồi,” cô nói, đặt tay lên má anh. Cô nhanh chóng hạ thấp cái nắp đậy toilet và giúp anh ngồi

xuống, sau đó đưa hai viên aspirin và một ly nước trước khi cô tắt nốt cho anh, làm nhanh hết mức có thể. Anh càng vào giường nhanh thì càng tốt. Lẽ ra cô nên biết trước cơn sốt sẽ quay lại sau khi anh ép mình cả ngày hôm nay.

“Xin lỗi về điều này,” anh thì thầm khi cô lau khô người cho mình. “Anh không định phụ thuộc vào em như vậy.”

“Anh không phải là siêu nhân,” Rachel nói nhanh. “Tiếp tục nào, đưa anh vào giường thôi.”

Cô giúp anh đứng dậy, và anh nói, “Đội đã.” Nhắc tay phải khỏi vai cô, anh giật khăn tắm ra khỏi eo và vắt lên giá. Hờ hững và hoàn toàn trần trụi, anh đặt tay lại lên vai và khó nhọc dựa vào người cô khi cô giúp anh quay lại giường. Rachel không biết là nên cười hay nổi cáu với anh, nhưng cuối cùng cô quyết định lờ đi trạng thái thiếu quần áo đó. Không phải là trước đó cô chưa từng thấy anh như vậy, và điều đó không làm phiền anh, thì với cô cũng chẳng vấn đề gì cả.

Mặc dù sốt lên và mệt mỏi, không gì có thể thoát khỏi sự chú ý của anh. Anh nhìn tấm nệm cuối chân giường, và đôi lông mày ngang đen hạ thấp xuống khi mắt nhắm lại. “Cái gì vậy?”

“Giường của em.”

Anh nhìn nó, rồi nhìn cô. Giọng trầm lặng. “Bỏ cái thứ đáng nguyên rủa đó đi và lên giường với anh, nơi thuộc về em.”

Cô lạnh lung nhìn anh hồi lâu. “Anh giả thiết quá nhiều với một nụ hôn đó. Giờ anh đã khá hơn rồi. Em sẽ không cần phải dậy với anh trong đêm nữa, nên em không cần ngủ cùng anh.”

“Sau khi ngủ với anh nhiều lần như vậy, tại sao em lại lúc này em lại thôi? Chúa biết giai đoạn này chẳng còn gì phải xấu hổ nữa, và tình dục lại ngoài khả năng. Bất cứ tiến triển nào của anh cũng là vẻ ngoài, và em biết điều đó.”

Cô không muốn cười, không muốn anh biết rằng lý lẽ của anh có vẻ rất... hợp lý. Không phải chỉ ý nghĩ về anh có thể khiến cô lo lắng khi lúc này ngủ với anh, mà còn nằm cạnh anh trong đêm, cảm nhận sức nặng và hơi ấm của anh ở trên giường bên cạnh mình. Cô đã quen ngủ một mình, và thật đau đớn khi lại khám phá khoái cảm mơ hồ nhưng mạnh mẽ của việc chia sẻ những giờ khắc trong đêm với một người đàn ông.

Anh đặt tay lên cổ cô, ngón tay chai sạn cọ xát dây chằng chạy nhảy cảm dọc xuống vai và khiến cô rung mình. “Có lý do khác mà anh muốn em ngủ cùng anh.”

Cô không biết liệu mình muốn nghe điều đó không. Biểu hiện lạnh lùng chết người đó lại xuất hiện trong mắt anh, cái nhìn của một người không có chút ảo tưởng nào, người đã thấy những điều tồi tệ nhất mà không còn ngạc nhiên nữa. “Em sẽ ở đây, dưới chân giường,” cô thì thầm.

“Không. Anh muốn em trong tầm với, để biết chính xác em ở đâu mọi lúc. Nếu phải dùng dao anh muốn chắc là em không vô tình nằm trong đường tấn công.”

Cô quay đầu và nhìn vào con dao, vẫn nằm đó trên bàn bên cạnh giường. “Không ai có thể lén vào mà không đánh thức chúng ta.”

“Anh không chấp nhận điều đó. Lên giường đi. Hoặc là cả hai chúng ta sẽ ngủ ở sàn nhà.”

Anh có ý đó, và cô từ bỏ với một tiếng thở dài; chẳng ích gì nếu cả hai không thoải mái. “Được rồi. Em lấy gối đã.”

Tay anh buông xuống, và Rachel lấy lại gối của mình, ném lên giường. Anh thận trọng chui vào giữa những tấm mền, và một tiếng rên khe khẽ phát ra khi anh nằm xuống, vai bị căng lên. Cô tắt đèn và vào giường bên đối diện, kéo mền lên cả hai và cuộn mình trong tư thế hăng ngày, như đã làm nhiều năm rồi, nhưng tất cả chỉ là bề ngoài. Lòng cô thắt chặt, còn sự cẩn trọng của anh thì thấy rõ. Cô nghi ngờ chuyện anh thật sự cho là những người đang săn lùng anh đột nhập vào nhà vào giữ đêm khuya, nhưng anh vẫn chuẩn bị.

Ngôi nhà cũ bao quanh họ với tiếng cọt kẹt và rì rào dễ chịu; trong đêm tối yên lặng cô có thể nghe thấy tiếng dế kêu ngoài cửa sổ, nhưng những âm thanh quen thuộc đó không làm cô yên lòng. Những suy nghĩ lan man không ngừng, cố gắng sắp xếp những mảnh vụn thành một

bức tranh thống nhất. Anh đang trong kỳ nghỉ, nhưng lại bị phục kích? Tại sao họ cố loại bỏ anh? Có phải anh biết được điều gì mà họ muốn im đi? Cô muốn hỏi anh, nhưng sự yên lặng đó, thậm chí chỉ hơi thở của anh cũng nói cho cô biết là anh đã chìm vào giấc ngủ, kiệt sức sau một ngày dài.

Không nghĩ ngợi gì nữa, cô vớ tay ra và đặt tay lên cánh tay anh. Đó là một cử chỉ vô thức, sau nhiều đêm cố cần phải nhận biết mọi chuyển động của anh.

Không có lời cảnh báo nào, chỉ có cú tấn công chớp nhoáng từ bàn tay phải của anh khi những ngón tay nắm chặt quanh cổ tay cô với một sức mạnh có thể làm thâm tím và nát da. Rachel hét lên, vừa sợ hãi gần vừa đau đớn, mọi dây thần kinh căng lên trước sự tấn công của anh. Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô nói lỏng một chút, và anh thì thầm, “Rachel?”

“Anh làm em đau!” sự chống trả vô tình bật ra, và anh hoàn toàn thả cô ra, ngồi dậy trên giường và nhẹ chửi thề dưới hơi thở.

Rachel xoa cổ tay bị bầm tím, nhìn đường nét lờ mờ của cơ thể anh trong bóng tối. “Em nghĩ tẩm nệm sẽ an toàn hơn,” cuối cùng cô nói, cố gắng xoa dịu. “Em xin lỗi. Em không định chạm vào anh. Nó chỉ... xảy ra.”

Giọng anh cứng nhắc. “Em ổn chứ?”

“Ổn cả. Cổ tay bị bầm tím, chỉ vậy thôi.”

Anh cố quay về phía cô, nhưng cái vai bị thương ngăn lại, và anh lại chửi thề, ngập ngừng chuyển động.

“Nằm sang bên này, để anh có thể nằm bên cạnh và ôm em.”

“Em không cần được ôm đâu, cảm ơn anh.” Cô vẫn cảm thấy hơi run rẩy vì cái cách anh phản ứng lại, dữ dội và chớp nhoáng như một con rắn. “Chắc là anh có một thời gian khó khăn để giữ bạn cùng giường.”

“Em là người đàn bà duy nhất anh từng ngủ cùng, theo nghĩa đen, trong nhiều năm,” anh ngắt lời. “Giờ em muốn làm anh bất ngờ, hay là sẽ bỏ tới đây.”

Cô rời khỏi giường và đi vòng sang bên kia, và anh trượt người ra để đủ chỗ cho cô. Không nói một lời cô nằm xuống, quay lưng lại phía anh và kéo mền lên người họ. Trong sự im lặng cần thiết anh chỉnh tư thế nằm úp vào cô như úp muống, đùi áp sau sau lưng cô, mông cô rúc gần thắt lưng anh, lưng áp vào vùng ngực rộng rắn chắc của anh. Cánh tay phải luồn dưới đầu cô, và cánh tay trái ôm quanh eo cô, neo cô lại một chỗ. Rachel nhắm mắt lại, bừng lên bởi hơi nóng của anh và tự hỏi bao nhiêu đó có phải là từ cơn sốt không. Cô quên mất cảm giác khi nằm ngủ với một người đàn ông, cảm nhận sức mạnh của anh bao phủ mình như một tấm mền. “Nếu em va vào vai anh hay chân anh thì sao?” cô thì thầm.

“Đau như quỷ vậy,” anh đáp lại khô khốc, hơi thở làm rối tóc cô. “Ngủ đi. Đừng lo lắng về điều đó.”

Làm sao cô có thể không lo lắng về việc làm anh đau đớn, khi cô thà chết còn hơn là làm anh đau đớn? Cô vùi đầu vào gối, cảm nhận được sức mạnh rắn chắc của cánh tay anh ở bên dưới; tay cô trượt xuống dưới gối và nhẹ nhàng khép quanh cổ tay anh, một sự đụng chạm mà cô phải có lúc này. “Ngủ ngon,” cô nói, chìm đắm trong hơi ấm của anh và để cơn buồn ngủ chiếm lấy mình.

Sabin nằm đó, cảm nhận sự mềm mại của cô trong tay mình, mùi hương ngọt ngào nữ tính trong mũi và hương vị của cô trên đầu lưỡi. Cảm giác rất tuyệt vời, và điều đó khiến anh cảnh giác. Đã nhiều năm rồi anh chưa thật sự ngủ với bất kỳ ai; anh đã được đào tạo tới những giác quan hoàn hảo, cứng rắn tới nỗi không thể dung thứ cho bất cứ ai lại gần mình trong khi ngủ, kể cả người vợ cũ. Thậm chí khi đã kết hôn anh vẫn đơn độc, cả thể xác lẫn tinh thần. Thật kỳ lạ khi giờ anh có thể cảm thấy thoải mái như vậy, với Rachel đang ngủ trong vòng tay, như là anh không cần phải giữ khoảng cách với cô. Bẩm sinh anh đã thận trọng và đơn độc, cảnh giác với tất cả mọi người, bao gồm cả những người của anh; đặc điểm đó đã cứu mạng anh không chỉ một lần. Có lẽ vì tiềm thức anh quen đã với việc ngủ với cô, chạm vào cô và được cô chạm vào, dù cái chạm nhẹ trên cánh tay đã khiến anh phản ứng bạo lực trước khi kịp kìm mình lại.

Dù là bất cứ lý do gì, cảm giác thật tuyệt khi được ôm, hôn cô. Cô là người phụ nữ nguy hiểm đầy ẩn tượng, vì cô quyến rũ anh theo cái cách anh chưa từng bị quyến rũ trước đây. Anh nghĩ tới việc làm tình với cô. Mọi cơ bắp trong anh thắt chặt lại, và anh bắt đầu cứng lên. Quá tệ là anh không thể xoay cô quay lại và làm tất cả những điều muốn làm với cô, nhưng điều đó sẽ phải đợi. Anh sẽ có cô, nhưng anh phải thật cẩn thận để nó sẽ không là gì khác ngoài một khoảng thời gian tuyệt vời. Anh không đủ sức cho phép nó thành một điều gì khác nữa, đối với cả hai.

Rachel từ từ tỉnh dậy, hoàn toàn thoải mái tới mức phải miễn cưỡng mở mắt ra và bắt đầu một ngày mới. Cô thường dậy sớm hơn, tỉnh táo ngay khi chân chạm sàn nhà, và cô thật sự thích buổi sáng sớm. Nhưng vào một buổi sáng đặc biệt như vậy cô đã vùi sâu trong gối, cơ thể ấm áp và thư giãn, và cô thấy mình ngủ ngon hơn hàng năm trời. Nhưng Kell đâu? Ngay lập tức cô nhận ra là anh không ở trên giường; mắt mở to ra, và cô ra khỏi giường trước khi kịp nghĩ xong. Cửa phòng tắm đang mở, vậy là anh không có ở đó. “Kell?” cô gọi, vội lao khỏi phòng ngủ.

“Ngoài này.”

Câu trả lời vọng tới từ sân sau, và cô gần như chạy tới cánh cửa sau, đang mở toang. Anh đang ngồi trên bậc thềm, chỉ mặc quần đùi bông, và Joe đang nằm trên cỏ dưới chân anh. Còn vệt Ebenezer và đàn trung thành của nó đang lạch bạch đi quanh sân, yên bình tìm mồi. Cơn mưa đêm qua đã khiến mọi thứ thật tươi mới tới mức mà gần như đau mắt khi nhìn vào, và bây giờ mặt trời tỏa ánh sáng qua bầu trời xanh đen để không một gợn mây trong tầm mắt. Đó là một buổi sáng đặc biệt yên bình, ấm áp và ngọt ngào.

“Làm sao anh ra khỏi giường mà không đánh thức em dậy được?”

Chống tay trên bậc thang, anh đứng dậy, cô để ý thấy anh có vẻ di chuyển dễ dàng hơn hôm qua. Anh nhìn cô qua cửa kiếng. “Sau khi chăm sóc anh bốn ngày liền em đã rất mệt.”

“Càng ngày anh càng khá lên đó.”

“Anh thấy khỏe hơn rồi, và đầu không còn đau nữa.” anh mở cánh cửa kiếng và do dự một chút, đôi mắt đen nhanh chóng chạy dọc cơ thể cô. Tất cả những gì cô có thể làm là khoanh tay trước ngực, nhưng cô biết chiếc áo ngủ mình đã chọn không để lộ gì cả, nên cử động đó là vô ích. Có lẽ nhìn cô như một đồng bừa bộn, với mái tóc chưa chải, nhưng cô đã thấy anh trong tình trạng tồi tệ nhất, nên cô sẽ không lo lắng về điều đó.

“Em đã quá quen với việc là một con gà mẹ rồi,” cô nói, hơi cười. “Khi anh không ở trên giường em phát hoảng. Nhưng vì anh ổn cả, nên em sẽ thay đồ và làm bữa sáng.”

“Đừng thay đồ vì anh,” anh dài giọng, một lời bình phẩm mà cô lơ đi khi bước đi. Kell nhìn theo tới khi cô ra khỏi tầm mắt, sau đó chậm rãi tiến về phía cầu thang và vào nhà. Anh chốt cửa kiếng lại. Cô không chơi trò tán tỉnh bằng cách mặc áo ngủ mỏng manh và sau đó vờ xấu hổ vì những gì đã lộ ra, nhưng cô không cần phải làm vậy. Với áo ngủ đầy bông hồng và mái tóc rối bù, nhìn cô ấm áp, buồn ngủ và mềm mại đáng nguyên rủa mà một người đàn ông có thể chìm đắm trong cô. Đó là chính xác là những điều anh muốn làm khi thức dậy và nhận ra cái áo ngủ của cô đã bị kéo lên suốt đêm và anh chạm đang áp vào cặp đùi trần của cô, chỉ có lớp nylon mỏng của quần lót giữ anh khỏi cô. Anh trở nên khuấy động tới nỗi phải ra khỏi giường ngay, để kéo mình ra khỏi khao khát với cơ thể cô. Anh nóng nảy chửi thề vì sự bất lực về thể chất của mình, vì nó giữ anh không chiếm lấy cô theo cách mình muốn, mạnh và nhanh và sâu.

Chỉ trong vài phút cô quay lại bếp, tóc chải gọn và búi lên hai bên với một cây kẹp hình bướm màu đỏ. Cô vẫn đi chân trần, và mặc quần short cũ tới nỗi gần như bạc phếch, cùng một chiếc áo thun quá khổ vắt áo cột lại quanh eo. Khuôn mặt rám nắng hoàn toàn không trang điểm. Anh nhận ra cô thấy thoải mái với chính mình. Có lẽ cô sẽ làm tắc nghẽn giao thông khi đi tới cho mình lựa là và đá quý, nhưng cô sẽ chỉ làm vậy nếu thích, không phải vì lợi ích của bất cứ ai. Cô tự tin, và Kell thích điều đó; anh quá chuyên chế tới nỗi phải là người phụ nữ mạnh mẽ mới không bị anh áp đảo, mới không lùi bước trước anh cả trong lẫn ngoài giường.

Làm việc nhanh thoăn thoắt, cô pha cà phê và bắt đầu chiên thịt xông khói. Cho tới khi những mùi thơm bắt đầu lan tỏa trong không khí anh vẫn không biết mình đói mức nào, nhưng bất ngờ miệng anh bắt đầu ứa nước bọt. Cô đặt bánh quy vào lò nướng, chiên bốn quả trứng, sau đó lột vỏ và cắt lát một trái dưa đỏ. Đôi mắt xám thuần khiết quay về phía anh. “Sẽ dễ dàng hơn nếu em có con dao bén nhất.”

Sabin hiếm khi cười hay thậm chí là thấy thích thú, nhưng chất giọng khô khan, quở trách của cô làm anh muốn mỉm cười. Anh dựa người vào chỗ đứng tách biệt với công việc để tản trọng lượng khỏi cái chân bị thương, không sẵn sàng tranh luận. Anh cần một phương tiện tự vệ, thậm chí chỉ là một con dao bếp. Cả lý trí và bản năng đầu nhất định làm vậy. “Em có loại súng nào quanh đây không?”

Cô khéo léo lật miếng thịt hun khói. “Em có một khẩu súng trường 22 ly ở dưới giường, và một khẩu a.357 nạp đạn sẵn trong xe ô tô.”

Cơn tức giận nhanh chóng dâng lên trong anh; tại sao hôm qua cô không nói gì về chúng? Sau đó cô nhìn anh bằng ánh mắt thách thức, và anh biết cô đang chờ anh nói gì đó. Sao cô phải đưa súng cho một người đàn ông đã dí dao vào cổ cô chứ? “Nếu anh cần chúng trong đêm thì sao?”

“Em không có viên đạn nào cho khẩu 357, nên em không nhắc tới nó,” cô bình tĩnh đáp lại. “Khẩu 22 thì trong tầm với, và em không chỉ biết cách sử dụng, em có hai tay lành lặn trái ngược với một tay của anh.” Cô thấy an toàn ở Vịnh Kim Cương, nhưng lý trí chung chỉ ra rằng cô nên có vài phương tiện tự vệ; cô là người phụ nữ sống một mình, không có hàng xóm ở gần. Cả hai loại vũ khí cô có đều dành cho thứ mà ông cô gọi là “Lũ ghê tởm,” dù bất cứ ai nhìn vào nòng súng khẩu 357 sẽ không biết là nó được nạp đạn sẵn. Cô đã chọn cả hai để tự vệ, không phải để giết người.

Anh ngừng lại, đôi mắt đen nheo lại. “Sao giờ lại nói với anh?”

“Thứ nhất, vì anh đã nói cho em biết anh là ai. Thứ hai, vì anh đã hỏi. Thứ ba, thậm chí khi không có dao, anh không phải không có vũ khí. Bị thương, chứ không phải tàn phế.”

“Em có ý gì?”

Cô nhìn xuống đôi chân trần cứng cáp và sạm nâu của anh. “Những vết chai trên chân, và trên tay anh nữa. Không nhiều người có chúng đâu. Anh hành động bằng chân trần phải không?”

Khi anh nói giọng bình tĩnh và mượt mà, và nó làm dấy lên một cơn rung mình dọc sống lưng cô. “Em chú ý quá nhiều đó, em yêu.”

Cô gật đầu đồng ý. “Phải.”

“Hầu hết mọi người không nghĩ gì về những vết chai cả.”

Chỉ trong giây lát Rachel do dự, ánh mắt xoáy vào trong, trước khi tiếp tục dọn bàn và kiểm tra thức ăn. “Chồng em có tham gia khóa huấn luyện thêm. Tay anh ấy cũng có những vết chai.”

Có gì đó thắt chặt bên trong anh, xoắn lại, và những ngón tay chậm chậm nắm chặt. Anh liếc nhanh bàn tay mảnh dẻ, rám nắng và không đeo nhẫn của cô. “Em đã ly hôn sao?”

“Không. Em là góa phụ.”

“Anh rất tiếc.”

Cô lại gật đầu và bắt đầu bày trứng và thịt xông khói, rồi kiểm tra bánh quy trong lò nướng. Chúng vừa chín tới, nâu vàng trên bề mặt, và cô nhanh chóng bỏ chúng vào giỏ đựng bánh. “Đã lâu rồi,” cuối cùng cô nói. “Năm năm.” Rồi giọng cô thay đổi và mạnh mẽ trở lại. “Giải quyết hết đi trước khi những bánh nguội lại.”

Cô là một người đầu bếp giỏi chết tiệt, vài phút sau anh nhận xét. Trứng mịn, thịt xông khói thì giòn, bánh quy thì nhẹ, cà phê chỉ vừa đủ độ. Mút đào tự làm chảy những giọt vàng óng trên những cái bánh, và dưa vàng mọng nước và ngọt lim. Không có gì là lạ cả, nhưng tất cả vừa khớp với nhau, và thậm chí màu sắc cũng thật hài hòa. Đơn giản chỉ là một mặt khác trong bản tính tự nhiên của cô. Khi anh đang thưởng thức cái bánh thứ ba cô nhẹ nhàng nói, “Đừng mong

chờ điều này mỗi ngày. Vài buổi sáng em chỉ có ngũ cốc và hoa quả làm đồ ăn sáng. Em chỉ đang cố phục hồi sức khỏe cho anh.” Thái độ che giấu sự hài lòng mà cô cảm thấy khi quan sát người đàn ông lạnh lùng tự chủ này ăn với vẻ thích thú rõ rệt.

Anh dựa lưng vào ghế, thong thả đánh giá những vết ánh lấp lánh trong mắt cô và một nụ cười được che giấu bởi ly cà phê đang cầm trong đôi tay thanh mảnh. Cô đang trêu anh, và anh không thể nhớ được lần cuối cùng ai đó thật sự dám trêu mình nữa. Có lẽ quay lại thời gian ở trường trung học, vài cô bé tuổi teen nhỏ phù phiếm, cười khúc khích cố thử nghiệm khả năng quyến rũ của mình và dám dùng chúng với những cậu trai mà cả giáo viên còn cho là “nguy hiểm.” Thật sự anh chưa từng làm điều gì khiến họ nghĩ vậy; chỉ đơn thuần là cách anh nhìn họ, với ánh mắt lạnh lùng trịnh thượng như màn đêm địa ngục. Rachel dám trêu anh vì cô tự tin, và bởi vì chắc chắn là cô coi anh ngang bằng. Cô không sợ anh, dù cho những điều cô biết, hay đã đoán.

Đúng thời điểm. Anh sẽ có cô, không sớm thì muộn.

“Em đi đúng đường rồi đó,” anh nói, cuối cùng cũng đáp lại sự trêu chọc của cô. Rachel tự hỏi liệu anh có cố tình làm vậy không, đợi quá lâu mới đáp trả. Hoặc là anh đang nghĩ những điều muốn nói, hay khoảng dừng quá lâu đó được định sẵn để làm người đối diện mất thăng bằng. Mọi thứ anh làm đều được kiểm soát tốt tới nỗi cô không nghĩ đó là một thói quen, đó là một sách lược có chủ ý.

Có thể có hai nghĩa trong lời nói của anh, nhưng Rachel chọn cách hiểu theo nghĩa đen. “Nếu đó là hối lộ để em nấu ăn cho, thì không có tác dụng đâu. Trời quá nóng để ăn ba bữa chính một ngày. Thêm cà phê chứ anh?”

“Làm ơn.”

Khi rót cà phê cô hỏi, “Anh định ở đây bao lâu?”

Đợi tới khi cô đặt cái ấm vào nóng lại và quay lại chỗ ngồi rồi mới anh trả lời. “Cho tới khi anh phục hồi lại, và có thể đi lại và sử dụng được đôi vai này. Trừ khi em muốn anh đi, vậy thì phụ thuộc khi nào em ném anh ra ngoài.”

Oh, trắng trợn quá đó, Rachel nghĩ thầm. Anh sẽ ở đây tới khi hồi phục, nhưng chỉ có vậy thôi. “Anh có bất kỳ kế hoạch nào định làm không?”

Anh đặt tay lên bàn. “Khỏe lại. Đó là điều đầu tiên trong danh sách. Anh phải tìm hiểu coi chúng đã thoái hóa tới đâu. Vẫn còn một người anh có thể gọi khi cần, nhưng anh sẽ đợi tới khi phục hồi lại trước khi làm bất cứ việc gì. Một người sẽ không có nhiều cơ hội. Anh vẫn còn ba tuần còn lại trong kỳ nghỉ. Ba tuần họ sẽ phải giữ yên lặng, trừ khi xác của anh “tình cờ” dạt đâu đó. Không có được xác của anh họ buộc phải trì hoãn. Họ không thể có động thái gì để thay thế anh cho tới khi anh thật sự chết, hay mất tích.”

“Chuyện gì xảy ra nếu anh không xuất hiện ở chỗ làm trong ba tuần nữa.”

“Hồ sơ của anh sẽ bị xóa khỏi mọi ghi chép. Mã số sẽ được thay đổi, những đặc vụ được phân công lại, và anh sẽ chính thức bị xóa sổ.”

“Coi như là đã chết.”

“Chết, bị bắt cóc, hoặc đã phản bội.”

Ba tuần. Nhiều nhất cô sẽ có ba tuần cùng anh. Dường như thời gian ngắn ngủi một cách đáng thương, nhưng cô sẽ không hủy hoại nó bằng việc than vãn và hờn dỗi vì mọi thứ không diễn ra theo cái cách mà cô muốn. Cô đã học được bài học đau đớn là “mãi mãi” có thể ngắn ngủi một cách đau đớn. Nếu ba tuần là tất cả những gì có được với anh, vậy thì cô sẽ mỉm cười và chăm sóc anh, thậm chí tranh luận nếu thích, giúp anh bằng mọi cách có thể... yêu thương anh... sau đó vẫy tay tạm biệt với người chiến binh hắc ám đó và giữ nước mắt cho riêng mình, sau khi anh đã bỏ đi. Việc này cũng không an ủi cho lắm dù biết rằng phụ nữ vẫn làm vậy hàng thế kỷ nay.

Anh đang trầm tư, lông mi sụp xuống trong khi nhìn tách cà phê chằm chằm. “Anh muốn em làm một chuyến mua sắm nữa.”

“Chắc chắn rồi,” Rachel dễ dãi nói. “Em đã định anh quần đúng cỡ không.”

“Mọi thứ đều đúng cỡ. Em mắt nhìn tuyệt vời. Không, anh muốn em mua đạn cho khẩu 357, nhiều vào. Tương tự với khẩu súng trường. Em sẽ được hoàn tiền.”

Được hoàn tiền là điều cuối cùng trong chuỗi lo lắng của Rachel, và cô thấy ngọn lửa tức giận bùng lên khi thậm chí anh còn đề cập chuyện đó. “Anh có chắc là không muốn em mua một đôi súng săn trong khi em ở đó không? Hay một khẩu 44.”

Trước sự ngạc nhiên của cô anh đón nhận lời mỉa mai của cô một cách nghiêm túc. “Không. Anh không muốn em bị ghi lại là đã mua bất cứ loại vũ khí nào từ ngày mà anh biến mất.”

Điều đó làm cô sững sốt, và cô tựa người ra sau. “Ý anh là những ghi chép loại này cũng có khả năng được kiểm tra?”

“Đối với bất cứ ai trong vùng này.”

Rachel nhìn anh một lúc lâu, rất lâu, đôi mắt xám lướt qua bề mặt cứng cáp trên khuôn mặt anh và biểu hiện kín đáo trong mắt anh, đôi mắt già dặn hơn tuổi đời. Cuối cùng cô cũng thì thầm, “Anh là ai, sao lại có người tốn công như vậy để giết anh chứ?”

“Họ thích bắt sống anh hơn,” anh khô khan đáp lại. “Công việc của anh là chắc chắn rằng chuyện đó không bao giờ xảy ra.”

“Tại sao lại là anh?”

Khóe miệng anh cong lên giễu cợt “Vì anh là người giỏi nhất”.

Không giống một câu trả lời cho lắm, nhưng anh cũng rất giỏi trong việc trả lời mà không tiết lộ thông tin gì. Những chi tiết anh đã kể đều được cân nhắc kỹ lưỡng, để có được những phản ứng mong muốn của cô. Vô ích, Rachel biết là mình sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp anh.

Cô uống cạn tách cà phê và đứng dậy. “Em có vài việc phải làm trước khi trời quá nóng; chén đĩa có thể đợi sau. Anh có muốn ra ngoài với em hay ở lại đây và nghỉ ngơi?”

“Anh cần đi lòng vòng,” anh nói, đứng dậy và theo cô ra ngoài. Anh chậm chậm khắp khiêng đi vòng quanh sân, xem xét kỹ từng chi tiết, trong khi Rachel cho Joe và đàn ngỗng ăn, sau đó thu hoạch rau trong vườn. Khi thấm mệt, Kell ngồi xuống bậc thềm sau nhà và nhìn cô làm việc, đôi mắt nheo lại trước ánh mặt trời.

Rachel Jones có một bầu không khí dễ chịu bao quanh khiến anh thấy thoải mái. Cuộc sống của cô thật yên bình, ngôi nhà nhỏ thật ấm cúng, ánh mặt trời miền Nam đốt cháy làn da anh... Mọi thứ ở đây thật quyến rũ, theo cách này hay cách khác. Những bữa ăn cô nấu chia sẻ cùng anh gợi ý nghĩ thật thú vị khi có một bữa sáng với cô hàng ngày và những ý nghĩ đó với anh còn nguy hiểm hơn với bất cứ thứ vũ khí nào.

Một lần anh đã cố để có được một cuộc sống bình thường, nhưng không thành công. Hôn nhân không mang lại sự thân mật mà anh mong đợi; tình dục rất tốt, và thường xuyên nhưng sau khi kết thúc anh vẫn cô độc, tách rời khỏi phần còn lại của thế giới bởi cả tính chất và hoàn cảnh. Anh đã từng yêu vợ mình, tới khi hôn nhân kết thúc, nhưng chỉ có vậy. Cô không thể cân bằng những rào chắn để đạt được người đàn ông trong anh; có lẽ cô sẽ không bao giờ nhận ra được là anh sống. Cô không thể phá bỏ hàng rào bên ngoài để chạm tới người đàn ông bên trong; có lẽ cô ấy còn không nhận ra người đàn ông đó có tồn tại hay không. Chắc chắn cô ấy nhận ra hoặc không muốn đối mặt với bản chất thật trong công việc của anh. Marylyn Sabin coi chồng mình như hàng ngàn những người đàn ông khác làm công việc bàn giấy văn phòng ở Washington D.C. Mỗi buổi sáng anh đi làm và trở về nhà như thường lệ vào đêm khuya. Cô bận rộn với sự nghiệp luật sư ngày càng thăng tiến và thường phải làm việc trễ, vậy nên cô hiểu rõ. Cô là một người đàn bà khó chiều, nên bản chất lạnh lùng xa cách của Kell phù hợp với cô một cách hoàn hảo, và cô không bao giờ cố gắng nào nhìn đi xuyên qua bề mặt tới người đàn ông phức tạp bên dưới.

Kell ngẩng đầu về phía mặt trời, cảm nhận mọi thứ trong mình nói lỏng và chậm lại. Marilyn... đã nhiều năm rồi anh không nghĩ tới cô, một minh họa cho việc cô đã chạm vào anh một cách hơi hợt. Cuộc ly hôn không có được bất cứ phản ứng nào từ anh hơn là một cái nhún

vai; chết tiệt, chắc là cô điên mới sống lại với anh sau những gì đã xảy ra.

Những nỗ lực trong cuộc đời anh thật quá vụng về, không được lên kế hoạch hay thực thi chu đáo. Anh và Marilyn ra ngoài ăn tối, một trong lần hiếm hoi trong cuộc sống hôn nhân khi họ hẹn hò với nhau một cách xã giao, và chưa từng tới một trong những nơi xa hoa mà Marilyn rất yêu thích. Ngay khi rời khỏi nhà hàng Kell đã thấy kẻ bắn tỉa và hành động ngay lập tức, kéo Marilyn xuống và lăn người che lấy mình. Hành động đó đã cứu sống Marilyn, vì cô tiếp tục đi, và đứng ngay giữa Kell và kẻ bắn tỉa, hắn đã bắn gần như đồng thời với cú xô của Kell, làm Marilyn bị thương ở tay phải.

Đêm đó đã thay đổi vĩnh viễn cách nhìn của Marilyn đối với chồng mình, và cô không thích tin này chút nào. Cô đã thấy cái cách lạnh lùng mà anh lần theo và dồn kẻ tấn công vào chân tường, nhìn đòn tấn công ngăn ngủi, dữ dội khiến gã kia bất tỉnh trên mặt đất, nghe giọng chỉ đạo chua cay của Kell khi anh ra mệnh lệnh cho người tới ngay và giải quyết mọi việc. Một trong những người đàn ông đó đưa cô tới bệnh viện, nơi cô được điều trị và giữ qua đêm, trong khi Kell dành cả đêm tìm ra coi làm cách nào tên bắn tỉa biết được nơi mà anh sẽ ở tối đó. Rõ ràng câu trả lời là ở Marilyn. Cô không có lý do nào phải bí mật về hành động của mình hay thực tế là cô sẽ ăn tối với chồng mình tối đó, hay ở đâu; cô thật sự không biết rằng công việc của chồng mình nguy hiểm mức nào và được đánh giá cao cỡ nào, cũng không hứng thú tìm hiểu.

Ngày hôm sau lúc Kell đón cô ở bệnh viện cuộc hôn nhân của họ kết thúc trên mọi phương diện trừ tính pháp lý. Điều đầu tiên Marilyn nói với anh, rất bình tĩnh, rằng cô muốn ly dị. Cô không biết anh làm gì, không muốn biết, nhưng cô sẽ không liều mạng bằng việc kết hôn với anh trong khi anh còn làm việc đó. Có lẽ chuyện đó hơi chạm tự ái của cô một chút khi Kell đồng ý quá dễ dàng, nhưng anh cũng đã nghĩ chuyện đó suốt đêm qua, và đã cơ bản đi tới kết luận đó, dù có những lý do khác nhau.

Kell không đổ lỗi cho cô vì muốn ly dị; đó là một việc khôn ngoan nên làm. Cuộc gọi thân mật đã làm anh run lên, bởi vì nó là minh chứng cho chuyện anh có thể bị lừa bởi người được cho là gần gũi với anh nhất. Sai lầm với anh là đã thử có một cuộc sống riêng bình thường, xem xét việc anh là ai và làm gì. Những người đàn ông khác có thể làm được, nhưng họ không phải là Kell Sabin, người tài năng đặc biệt luôn trong bờ vực nguy hiểm. Nếu bất cứ ai có đủ thông minh mà các cơ quan khác muốn có để nhận nhiệm vụ, đó là Kell Sabin. Bởi vì anh là một mục tiêu, nên bất cứ ai gần gũi anh cũng là mục tiêu.

Chuyện này đã dạy cho anh một bài học. Anh không bao giờ để bất cứ ai lại gần mình đủ để họ có thể bị sử dụng để chống lại anh, hãy tổn thương trong nỗ lực tiếp cận anh. Anh đã chọn cuộc sống này, vì anh là một người thực tế và một người yêu nước, và anh sẵn lòng trả bất cứ cái giá nào, nhưng anh quyết tâm không bao giờ để liên lụy tới người vô tội, những người anh đã thề phải bảo vệ cuộc sống và tự do của họ.

Anh chưa bao giờ có ý định lại kết hôn, hay thậm chí có một người tình. Tình dục là ngẫu nhiên, không bao giờ thường xuyên làm tình với cùng một người và luôn cẩn thận hạn chế số lần gặp riêng một người đàn bà nào đó. Việc đó được thực hiện tốt.

Cho tới khi gặp Rachel. Cô quyến rũ anh. Mẹ kiếp, cô quyến rũ anh nhiều biết chừng nào! Cô không giống Marilyn chút nào; cô thoải mái và giản dị, trong khi Marilyn khó chiều và sang trọng. Cô biết – bằng cách nào đó, cô hiểu – quá nhiều về cuộc sống của anh nói chung, trong khi Marilyn không hề nhận ra thậm chí một phần nhỏ về anh trong từng ấy năm họ kết hôn.

Nhưng đơn giản là không thể kéo dài. Anh không thể cho phép nó kéo dài. Anh quan sát Rachel khi cô làm việc trong vườn nhỏ của mình, vui thích với công việc. Làm tình với cô sẽ vừa nóng bỏng vừa kéo dài, quần quai trên chiếc giường cùng cô, và cô sẽ không lo lắng nếu anh có làm rối tung tóc hay xóa nhòa lớp trang điểm của cô. Để bảo vệ cô, anh phải chắc chắn là tất cả chỉ là nhục dục. Khi anh rời khỏi cuộc đời cô điều đó sẽ là mãi mãi, vì lợi ích của cô. Anh nợ cô quá nhiều để đánh liều với bất cứ nguy hiểm nào tới gần cô.

Cô đứng thẳng lên và vươn vai, tay vươn cao trong không trung; chuyển động đó làm ngực cô nhô dính vào chiếc áo mỏng manh. Sau đó cô nhặt rổ lên và đi ngang qua những hàng rau

tới chỗ anh; Joe rời khỏi chỗ của nó ở luống cuối cùng và theo cô đi tìm bóng dưới những bước chân sau. Một nụ cười trên mặt Rachel khi cô tiến tới chỗ Kell, đôi mắt xám ẩm áp và thuần khiết, cơ thể mảnh mai di chuyển một cách duyên dáng. Anh quan sát cô tới gần, nhận thức được cô trong mọi tế bào. Không, mỗi nguy hiểm thật sự là anh quá khao khát cô tới nỗi có lẽ bị cám dỗ để lại gặp cô, điều mà anh không thể để xảy ra.

Chương Tám

Những ngày tiếp theo chậm chạp trôi qua, nóng bức và yên bình. Bây giờ Kell trong quá trình hồi phục và không đòi hỏi sự chú ý mọi lúc của cô, Rachel lại tiếp tục lịch làm việc bình thường; cô hoàn thành khóa học và bắt đầu lại bắt tay viết bản thảo, cũng như chăm sóc vườn tược và làm những việc lặt vặt khác mà dường như việc chẳng bao giờ kết thúc. Cô đã mua đàn theo như yêu cầu của Kell, và một khẩu 356 không bao giờ rời tay anh. Nếu ở trong nhà, thỉnh thoảng anh đặt chúng lên bàn trong phòng ngủ, nhưng thường anh giữ chúng ở dây thắt lưng, có thể với tới ngay lập tức.

Honey tới cắt chỉ vết thương và công nhận là hết sức ngạc nhiên với tốc độ phục hồi nhanh chóng của anh. “Tổ độ trao đổi chất thật khác thường,” cô ngưỡng mộ nói. “Tất nhiên, tôi đã làm những việc khủng khiếp trên anh mà. Cơ chân anh là một mớ lộn xộn, nhưng tôi đã sửa chữa, và tôi nghĩ là anh đang thoát khỏi tình trạng này mà không còn đi khắp khiễng nữa.”

“Cô đã làm được công việc tuyệt vời đó bác sĩ,” anh dài giọng, mỉm cười với cô.

“Tôi biết,” Honey vui vẻ đáp. “Chắc chắn là cái vai của anh rất may mắn đó. Có thể anh sẽ mất vài khả năng xoay, nhưng không nhiều đâu, tôi không nghĩ vậy. Thả lỏng chân và tay ít nhất là thêm một tuần nữa hoặc vậy, nhưng anh có thể bắt đầu vận động mức độ khó hơn nếu anh cẩn thận.”

Anh đã sẵn sàng vận động mức độ khó rồi; Rachel đã thấy anh luyện tập vai và cánh tay một cách cẩn thận, kiểm tra giới hạn của những vết khâu. Anh không đặt bất cứ trọng lượng nào lên chân hay vai, nhưng anh đã luyện tập để dễ dàng cử động, và kết quả là việc đi khắp khiễng của anh có khá hơn, không tệ hơn là bị bong gân ở mắt cá chân.

Honey không hề chớp mắt khi anh tháo khẩu súng ra khỏi thắt lưng và đặt lên bàn trong khi cởi quần kaki và áo sơ mi cotton màu xanh. Chỉ mặc quần đùi, anh ngồi lên bàn và lặng lẽ quan sát cô cắt chỉ và Rachel dựa người vào quan sát. Sau đó anh mặc lại quần áo và lấy khẩu súng nặng đặt lại nơi quen thuộc sau lưng.

“Ở lại ăn trưa nha,” Rachel mời. “Salad cá ngừ và cà chua tươi, chín và mát lạnh.”

Như từ trước tới giờ, Honey chưa bao giờ từ chối lời mời nào của Rachel. “Được rồi. Chỉ thêm cà chua tươi muốn chết đây.”

“Người miền Nam ăn cà chua với hầu hết mọi thứ.” Kell nhận xét.

“Vì hầu hết mọi thứ có mùi vị ngon hơn khi ăn kèm với cà chua.” Honey biện hộ. Cô xuất thân từ Georgia, và thích cà chua phát điên.

“Yêu thích táo,” Rachel lơ đãng nói. “Cà chua, chính là nó. Dù em không nghĩ ra tại sao chúng được gọi như vậy, dù hầu hết mọi người nghĩ chúng có độc vì chúng là một nhánh của gia đình cây kỳ nham, như cây cà độc dược.”

Honey cười khúc khích. “Ồ, ho! Hai người đang đọc về những chất độc cổ xưa phải không? Có ai đó trong quyển sách của em sắp nghèo vì ăn quá nhiều cà độc dược à?”

“Dĩ nhiên là không. Em không viết truyện trinh thám.” Không hề đảo lộn trước lời trêu chọc

của Honey, Rachel liếc nhìn Kell khi cô dọn bàn ăn. “Anh không phải người miền Nam phải không? Anh có giọng nói kéo dài nhưng đó không phải là giọng miền Nam.”

“Hầu hết là do tiếp xúc quá nhiều thời gian với người bạn tới từ Georgia. Chúng tôi ở Việt Nam với nhau. Tôi được sinh ra ở Nevada.”

Có lẽ đó là giới hạn thông tin cá nhân mà anh sẽ đưa ra về bản thân mình, nên Rachel không hỏi thêm gì nữa. Họ ăn một bữa đơn giản, với Kell ngồi giữa hai người phụ nữ, dù anh ăn nhiều như bình thường và tiếp tục câu chuyện, cô để ý anh ngồi nơi có thể quan sát cả cửa sổ và cửa ra vào. Đó là thói quen; anh đã làm trong mỗi bữa ăn, dù biết không ai tới được ngôi nhà mà không bị Joe cảnh cáo.

Khi Honey ra về, cô mỉm cười với Kell và chìa tay ra. “Nếu tôi không lại gặp anh, thì chào nha.”

Anh nắm tay cô. “Cảm ơn bác sỹ. Chào cô.” Rachel thấy anh không hề giả vờ về việc ở lại.

Honey nhìn anh suy xét. “Tôi đang có hàng tá câu hỏi, nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ nghe theo lời khuyên khôn ngoan của mình và không hỏi gì. Tôi không muốn biết. Nhưng hãy cẩn thận, được chứ anh bạn?”

Môi nh cong lên một nụ cười nửa miệng. “Chắc chắn rồi.”

Cô nháy mắt với anh. “Nếu có ai hỏi, tôi không biết gì cả.”

“Cô là một người phụ nữ thông minh, thưa bác sĩ. Sau khi tôi đi Rachel có thể kể cho cô chi tiết.”

“Có lẽ. Nhưng có lẽ tôi chỉ muốn làm rõ những câu hỏi của riêng mình thôi. Theo cách đó tôi có thể tưởng tượng được những điều hoang dã và lãng mạn như mình muốn, nhưng vẫn an toàn.”

Có lẽ quan điểm của Honey là tốt nhất, Rachel nghĩ sau khi chỉ còn lại cô và Kell. Honey cho phép bản thân được cuồng nhiệt và lãng mạn trong thế giới mộng mơ của mình, nhưng trong cuộc sống thực tế cô ấy lựa chọn sự an toàn. Honey sẽ không làm bất cứ điều gì nguy hiểm khi phải lòng một người đàn ông như Kell Sabin. Cô ấy sẽ lau dọn nhà bếp, như Rachel đang làm, và quên tất cả. Rachel quay lại và thấy anh đang nhìn mình với cách chắc chắn không run sợ. Cô ngược cầm lên. “Chuyện gì vậy?”

Để trả lời anh bước lại chỗ cô và nâng cằm cô lên, rồi cúi xuống và bao phủ miệng cô bằng miệng mình. Ngạc nhiên, trong một lúc Rachel không phản ứng được gì cả; anh đã không hôn cô sau nụ hôn đầu tiên đó, dù thỉnh thoảng cô thấy có gì đó chiếm hữu với cách anh ôm mình hằng đêm. Cô không phản bội sự hài lòng mình cảm thấy đang ngủ trong vòng tay anh, nhưng không có cách nào có thể che giấu được khao khát mạnh mẽ thúc giục mình đáp lại miệng anh, môi cô hé mở trước áp lực của môi anh, tay cô trượt trên bờ ngực ấm áp rắn chắc của anh. Lưỡi anh bao xoắn lưỡi cô, và một âm thanh sâu lắng vang lên trong họng cô, ngực và thắt lưng thắt lại như thể anh đã chạm vào.

Kell chậm rãi tiến lên phía trước, ép cô lùi vào cho tới khi cô bị chèn dựa vào tủ. Rachel dứt môi ra và hỗn hển, “Sao anh lại làm vậy?”

Miệng anh lướt xuống đường cong ở hàm cô và khám phá vùng da mềm mại dưới tai. “Chắc là tại những trái táo tình yêu em đã cho anh ăn,” anh thì thầm. “Đừng quay đầu đi. Hôn anh đi. Mở miệng em ra.” Cô làm theo, tay bám chặt áo sơ mi của anh, và anh chiếm môi cô với trọng nụ hôn đắm đuối, kéo dài mãi khiến cô nhón chân đáp lại anh. Tay anh trượt xuống hông cô và giữ lấy chúng, nâng cô lên để tiếp xúc thân mật hơn.

Nụ hôn tước tất cả những giả vờ và khiến họ dính chặt nhau trong đam mê trần trụi, khao khát lẫn nhau, căng người ra để có thể gần nhau hơn. Đam mê của họ đã được xây dựng trong nhiều ngày, được nuôi dưỡng bằng ký ức về những đụng chạm thân mật rất đối bình thường, việc thường đi tới sau đó là nụ hôn dò hỏi, nhưng họ đã rơi vào vòng xoáy khiến mọi trật tự đều đảo lộn. Cô đã nhìn và chạm vào cơ thể đẹp rắn chắc đó trong khi chăm sóc và xoa dịu cho anh. Anh đã ôm cô trong tay và quen với mùi hương ngọt ngào đặc biệt của cô thậm chí trước cả khi biết tên cô. Suốt bốn đêm qua, anh đã ngủ với cô trong vòng tay, và cơ thể họ trở nên

quen thuộc với nhau. Tạo hóa đã phá vỡ tất cả những rào chắn tự nhiên mà hai người dựng lên để bảo vệ những cảm nhận riêng tư của mình, buộc cả hai vào nhau trong bầu không khí ấm nóng của căn nhà.

Sức ép mà cô cảm nhận được làm cô hoảng sợ một chút, và cô lại dứt miệng mình ra khỏi miệng anh, giấu mặt trong đường cong ấm áp ở cổ anh. Cô phải chậm lại trước khi mất kiểm soát. “Anh là một người đàn ông nhanh nhẹn,” cô nuốt vào, cố giữ giọng bình thản.

Anh bỏ tay khỏi hông cô, trượt lên trên lưng, ôm cô thật chặt. Miệng anh nhắm nháp tai cô, và anh nói bằng giọng ấm áp và đen tối. “Không nhanh như anh muốn đâu.”

Những cơn run rẩy không thể kiểm soát được đang lan khắp cơ thể, và núm vú cô cứng lại đau đớn. Anh ôm cô chặt hơn, ép ngực cô vào cơ thể rắn chắc đầy cơ bắp của mình và cọ xát mà mình trên đỉnh đầu cô, nhưng sự vuốt ve dịu dàng không kéo dài lâu khi nhu cầu cháy bỏng của anh cần hơn nữa. Những ngón tay anh vùi sâu vào tóc và ngửa đầu cô ra, miệng anh một lần nữa chiếm lấy miệng cô, lưỡi anh di chuyển nhịp điệu như khi ân ái. Toàn cơ thể Rachel choáng váng khi bàn tay còn lại của anh bao phủ ngực mình, trượt vào trong áo để ôm lấy cô một cách ấm áp trong lòng bàn tay anh, để anh có thể chà xát ngón tay lên lên núm vú căng cứng của cô, đồng thời xoa dịu và tạo nên sự đau đớn sâu sắc hơn.

“Anh muốn ở bên trong em,” Anh thì thầm, ngẩng đầu lên để quan sát núm vú cô dưới ngón tay mình. “Anh phát điên lên vì ham muốn em. Em sẽ để anh có em trong khoảng thời gian chúng ta còn lại chứ?”

Chúa ơi, anh ấy thật thẳng thắn, và cô phải nuốt mạnh để không khóc òa lên vì đau đớn. Thậm chí bây giờ, khi cơ thể của họ nóng lên vì ham muốn, anh không nói những lời hứa ngọt ngào mà không có định giữ lời. Anh sẽ rời đi; điều tốt nhất giữa họ có thể có là tạm thời. Tuy vậy, sẽ đơn giản hơn nếu lúc này cô chỉ đơn giản là quên tương lai và lên giường với anh, nhưng sự thành thật của anh nhắc cô phải nghĩ về tương lai và những ngày tháng sau khi anh rời bỏ mình.

Cô chậm rãi đẩy anh ra, và anh lùi lại, cho cô khoảng trống mà cô cần. Cô vuốt tóc khỏi mặt với cánh tay run rẩy. “Đó không phải là chuyện dễ dàng với em,” Cô cố gắng giải thích, giọng cũng run rẩy như bàn tay. “Em chưa từng có người tình nào... chỉ có chồng em thôi.”

Đôi mắt sắc bén của anh thận trọng quan sát, và chờ đợi.

Cô làm một cử chỉ bất lực. Sự thành thực của anh xứng đáng được đáp lại. “Em... quan tâm đến anh.”

“Không,” anh gay gắt nói và thận trọng. “Đừng để điều đó xảy ra.”

“Cảm xúc là thứ có thể ngừng là ngừng như vùi nước sao? Rachel nhìn anh chăm chăm.

“Đúng vậy. Đây là nhục dục, không có gì khác. Đừng tự lừa dối mình khi nghĩ là có điều gì hơn nữa, vì thậm chí nếu có đi nữa, thì cũng không có tương lai nào cả.”

“Ồ, em biết chứ.” Cô gượng cười và quay lại nhìn ra ngoài cánh cửa trên bồn nước. “Khi anh rời khỏi đây, đó là lúc mọi chuyện kết thúc.”

Cô muốn anh phủ nhận điều đó, nhưng lần nữa sự trung thực tàn nhẫn đó hủy hoại tất cả hy vọng của cô.

“Đúng vậy. Mọi chuyện sẽ là như vậy.”

Thật vô ích khi tranh luận với anh về chuyện này; cô luôn biết anh là một chiến binh, một con sói cô độc. “Đó là đối với anh, nhưng em không có khả năng kiểm soát cảm xúc như vậy. Em nghĩ là em yêu anh - ồ, chết tiệt, tại sao em cứ phải cố che giấu tình cảm của mình chứ?” Giọng cô bắt lực tràn đầy thất vọng. “Em bắt đầu yêu anh từ giây phút kéo anh ra khỏi đại dương! Điều đó không có ý nghĩa gì hết phải không? Nhưng cảm xúc sẽ không biến mất chỉ vì anh ra đi.”

Anh nhìn cô, đọc được chính xác nỗi căng thẳng trong tấm lưng mềm mại của cô, hai bàn tay nắm chặt. Điều gì đáng để cô phải thú nhận điều đó? Cô là một người phụ nữ thẳng thắn nhất mà anh biết, không lẩn tránh hay dùng trò nào cả. Cô là người phụ nữ duy nhất trong tất cả

những năm tháng cuộc đời mà anh thấy tiếc nuối khi rời bỏ; chỉ nghĩ tới điều đó thôi cũng khiến anh quặn thắt, nhưng anh có thể khiến nó dễ dàng hơn so với việc giữ cô bên cạnh sẽ nguy hại cho cuộc sống của cô. Cô quá tốt để anh khiến cô trong nguy hiểm vì khoái lạc của riêng mình.

Anh đặt hai tay lên vai cô, xoa dịu sự căng thẳng. “Anh sẽ không ép em,” anh thì thầm. “Em phải làm điều tốt nhất cho mình, nhưng nếu em quyết định là muốn có anh, thì anh ở đây.”

Quyết định là cô muốn anh sao? Cô đau đớn vì ham muốn anh! Nhưng anh đang đưa quyền quyết định cho chính cô, hơn là quyến rũ cô lên giường với mình dù biết là mình có thể dễ dàng làm được; cô không hề ảo tưởng về khả năng tự chủ khi liên quan tới anh. Cô đặt tay lên tay anh, và những ngón tay của họ đan vào nhau.

Có một tiếng đập mạnh khi Joe rời khỏi bóng cây dưới những bậc thềm và sửa quanh ngôi nhà, và tay Kell cứng lại dưới tay cô, quay đầu nhìn xung quanh. Rachel vẫn đứng im, rồi lắc mình và nhanh chóng di chuyển tới cửa trước. Cô không phải nói anh hãy ở ngoài tầm nhìn; cô biết nếu giờ nhìn lại anh sẽ trốn khỏi tầm nhìn, di chuyển lặng lẽ trong nhà.

Cô mở cửa và bước ra ngoài hiên nhà, và chỉ khi đó cô mới sực nhớ ra là Kell đã cởi nút áo của mình. Cô nhanh chóng cài lại, nhìn quanh tìm kiếm thứ gì làm Joe kích động. Và cô nghe thấy tiếng xe đang tiến tới gần con đường trước nhà; không phải là Honey, vì cô ấy vừa rời khỏi, và trong những dịp hiếm hoi Rafferty tới thăm anh ta thường cưỡi ngựa hơn là lái xe.

Chiếc xe dừng lại trước nhà là một chiếc Ford màu xanh nhạt, xe của chính phủ. Joe núp mình nhìn nó, găm gù, tai dựng lên. “Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” Rachel nói với nó, cố gắng nhìn ra ai ở trong xe, nhưng ánh mặt trời phản chiếu trên cửa kính và che mất tầm nhìn của cô. Rồi cửa xe mở ra và một người đàn ông cao lớn bước ra, nhưng anh ta vẫn đứng bên cửa, nhìn cô qua mui xe. Đặc vụ Ellis, áo vét để ngỏ và cặp kính đen che khuất đôi mắt.

“Ồ, xin chào,” Rachel gọi. “Rất vui lại được gặp anh.” Nghi thức chào hỏi của người miền Nam cũng có những lợi thế của nó, cho cô thời gian tập trung suy nghĩ. Tại sao anh ta lại tới đây? Có phải Kell đã bị nhìn thấy khi anh ra ngoài? Cả hai đều rất cẩn thận, tin tưởng Joe sẽ cảnh báo nếu bất cứ ai tới gần, nhưng ai đó với ống dòm có thể đã thấy anh.

Tod Ellis tặng cô một nụ cười trẻ trung sáng sủa. “Thật vui được gặp lại cô, cô Jones. Tôi nghĩ là tôi nên ghé qua, để chắc chắn là mọi thứ ổn cả.”

Đó là một lời bào chữa yếu ớt cho việc lái xe hàng dặm đường tới đây. Rachel bước qua Joe và đi tới chiếc xe với nỗ lực giữ Ellis không nhìn vào ngôi nhà. Không lý nào Kell sẽ để mình bị nhìn thấy, nhưng cô không muốn mạo hiểm. “Mọi thứ ổn cả,” cô vui vẻ nói, vòng quanh xe và đứng bên cửa để anh phải quay đầu lại với ngôi nhà để nhìn mình. “Nóng quá, nhưng ổn cả. Anh tìm thấy người đàn ông mà các anh đang săn lùng chưa?”

“Không, không có dấu vết nào cả. Cô thấy gì không?”

“Không thậm chí là ở xa, Joe luôn luôn cho tôi biết nếu ai đó ở quanh.”

Nhắc tới con chó khiến Ellis giật phắt nhìn xung quanh như thể kiểm tra vị trí Joe; con chó vẫn đang đứng giữa sân, mắt chăm chăm kẻ xâm phạm, tiếng găm gù trầm đục vẫn rung lên trong ngực nó. Ellis hắng giọng, rồi quay lại Rachel. “Thật tốt khi cô có nó, một mình sống tận đây. Cô không thể quá cẩn thận.”

Cô cười. “Ồ, thật sự là anh có thể mà. Nhìn Howard Hughes coi. Nhưng tôi thấy an toàn vì có Joe bảo vệ nơi này.”

Cô không thể chắc chắn, vì cặp kính đen che khuất đôi mắt, nhưng cô nghĩ hẳn đang nhìn chân và ngực mình. Báo động xuyên qua, và cô phải đấu tranh với thôi thúc kiểm tra khuy áo của mình; cô có cài thẳng nút không? Nếu không, giờ đã quá trễ, và hẳn không có lý do nào để nghĩ là cô ôm hôn ngay người đàn ông mà hẳn đang săn lùng trong nhà.

Đột nhiên hẳn ta cười phá lên, và bỏ kính ra, đưa ra trong những ngón tay. “Tôi không tới đây để kiểm tra cô.” Hẳn tựa cánh tay lên cánh cửa mở của chiếc xe, điệu bộ thoải mái và tự tin. Với vẻ ngoài sáng sủa và tươm tất hẳn đã quen với việc được phụ nữ tán thưởng. “Tôi tới mời cô ăn tối. Tôi biết cô không biết tôi, nhưng sự ủy nhiệm của tôi là khá lớn. Cô nghĩ sao?”

Rachel không phải giả vờ bối rối; thật sự là vậy mà. Cô không biết mình nên trả lời ra sao đây. Nếu nhận lời thì đó sẽ là cách lâu dài để thuyết phục hẳn là cô không biết gì về Kell, nhưng mặt khác, có lẽ chuyện này sẽ khuyến khích Đặc vụ Ellis lại tới nữa, và cô không muốn vậy. Tại sao họ vẫn còn ở đây chứ? Tại sao không tới bờ biển xa hơn để tìm kiếm Kell chứ?

“Tại sao, tôi không biết nữa,” Cô đáp, hơi lắp bắp. “Lúc nào vậy?”

“Tối nay, nếu cô không có kế hoạch gì khác.”

Chúa ơi, chuyện này làm cô phát điên! Nếu họ đã thấy Kell thì đây sẽ là mảnh khố để lừa cô ra khỏi nhà để mà không có nhân chứng nào cả. Nếu không, cô có thể làm hẳn nghi ngờ nếu có hành động quá đáng ngờ. Cả hai suy đoán đều làm cô điên lên. Cuối cùng cô làm theo bản năng. Đặc vụ Ellis đã không hề cố gắng che giấu sự ngưỡng mộ của một người đàn ông đối với cô trong lần gặp đầu tiên, nên cô định nhận lời mời một cách trang trọng. Nếu không có gì khác, cô có lẽ có thể lấy thêm thông tin từ anh ta.

“Tôi nghĩ là tôi thích,” Cuối cùng cô nói. “Anh nghĩ gì vậy? Tôi không phải là người của tiệc tùng.”

Anh ta cười lém lỉnh. “Cô an toàn mà. Tôi sẽ không vào những nơi rác rưởi đâu. Tôi quá khát khe để dính những cái giấy an toàn trên má tôi. Tôi định là một nhà hàng yên tĩnh và một miếng thịt nướng dày ngon lành.”

Và sau đó là cuộn tròn trên giường phải không? Hẳn ta sẽ thất vọng thôi. “Tiếp tục đi,” Rachel nói. “Mấy giờ vậy?”

“Ừ, Tám giờ được chứ? Lúc đó mặt trời đã lặn rồi và trời mát mẻ hơn, tôi hy vọng vậy.”

Cô cười. “Tôi cho là anh sẽ quen thôi, nhưng tất cả những gì anh cần làm là học cách đối phó thời tiết. Độ ẩm sẽ quấn lấy anh đó. Được rồi, 8 giờ nha. Tôi sẽ sẵn sàng.”

Anh ta chào cô và gập người quay vào xe. Rachel bước lại vào sân để tránh khỏi bụi khi anh ta lái đi, và nhìn theo cho tới khi chiếc Ford màu xanh biến mất khỏi tầm nhìn.

Kell đang đợi cô bên trong, đôi mắt nheo lại và lạnh lùng. “Hẳn muốn gì?”

“Muốn mời em ăn tối,” Cô chậm rãi đáp. “Em không biết nói gì cả. Hẹn hò với anh ta có lẽ khiến anh ta không nghi ngờ, hay có thể anh ta mời em ăn tối để làm em ra khỏi nhà. Có lẽ chúng đã nhìn thấy anh. Có thể chúng chỉ muốn kiểm tra.”

“Chúng không thấy anh,” anh nói. “Nếu không anh sẽ không còn sống đâu. Em từ chối hẳn với lý do gì?”

“Em nhận lời rồi.”

Rachel biết anh sẽ không hài lòng, nhưng cô không mong đợi anh phản ứng như vậy. Đầu giật phắt, và mắt cháy lên ngọn lửa đen, sự xa cách lạnh lùng hàng ngày vỡ tan. “Mẹ kiếp, không em sẽ không làm vậy. Bỏ cái ý tưởng đó ra khỏi đầu em đi quý bà.”

“Muộn rồi. Giờ anh ta sẽ nghi ngờ nếu em từ chối với lý do vớ vẩn nào.”

Anh thọc tay vào túi quần, và với sự mê hoặc đáng sợ, Rachel nhìn chúng co lại thành nắm. “Hẳn là một tên giết người và là một kẻ phản bội. Anh đã suy nghĩ rất nhiều từ khi nhận ra hẳn trước khi chúng nổ tung con thuyền của anh, nổi vài chi tiết với nhau về những chuyện mà lẽ ra không nên xảy ra, và Tod Ellis liên quan tới vài chi tiết nhỏ trong mọi kế hoạch đó. Em không được ra ngoài với hẳn.”

Rachel không lùi bước. “Có,” cô nói. “Em sẽ làm vậy. Nếu không có gì khác, có lẽ em sẽ thu thập được vài thông tin có ích cho anh -”

Cô hỗn hển nghẹn lại; anh giật tay ra khỏi túi quần và vươn ra chụp cô nhanh tới nỗi cô không kịp lùi lại. Những ngón tay rắn chắc của anh bầu chặt vai làm cô thâm tím, và anh lắc nhẹ, khuôn mặt cứng nhắc đánh lại trong cơn giận dữ.

“Chết tiệt,” Anh thì thầm, từ ngữ khó mà lưu loát khi đặt chúng giữa hàm răng nghiến chặt. “Khi nào em nhận thức được đây không phải là việc dân nghiệp dư có thể chơi đùa? Em đang đi tới giá treo cổ đó, mà em không ý thức được gì sao! Em không còn là sinh viên đại học để chơi

trò chơi ám sát đầu, em yêu. Cho nó ra khỏi đầu em ngay! Khốn thật,” Anh lại chửi thề, buông vai cô ra và vò tóc mình. “Em luôn may mắn khi không mắc sai lầm nào và thật sự rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng em nghĩ may mắn sẽ kéo dài tới bao giờ? Em đang đối phó với một tên chuyên nghiệp máu lạnh.”

Rachel lùi xa khỏi anh, đưa tay lên xoa bóp bờ vai đau đớn. Điều gì đó trong cô đã biến mất rất nhanh trước sự tấn công của anh; vẻ chết lặng đó được phản chiếu trên khuôn mặt cô. “Gì kia?” cô cuối cùng lặng lẽ hỏi. “Tod Ellis... hay là anh?”

Cô quay đi và đi xa khỏi anh, vào phòng tắm và đóng cửa lại; đây là một nơi duy nhất trong nhà mà anh sẽ không đuổi theo cô được. Cô ngồi xuống mép bồn tắm, run rẩy; đôi khi cô tự hỏi nếu anh mất kiểm soát thì sẽ ra sao, nhưng cô không muốn tìm hiểu điều đó. Cô muốn anh mất kiểm soát khi hôn và chạm vào mình. Muốn anh run lên với nhu cầu và khát khao và vùi mặt anh trong cô. Cô không muốn anh mất kiểm chế trong cơn tức giận, không muốn nghe suy nghĩ thật sự của anh về nỗ lực giúp đỡ của mình. Cô quá sợ hãi sẽ làm sai chuyện gì đó có thể khiến anh gặp nguy hiểm; cô luôn dằn vặt trong mọi quyết định, và anh đã gạt bỏ cô ngay từ đầu như một tên nghiệp dư vụng về. Cô biết mình không kiến thức cũng như chuyên môn giống anh, nhưng cô đã làm hết sức rồi.

Nỗi đau đớn tăng gấp bội sau cái cách anh hôn và chạm vào cô, nhưng giờ cô nhớ lại ngay cả khi đó anh vẫn giữ vững sự kiểm soát sắt đá của mình. Cô mới là người run rẩy và khao khát, không phải anh. Thậm chí anh còn không nói dối cô; anh nói rõ ràng là chuyện này chẳng là gì ngoài qun hệ tình dục bình thường.

Hít một hơi sâu, Rachel cố đứng dậy. Nhân tiện đang trong phòng tắm cô nên tắm luôn; mái tóc dày thẳng của cô có thời gian khô tự nhiên và cô sẽ không phải làm gì khác ngoài việc nâng và cột trong dây quấn vòng. Có lẽ cô sẽ ra ngoài với Tod Ellis với vẻ hăm hở nhiệt tình, nhưng cô sẽ không để cho hấn nghĩ gì khác ngoài việc đó chỉ là một cuộc hẹn, và điều đó có nghĩa là ngoại hình phải thật ấn tượng.

Cô cởi đồ và bước vào bồn tắm, nhanh chóng gội đầu và tắm, không cho phép mình suy nghĩ ử ê. Tự thương hại không được gì ngoài việc lãng phí thời gian, thời gian sẽ tốt hơn khi suy nghĩ coi tối nay phải xử sự ra sao, làm cách nào để tỏ ra thân thiện mà không phải là khuyến khích. Điều cuối cùng cô muốn là Ellis lại mời đi chơi lần nữa! Nếu hấn làm vậy, cô phải nghĩ vài lý do để từ chối. Cô đã nói với đặc vụ Lowell rằng mình có một chuyến đi tới Keys; đó là một câu chuyện bịa đặt đơn thuần, nhưng có lẽ cô sẽ dùng lời nói dối này như một cái cớ để thu xếp đồ đạc, kế hoạch và nhiều thứ.

Cô tắt nước và kéo khăn tắm treo trên cửa, rồi quấn nó quanh đầu. Khi cô ra khỏi bồn tắm và mở cửa cô bắt gặp hình ảnh mờ mờ của Kell qua cánh cửa đầy hơi nước, cô giật tay ra khỏi cánh cửa như thể phải bỏng.

“Ra khỏi đây,” Cô thở mạnh, giật chiếc khăn trên đầu và quấn quanh người. Bề mặt của cánh cửa đầy hơi nước bảo vệ cô chút ít, nhưng nếu cô có thể nhìn thấy anh, anh cũng có thể nhìn thấy cô. Biết là anh đã nhìn mình tắm làm cô thấy tổn thương khủng khiếp. Anh ở đó bao lâu rồi?

Thấy anh vươn tay ra, cô lùi sát góc nhà tắm khi anh mở cánh cửa ra. “Em không trả lời khi anh gọi em,” anh nói cộc lốc. “Anh muốn chắc là em vẫn ổn.”

Rachel hếch cằm lên. “Đó không phải là cái cớ hay đâu. Ngay khi thấy tôi đang tắm, anh nên đi ra.”

Mắt anh dính chặt vào người cô, từ mái tóc ướt, rồi bù tới bờ vai lấp lánh và xuống đôi chân trần thanh mảnh, vẫn còn một vài giọt nước nhỏ xuống. Chiếc khăn che phủ người cô từ ngực tới đùi, nhưng chỉ cần giật mạnh là cô hoàn toàn trần trụi, và đôi mắt đen tìm kiếm của anh khiến cô thấy bị phơi bày nhiều hơn.

“Anh xin lỗi,” anh đột ngột nói, cuối cùng nâng cái nhìn lên mặt cô. “Anh không ám chỉ là em không giúp được gì.”

“Anh không ám chỉ gì cả,” Rachel đáp, giọng sắc bén. “Anh ra ngoài ngay và nói về điều đó.”

Cô cảm thấy bị lằng nhục và đau đớn, và cô không có ý định tha thứ cho anh. Sau những gì anh đã nói, anh vẫn còn có thể đứng đó nhìn cô chăm chăm như cách anh đã làm!

Đột nhiên anh di chuyển, cánh tay phải vòng quanh eo cô và bế cô ra khỏi bồn tắm. Rachel thở hổn hển, bám chặt anh để giữ thăng bằng. “Coi chừng! Vai anh -”

Anh đặt cô lên tấm thảm cũ của nhà tắm, khuôn mặt cứng nhắc và không thể đọc được khi anh nhìn xuống cô, cánh tay phải vẫn khóa chặt quanh eo cô. “Anh không muốn em đi chơi với hắn ta,” anh cuối cùng càu lè. “Chiết tiết, Rachel, anh không muốn em gặp nguy hiểm vì anh!”

Cái khăn tuột xuống, và Rachel túm mép khăn giữ lại. “Tại sao anh không thể đối xử với em như một người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình?” Cô khóc. “Anh nói với tôi Tod Ellis là một tên phản bội, và tôi tin anh. Anh không nghĩ tôi có trách nhiệm về mặt đạo đức để làm những việc có thể ngăn hắn lại và giúp anh? Tôi nghĩ tình huống đủ phức tạp để lo lắng về những rủi ro! Đó là quyết định của tôi, không phải của anh.”

“Lẽ ra em không nên tham gia vào.”

“Tại sao không? Chính anh nói là cần được giúp đỡ. Anh đã từng sắp đặt những người khác hoạt động trong tình thế nguy hiểm rồi phải không?”

“Họ đều là những đặc vụ được đào tạo,” anh ngắt lời, phát cáu. “Và, chết tiết, anh chưa từng thao thức suốt đêm vì khao khát làm tình với bất cứ ai trong số họ,”

Cô im lặng, đôi mắt mở to khi nhìn anh. Biểu hiện của anh không có gì ngoài tức giận và thẳng thốt, như là anh không có ý nói vậy. Cánh tay vòng quanh eo làm cô đau đớn, dù cô đã luồn tay vào giữa hai người họ trong nỗ lực giữ chiếc khăn. Chỉ có ngón chân cô chạm tới thảm. Cặp đùi nép vào giữa hai chân khẽ dang ra của anh, vật cứng rắn đang lớn dần trong cái gò mềm mại ở trên đỉnh đùi cô.

Họ không nói gì cả, cả hai hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Ngực phập phồng thở gấp, và hai đầu gối Rachel bủn rủn khi cô cảm thấy anh to dần và lớn hơn.

“Anh sẽ giết hắn trước khi để hắn chạm vào em,” anh thì thầm, rít từng từ.

Cô rùng mình trước suy nghĩ đó. “Em sẽ không cho phép hắn làm vậy. Không bao giờ.” Ngẩng lên nhìn anh, cô lại run lên, như thể bị tấn công giữa hai mắt vậy. Tod Ellis đã khiến cô nhận ra là có biết bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập sau bước chân Kell. Cô không được an toàn trong ba tuần với anh; ngày mai cô không hề an toàn, hay thậm chí là tối nay. Với những người đàn ông như Kell Sabin thì không có ngày mai, chỉ có hiện tại; đó là một sự thật tàn nhẫn rằng anh có thể bị giết, tình huống bi kịch và kinh hoàng đó có thể ập tới mà không báo trước. Cô đã học bài học đó một lần rồi; làm sao cô có thể quên đi một cách ngu ngốc như vậy chứ? Cô đã muốn mọi thứ thật hoàn hảo, muốn anh cảm nhận theo cách mà cô cảm thấy, nhưng cuộc sống không bao giờ là hoàn hảo. Mọi chuyện diễn ra như vốn dĩ đã vậy, hoặc bỏ qua mà không có cơ hội thứ hai. Tất cả những gì cô có với Kell ngay lúc này, hiện tại bất diệt, vì quá khứ đã qua đi và tương lai không bao giờ tới.

Đôi tay anh đang cong lại trên cơ thể cô, những ngón tay xoa bóp như thể không kiềm chế hơn được nữa. Khuôn mặt cứng như đá khi nhìn xuống cô, giọng anh thô ráp. “Anh để em quay lại phòng ăn. Vì Chúa, anh không nghĩ mình làm lại lần nữa. Không phải bây giờ.”

Rachel như hụt hơi trước cái nhìn của đôi mắt đen sâu thẳm đó, cái nhìn cứng nhắc, gần như là tàn nhẫn của cơn khuấy động hoang dã. Làn da trên gò má nhô cao như căng ra, quai hàm và miệng sắt lại. Trái tim bắt ngờ đột nhiên đập mạnh khi cô nhận ra chính xác điều anh ám chỉ, nỗi sợ hãi xen lẫn phần khích chẩy tràn trong từng mạch máu. Hiện tại anh không thể tự chủ được nữa, và áp lực của cơn đói khát nguyên thủy đang cháy bùng trong đôi mắt đó.

Hai tay run rẩy trên ngực anh cũng như cơ thể bắt đầu run rẩy phản ứng lại trước ý định nam tính mãnh liệt thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt anh, cái nhìn của một dã thú đánh hơi được mùi của con cái. Nóng. Hơi nóng đang dâng tràn trong cơ thể, khiến bên trong cô tan chảy thành chất lỏng. Bàn tay anh đặt trên lưng cô nắm chiếc khăn và kéo nó ra. Nó rơi xuống sàn nhà thành một đồng ẩm ướt lộn xộn. Trần truồng, Rachel đứng trong vòng tay anh, run rẩy, khao khát và thở hổn hển như không đủ không khí.

Anh cúi xuống nhìn cô, và một âm thanh trầm thấp phát ra trong ngực, vang lên trong cổ họng. Hai đùi Rachel bủn rủn, và cô choáng váng, cổ họng nghẹn lại, tim đập thình thịch. Anh chậm rãi nâng tay lên và chạm vào ngực cô, cao và tròn trịa, mềm mại, với núm vú màu nâu nâu xiết chặt, lấp đầy lòng bàn tay để anh khám phá đường da thịt ấm áp mượt mà của cô. Sau đó, cũng hết sức chậm rãi, tay anh lướt xuống, vuốt ve cái bụng mềm mại phẳng lì rồi tới vùng gò nhô lên dưới bụng, cuối cùng những ngón tay cũng trượt vào vùng lộn xoăn sẫm màu đầy nữ tính. Cô đứng đó, run rẩy điên cuồng và không thể cử động, tê liệt vì dòng khoái cảm nóng bỏng ập tới sau những cái đụng chạm tìm kiếm của anh. Một ngón tay làm nên một sự cướp phá táo bạo. Cơ thể nảy lên điên dại, và cô thút thít khi anh chạm vào, trêu chọc và khám phá.

Ánh mắt anh nâng lên từ sự tương phản nao lòng của bàn tay mạnh mẽ gân guốc của mình đang ôm lấy vùng đồi mềm mại, thanh tú đầy nữ tính và lướt trên hai bầu ngực tuyệt đẹp, cuối cùng là khuôn mặt cô. Đôi mắt khẽ nhắm lại, dờ dẩn vì ham muốn; đôi môi ẩm ướt và hé mở, hơi thở gấp rút và hỗn hển. Cô là người đàn bà đang trên bờ vực sự thỏa mãn trọn vẹn, và cái nhìn ham muốn nhục dục ngọt ngào đó phá vỡ chút kiểm chế nhỏ nhoi còn sót lại của anh. Với một tiếng kêu sâu hoang dại anh cúi xuống và nhắc bóng cô lên trên vai phải, máu sôi sục dữ dội trong tai khiến anh không nghe thấy tiếng hét hoảng hốt của cô.

Anh bước tới giường chỉ mất năm bước chân dài và đặt cô trên đó, ngã theo cô, tách đùi cô ra và quỳ xuống giữa chúng trước khi cô kịp bình tĩnh lại. Rachel chồm tới anh, gần như thẫn thức với nhu cầu. Anh xé áo mình ra và ném xuống sàn nhà, sau đó giật mạnh quần dài khiến chúng tuột ra, và anh hạ thấp người lên trên cô.

Cơ thể cô cong lên vì kích động khi anh đâm vào trong, và cô khóc vì cảm giác khó chịu dày vò và choáng váng khi anh lấp đầy trong mình. Anh thật... ồ...

“Nhận tất cả đi,” Anh rên rỉ, đòi hỏi, van nài. Anh nằm lên cô, khuôn mặt lấp lánh vì mồ hôi, vẻ mặt đầy thống khổ và ngây ngất cùng lúc. “Tất cả của anh. Xin em” Giọng nói của anh khàn khàn vì khao khát. “Thả lỏng đi em – đúng rồi. Như vậy. *Nữa đi*. Xin em. Rachel. Rachel! Em là của anh, em là của anh, của anh...”

Một giai điệu trầm bổng nguyên sơ tràn ngập trong cô, và cô lại hét lên khi anh di chuyển vào và ra trong cơ thể mình, một cách mạnh mẽ, cơ thể họ quấn quai quấn lấy nhau. Chưa bao cô cảm thấy như vậy, dữ dội đau đớn không thể chịu được. Cô chưa từng yêu như vậy, biết rằng mình sẽ không thờ được và trái tim sẽ ngừng đập trong lồng ngực nếu có bất cứ điều gì xảy ra với anh. Nếu đó là tất cả những gì anh muốn ở cô, sau đó cô sẽ hiến dâng cô cho anh một cách tự nguyện và nồng nhiệt, khắc sâu trong trí nhớ của anh bằng đam mê ngọt ngào, chảy bỏng của mình.

Anh nâng mông lên trong cô với một sức ép nặng nề, và nó quá đột ngột cô khó có thể chịu đựng được, khiến mọi giác quan của cô tràn lên đỉnh và vỡ vụn. Cô thờ hỗn hển và hét lên, quai quai bên dưới anh trong làn hơi nóng nguyên thủy lung linh, tiếp tục tiếp tục cho tới khi chúng cũng bắt được anh. Cô không thể nhìn thấy, không thể thở, chỉ có thể cảm nhận. Cô cảm thấy từng cú đâm mạnh của anh vào mình khi anh cưỡi bên trên, sau đó là sức ép nặng nề của cơ thể anh trong vòng tay cô. Tiếng kêu khản đặc hoang dại lấp đầy tai cô, rồi trở thành tiếng rên rỉ thô ráp. Dần dần anh trở nên yên lặng, rồi im bật. Cơ thể thư giãn, nặng nề ép xuống cô, nhưng cô vui sướng nâng niu anh, đôi tay vẫn ôm chặt lưng anh.

Mỗi quan tâm bắt đầu dấy lên cô khi tỉnh táo trở lại, làm cô nhớ cái cách anh nâng mình trên vai và cuộc làm tình hoang dại không kiềm nén khi đó. Đầu anh tựa trên vai cô, và cô luồn những ngón tay vào mái tóc đen như than của anh, thì thầm, “Kell? Vai anh... anh không sao chứ?”

Anh chống người lên khủy tay phải và nhìn xuống cô. Đôi mắt xám trong vắt của cô ánh lên sự quan tâm – dành cho anh, sau khi anh đã có được cô với tất cả sự quan tâm và mưu mẹo của một con bò động đực! Đôi môi cô mềm mại run rẩy, nhưng anh không hôn chúng, cũng không vuốt ve bầu ngực xinh đẹp của cô và mút chúng như trong giấc mơ. Tình yêu tràn ngập trong đôi mắt đó, tình yêu quá trình nguyên và trong sáng khiến trong lòng đau đớn quặn thắt và phá vỡ bức tường sâu thẳm trong tâm trí và tâm hồn, bỏ lại anh tan nát ra theo cái cách mà trước đây anh chưa từng biết tới.

Giờ anh đã biết địa ngục là gì. Địa ngục là được nhìn thấy thiên đường, tươi sáng và êm ái, nhưng phải ở bên ngoài những cánh cổng, không thể vào trong mà không đánh đổi bằng việc mạo hiểm hủy hoại những gì quý giá nhất của mình.

Chương Chín

“Người phụ nữ đã làm Ellis phát điên là ai vậy?” Charles bình tĩnh hỏi, đôi mắt xanh lam nhạt màu không hề dao động nhìn Lowell. Như thường lệ, thái độ của Charles không biểu lộ ra, nhưng Lowell biết hẳn không bỏ sót gì cả.

“Cô ta sống ở một căn nhà nhỏ gần bãi biển. Vùng hoang vắng, trong một dặm không có gì quanh đó. Chúng tôi đã hỏi cô ta khi mới bắt đầu tìm kiếm Sabin.”

“Và?” Giọng nói gần như nhẹ nhàng.

Lowell nhún vai. “Và không có gì hết. Cô ta không thấy gì cả.”

“Chắc cô ta không phải tầm thường nên mới thu hút được sự chú ý của Ellis.”

Sau khi cân nhắc một phút Lowell lắc đầu. “Cô ta xinh đẹp, nhưng đó là tất cả. Không có gì thú vị. Không trang điểm. Kiểu người thích sống ngoài trời. Nhưng Ellis không ngừng nói về cô ta.”

“Dường như bạn chúng ta, Ellis không hoàn toàn để tâm vào công việc đang thực hiện.” Lời bình luận có vẻ hoàn toàn vô hại.

Lowell lại nhún vai. “Anh ta nghĩ Sabin đã chết khi chiếc thuyền đó nổ tung, nên không đang nỗ lực nhiều trong việc săn đuổi hẳn ta.”

“*Anh* nghĩ sao?”

“Đó là một khả năng. Chúng ta không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của hẳn. Hẳn đã bị thương. Thậm chí nếu nhờ phép lạ mà có thể vào bờ, hẳn cũng cần sự giúp đỡ.”

Charles gật đầu, ánh mắt trầm tư khi anh ta vẫy tay ra hiệu cho Lowell ra ngoài. Hẳn đã làm việc với Lowell nhiều năm và biết rằng anh ta là một điệp vụ vừa kiên định vừa thành thạo, nếu không muốn nói là tẻ nhạt. Anh ta đã phải thành thạo để có thể sống sót. Lowell không không thấy việc Sabin còn sống là thuyết phục hơn Ellis, và Charles tự hỏi liệu có phải hẳn để danh tiếng của Sabin dày xéo lên cảm nhận của mình không. Dường như cảm nhận chung chắc chắn chỉ ra rằng Sabin đã chết trong vụ nổ hoặc ngay sau đó, chìm trong làn nước xanh âm áp để trở thành thức ăn cho những cư dân biển cả. Không ai có thể sống sót được, nhưng Sabin... Sabin là một trong những loại người, ngoại trừ con quỷ tóc vàng với đôi mắt vàng rực, kẻ đã biến mất và được cho là đã chết, bất chấp lời đồn đại đã lan khỏi Costa Rica vào năm ngoái là hẳn còn sống. Sabin đã biến mất không dấu vết, bản năng xảo quyệt và may mắn một cách đáng nguyên rủa. Không, không phải may mắn, Charles tự đánh chính. Khôn khéo. Gọi Sabin là “may mắn” tức là đánh giá thấp hẳn ta, một sai lầm chết người mà quá nhiều đồng sự của hẳn đã mắc phải.

“Noelle, vào đây,” hẳn gọi, hơi nâng giọng, nhưng hẳn không cần phải làm vậy. Noelle không bao giờ quá xa hẳn. Hẳn thấy hài lòng khi nhìn thấy cô, không chỉ vì cô ta đẹp lạ thường, dù thật sự là vậy, mà còn vì hẳn thích thú điều phi lý là kỹ năng giết người điệu nghệ lại có trong một người phụ nữ đáng yêu như vậy. Công việc của cô ta gồm hai phần: bảo vệ Charles và giết Sabin.

Noelle vào phòng, dạo bước với vẻ duyên dáng của một siêu mẫu, đôi mắt ngái ngủ và mềm mại. “Có chuyện gì?”

Hắn vẩy bàn tay thon dài, tao nhã của mình chỉ vào ghế. “Mời ngồi. Tôi đã vừa thảo luận về Sabin với Lowell.”

Cô ngồi xuống, vắt chéo chân để có thể trưng chúng đẹp nhất. Cử chỉ đó thu hút được những người đàn ông không chút nghi ngờ tởm với cô ta; cô ta đã nghiên cứu và thực hành quá lâu để quan tâm tới chúng ngay lúc này. Cô ta mỉm cười. “À, đặc vụ Lowell. Kiên quyết, đáng tin cậy, không đáng kể là có chút thiếu cận.”

“Giống Ellis, dường như anh ta nghĩ là chúng ta đang lãng phí thời gian trong việc tìm kiếm Sabin.”

Cô ta châm một điếu thuốc và hít sâu, sau đó thổi làn thuốc qua đôi môi quyến rũ. “Họ nghĩ gì không thành vấn đề phải không? Chỉ là anh nghĩ gì thôi.”

“Tôi băn khoăn liệu có phải mình đang trao sức mạnh siêu nhân cho Sabin hay không, hay tôi có phải quá cảnh giác tới mức không thể chấp nhận cái chết của hắn,” Charles trầm ngâm.

Đôi mắt ngái ngủ của cô ta chớp chớp. “Cho tới khi có được bằng chứng về cái chết của hắn, chúng ta không thể khẳng định ngay được. Đã tám ngày rồi. Nếu bằng cách nào đó nào đó sống sót được, giờ hắn đã phục hồi đủ để bắt đầu đi loanh quanh, như vậy sẽ tăng thêm cơ hội cho chúng ta tìm thấy hắn. Điều hợp lý nhất là tăng cường tìm kiếm, chứ không phải là nói lỏng.”

Đúng, điều đó thật hợp lý; mặt khác, nếu Sabin sống sót sau vụ nổ và bằng cách nào đó vào được bờ, chuyện gì đó dường như không thể, tại sao hắn không liên lạc với trụ sở để xin cứu viện? Đầu mối liên lạc của Ellis ở Washington hoàn toàn chắc chắn rằng Sabin không cố liên lạc với bất cứ ai. Thực tế đơn giản đã thuyết phục hầu hết mọi người rằng Sabin đã chết... tuy nhiên Charles không thể thuyết phục mình nổi. Chính bản năng là thứ thúc đẩy hắn tiếp tục bắt người của mình tìm kiếm, chờ đợi, sẵn sàng tấn công. Hắn không thể tin có thể dễ dàng giết được Sabin, không thể sau chừng ấy năm khi mà hết cố gắng này tới cố gắng khác đều thất bại. Thật không thể quá kính trọng năng lực của hắn. Sabin ở ngoài kia, đâu đó. Charles có thể cảm thấy được điều đó.

Hắn bắt ngờ phấn khởi hẳn lên. “Tất nhiên, cô đúng.” Hắn nói với Noelle. “Chúng ta sẽ tăng cường tìm kiếm, đào từng inch đất lên. Bằng cách nào đó, ở một nơi nào đó, chúng ta đã bỏ lỡ hắn.”

Sabin lảng vảng khắp nhà, tâm trạng tức giận hiện rõ trên gương mặt. Anh đã làm một số việc khó khăn trong cuộc đời, nhưng không có việc khó khăn nào như việc phải nhìn Rachel chuẩn bị đi chơi với Tod Ellis. Chuyện này đi ngược lại mọi bản năng anh có, nhưng anh không thể nói được gì để thay đổi ý kiến của cô, và anh bất lực, bị hoàn cảnh trói buộc. Anh không thể mạo hiểm làm bất cứ việc gì để cô bị thu hút; điều đó chỉ khiến cô gặp nguy hiểm thêm. Nếu sẵn sàng di chuyển anh sẽ đi ngay đêm nay chứ không để cô lộ diện trước Ellis, nhưng anh lại đang bị ngăn cản. Anh chưa sẵn sàng di chuyển, và di chuyển động trước khi được chuẩn bị có thể có khác biệt lớn giữa thành công và thất bại. Anh đã được huấn luyện gần nửa đời người để đặt lợi ích của quốc gia lên trước tiên, thậm chí bằng cái giá là cả cuộc đời của mình. Nếu cần thiết Sabin có thể đã hy sinh bản thân mình mà không hề do dự hay hối tiếc, nhưng sự thật đơn giản khủng khiếp là anh không thể hy sinh Rachel.

Anh phải làm bất cứ điều gì anh có thể để giữ cô an toàn, thậm chí nếu điều đó có nghĩa anh phải tự bỏ niềm tự hào và bản năng chiếm hữu của mình. Cô đủ an toàn với Ellis tới khi nào hắn không có lý do nào để nghi ngờ cô. Lôi cô ra khỏi nhà và đưa đi trước khi Ellis tới đón, như Kell đã muốn phát điên lên được, sẽ đánh thức thói nghi ngờ của hắn thôi. Kell biết rõ tên đặc vụ này, biết rằng hắn làm việc tốt một cách đáng nguyên rủa... quá tốt, nếu không hắn không bao giờ có thể che giấu các hoạt động của mình quá lâu như vậy. Hắn còn có một cái tội khá lớn; nếu Rachel cho hắn leo cây sẽ làm chỉ hắn tức giận, và hắn sẽ không cho qua. Hắn sẽ quay lại.

Kiên nhẫn, khả năng chờ đợi dù đang phải đối mặt với vấn đề khẩn cấp, là một trong những món quà lớn nhất của Sabin. Anh biết cách chờ đợi, biết cách chọn đúng thời điểm để đạt

thành công tốt nhất, cách lờ đi nguy hiểm và chỉ tập trung vào thời gian. Anh có thể dễ dàng biến mất vào môi trường xung quanh, chờ đợi, nhiều nơi trên Trái đất mà các sinh vật hoang dã lờ anh đi và có lúc Việt Cộng băng qua tầm mà không nhìn thấy anh. Khả năng chờ đợi của anh được nâng lên bằng hiểu biết bản năng khi nào thì sự kiên trì vô tác dụng; sau đó anh nổ tung thành hành động. Anh giải thích với chính mình điều đó như một giấc gian về thời gian được phát triển tốt. Phải, anh biết cách chờ đợi... nhưng đợi Rachel về nhà làm anh phát điên. Anh muốn cô quay lại an toàn trong vòng tay mình, trên giường. Chết tiệt, anh muốn cô ở trên giường mình biết bao!

Anh không bật bóng đèn nào trong nhà, anh không nghĩ có khả năng ngôi nhà đang bị theo dõi, nhưng anh không thể mạo hiểm. Rachel và Ellis có thể quay lại sớm, và một ngôi nhà sáng đèn có thể khơi dậy trí tò mò của Ellis. Thay vào đó anh lặng lẽ di chuyển trong bóng tối, không thể ngồi bất chấp cơn đau ở vai và chân. Vai đang làm anh đau muốn chết từ hồi chiều, và anh lơ đãng xoa bóp nó. Một nụ cười không vui vẽ gì nhếch lên trên khóe môi. Khi làm tình với Rachel anh không hề cảm thấy chút gì cả; các giác quan tập trung hoàn toàn vào cô và khoái cảm tuyệt diệu không thể chịu được khi họ gắn kết với nhau. Nhưng từ đó cái vai đau đốn nhắc anh nhớ là còn lâu mới hồi phục; anh may mắn khi nó chưa rách toạc ra.

Anh đột ngột chửi thề và lê bước vào nhà bếp tới cửa sau, quá kích động tới nỗi anh không thể ở lại trong giới hạn quanh ngôi nhà được. Ngay sau khi Kell mở cánh cửa sau anh cảm thấy Joe đang rời khỏi chỗ dưới bụi cây trúc đào, nhẹ nhàng di chuyển trong bóng tối, và anh nhẹ nhàng gọi chú chó để trấn an. Kell không còn sợ bị tấn công; Joe đã thận trọng chấp nhận sự tồn tại của anh, nhưng Kell không tin tưởng nó đủ để buộc phải canh chừng nó trước khi đi xuống các bậc thang sau nhà.

Tự động ẩn trong bóng tối, Kell vòng quanh ngôi nhà và kiểm tra những cây thông, tự trấn an mình rằng ngôi nhà không bị theo dõi. Joe bước sau theo sau anh khoảng mười feet, dừng lại khi anh dừng lại và tiến lên khi anh tiếp tục đi.

Trăng non đang lên, một lưới liềm ánh sáng mảnh nơi chân trời. Sabin ngược lên nhìn bầu trời quang đãng, quá trong lành, giống như đôi mắt Rachel, dường như quá xa vời trong tầm với của anh.

Trái tim anh lại thất lại, và tay xiết chặt thành nắm đấm. Anh thì thầm nguyên rửa trong bóng đêm. Cô quá hào hiệp, quá mạnh mẽ, đối với sự an toàn của chính mình; sao cô không thận trọng và để mặc anh đón nhận mọi rủi ro chứ? Chẳng lẽ cô không biết anh sẽ ra sao nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô à?

Không, làm sao cô có thể biết được? Anh chưa bao giờ nói với cô, và anh sẽ không bao giờ nói, không phải với cái giá là sự an toàn của cô. Anh sẽ bảo vệ cô dù anh có phải chết. Miệng anh nhăn nhó cong lại; có lẽ chuyện này sẽ giết anh mất, không phải về mặt thể xác, mà là tận sâu bên trong nơi anh chưa từng để bất cứ ai chạm tới... cho tới khi Rachel đã trượt qua tất cả hàng phòng ngự và khắc sâu trong tâm trí và linh hồn anh.

Tất nhiên, luôn có khả năng rằng anh sẽ không sống sót ra khỏi nơi này, nhưng anh không quá đặt nặng điều đó. Trong những ngày vừa qua anh đã nghĩ rất nhiều, cân nhắc và bỏ qua các lựa chọn. Kế hoạch đã được vạch ra. Giờ anh đang đợi, chờ cho tới khi vết thương hoàn toàn lành lặn; tới khi thể chất sẵn sàng; đợi Ellis và đồng bọn của hắn mắc phải sai lầm; đợi cho thời điểm thích hợp tới... chờ đợi. Khi thời cơ tới anh sẽ gọi điện cho Sullivan, và kế hoạch sẽ được thực hiện. Không ai lường trước được họ sẽ cùng nhau hành động.

Không, điều không chắc chắn duy nhất của anh là vì Rachel. Anh biết những gì mình làm là để bảo vệ cô, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời anh sợ điều đó. Để cô đi là một chuyện; sống không có cô lại là chuyện khác.

Anh đứng đó trong đêm tối và nguyên rửa những điều làm mình khác những gã đàn ông khác: kỹ năng và sự khéo léo phi thường, thị lực chính xác và cơ bắp của một vận động viên, sự phối hợp tuyệt đối giữa trí óc và cơ bắp, tất cả kết hợp lại, biến anh thành một thợ săn và một chiến binh. Thêm vào đó cảm xúc tách biệt khiến anh được sinh ra là dành cho công việc đang đảm nhận, một chiến binh hoàn hảo vô cảm trong bóng đêm xám xịt lạnh lẽo. Anh không thể

nhớ thậm chí là bất cứ sự khác biệt nào. Anh không phải là một đứa trẻ ồn ào hay cười; anh lặng lẽ và cô độc, thậm chí giữ mình tách biệt với cả cha mẹ. Trông sâu thẳm tâm hồn anh luôn luôn cô độc và chưa bao giờ muốn khác đi; có lẽ anh cũng biết, thậm chí khi là một đứa trẻ, khi yêu thật đau đớn làm sao. Đó. Anh đã để những từ ngữ đó hình thành trong suy nghĩ, và thậm chí chuyện đó quá đau đớn khiến anh phải nao núng. Cảm xúc quá mãnh liệt để anh có thể yêu hờ hững, nhẹ nhàng, chơi trò chơi lãng mạn hết lần này tới lần khác. Khoảng cách cảm xúc của anh là một hàng rào bảo vệ, nhưng Rachel đã phá vỡ, và thật đau đớn. Chúa ơi, đau đớn làm sao.

Rachel ngồi đối diện với Tod Ellis, mỉm cười và trò chuyện và buộc mình ăn các món hải sản như thể thích nó lắm vậy, nhưng nó làm cô lạnh sống lưng mỗi lần hắn trao cho cô nụ cười quảng cáo kem đánh răng đó. Cô biết nụ cười đó che giấu điều gì. Cô biết hắn đã cố giết Kell; hắn ta là một kẻ nói dối, một tên sát nhân và là một kẻ phản bội. Cô phải tận dụng mọi sức mạnh để tiếp tục hành động như thể đang có một khoảng thời gian tuyệt vời, nhưng không gì giữ những ý nghĩ của cô nghĩ trở về bên Kell.

Cô đã không muốn gì hơn là chiều nay tiếp tục được nằm trong vòng tay anh, cơ thể mềm rũ và rộn ràng trước sự chiếm hữu thô bạo, nhanh chóng nhưng vô cùng thỏa mãn. Cô đã quên mất nó ra sao... hay có lẽ trước đây nó chưa từng được như vậy. Hôn nhân với B.B ảm áp vui vẻ và đầy yêu thương. Là người đàn bà của Sabin giống như thiêu đốt mỗi lần anh chạm vào, trở nên mềm mại, nóng bỏng và ảm ướt với cái nhìn, vuốt ve nhẹ nhàng nhất của anh. Không hề nhẹ nhàng hay vui vẻ. Anh là một người đàn ông cứng rắn, mạnh mẽ, sức mạnh phẩm chất lan tỏa xung quanh. Anh không khôi hài; cô chưa bao giờ thấy anh cười, hay thậm chí nhìn thấy nụ cười hiếm hoi trong đôi mắt. Nhưng anh đã tới với cô với nhu cầu tuyệt vọng khiến mọi thứ trong cô đã đáp lại ngay lập tức, và cô đã sẵn sàng cho anh, muốn có anh.

Không, Kell không phải là một người đàn ông dễ chịu, hay một người đàn ông dễ dàng yêu, nhưng cô không muốn lãng phí thời gian chống lại số mệnh. Cô yêu anh, và chấp nhận anh vì chính bản thân anh. Cô nhìn Tod Ellis và mắt hơi nheo lại, vì Kell là một con sư tử bị bao quanh bởi lũ linh cẩu, và gã đàn ông này là một trong số đó.

Cô đặt đĩa xuống và trao cho hắn nụ cười rạng rỡ. “Anh nghĩ là anh sẽ ở đây bao lâu nữa? Hay anh được bổ nhiệm về vùng này lâu rồi?”

“Không, anh di chuyển rất nhiều,” hắn nói, đáp lại sự chú ý trực tiếp của cô bằng một nụ cười rực rỡ lần nữa. “Anh không bao giờ biết tới khi nào sẽ được bổ nhiệm lại.”

“Đây có phải là một loại phân công đặc biệt không?”

“Còn hơn cả việc đuổi theo một con ngỗng trời hoang dã. Tội anh đang lãng phí thời gian thôi. Tuy nhiên, nếu không tìm kiếm ở bờ biển thì chắc anh sẽ không bao giờ gặp được em.”

Từ khi tới đón cô hắn đã tán tỉnh như vậy, và Rachel quyết tâm lờ đi. Rõ ràng hắn nghĩ mình là tên Don Juan hiện đại, và chắc có nhiều phụ nữ thấy hắn thu hút và quyến rũ, nhưng rồi, họ không biết những gì Rachel nghĩ về hắn.

“Ồ, em chắc chắn là anh không phải đang đau đớn trong những lần hẹn hò thông thường,” cô nói ngay lập tức.

Hắn vờ tay qua bàn và đặt tay lên tay cô. “Có lẽ anh không định cho đây là cuộc hẹn hò như thường lệ.”

Rachel mỉm cười và bỏ tay ra để cầm ly rượu. “Em không hiểu làm sao anh có thể đánh giá điều này khác đi, khi mà bất cứ lúc nào anh cũng sẽ được phân công lại. Thậm chí nếu anh không vậy, thì em sẽ sớm đi nghỉ và có lẽ sẽ không quay lại cho tới hè.”

Hắn không thích vậy; nó khiến cái tôi của hắn méo một chút khi cô không sẵn sàng ở gần ngay khi hắn ở đó. “Em định đi đâu?”

“Keys. Em sẽ ở với một người bạn và làm vài nghiên cứu trong vùng đó. Em đã lên kế hoạch ở đó cho tới khi phải quay lại dạy một khóa học ban đêm ở Gainesville khi mùa thu bắt đầu.”

Những người khác chắc sẽ hỏi cô về khóa học mà cô sắp dạy; Ellis thì quắc mắt và nói, “Bạn em là nam hay nữ?”

Chỉ một khắc cô thấy vui với cái ý nghĩ lồi cuồn là nói anh ta đừng có tọc mạch, nhưng cô không có ý định chống đối hẳn, chưa phải. Cô vẫn muốn có thêm một số thông tin từ hẳn nếu có thể. Nên thay vào đó cô trao cho anh ta một ánh nhìn lạnh lùng cho ý nói rằng hẳn đã đi quá xa và điềm tĩnh nói, “Một phụ nữ, một người bạn học cũ.”

Hắn không ngốc. Kiêu ngạo và tự phụ, nhưng không ngu ngốc. Hắn cau mặt theo cái cách mang nghĩa quấy rầy, nhưng làm cô ớn lạnh. “Xin lỗi. Anh đã quá trớn phải không? Đó chỉ là - chà, từ giây phút nhìn thấy em, anh thật sự bị thu hút, và anh muốn biết về em nhiều hơn.”

“Không thuyết phục gì cả,” Rachel chỉ ra. “Anh sẽ nhanh chóng rời đi thôi, thậm chí nếu em không có kế hoạch đi kỳ nghỉ đi nữa.”

Nhìn như thể hẳn muốn bác bỏ điều đó, nhưng hẳn đã tự nói với cô rằng mình di chuyển rất nhiều. “Có thể tụi anh sẽ ở quanh đây thôm vài tuần nữa,” Hẳn hờn dỗi nói.

“Kết thúc mọi việc à?”

“Yeah, em biết nó sao rồi mà. Công việc bàn giấy.”

“Chỉ có anh và đặc vụ Lowell thôi sao?”

Hắn do dự, thói quen quá ăn sâu không dễ gì nói bất cứ chi tiết nào về công việc. Rachel nín thở, tự hỏi liệu cái tôi có buộc hẳn tìm ra lý lẽ cố đờn bù phần sân đã mất vì quá cá nhân. Sau cùng, rất tăng bốc khi có ai đó hỏi về công việc. Đó là cách để có thể làm quen tốt hơn, hỏi những câu hỏi ngây thơ mà vẫn biểu lộ sự thích thú. Cô thích thú, đúng vậy, nhưng không phải với Ellis.

“Tụi anh có chín người đang tích cực điều tra,” cuối cùng hẳn nói. “Tất cả đều được đặc biệt chọn ra cho công việc này.”

Vì các người đều là lũ vô đạo đức à? Cô trao cho hẳn ánh mắt mở to, khuyến khích cái tôi. “Chấn phải lớn lắm mới có nhiều người tham gia như vậy.”

“Như anh đã nói, tụi anh là điều tra viên tích cực. Nếu cần tụi anh có thể triệu tập thêm hai mươi người nữa.”

Nhìn cô như bị ấn tượng một cách rất hợp lý. “Nhưng anh nghĩ kết thúc rồi phải không?”

“Tụi anh không tìm thấy gì cả nhưng người đứng đầu vẫn chưa hài lòng. Em biết sao rồi đó. Những người ngồi sau bàn giấy nghĩ mình biết nhiều hơn những người trong trận đánh.”

Cô thông cảm với hẳn và thậm chí dựng vài câu chuyện để đáp lại, hướng cuộc nói chuyện ra ngoài công việc của hẳn. Nếu thăm dò quá trực tiếp và quá thường xuyên sẽ làm dấy lên nghi ngờ của hẳn. Nói chuyện với hẳn làm cô cảm thấy bồn chồn và lo lắng tránh xa hẳn ra, xa hết mức có thể. Biết là hẳn sẽ cố hờn mình, thậm chí cố gắng thuyết phục mình lên giường, làm cô phát bịnh. Không có cách nào cô có thể tha thứ cho việc miêng của hẳn trên miêng mình thậm chí chỉ một tích tắc. Thậm chí nếu hẳn thật sự không phải là một con rắn, mà thật sự là vậy, cô cũng không thể hờn hẳn; cô là người đàn bà của Kell Sabin, một sự thật chẳng liên quan gì tới ý chí hay quyết tâm. Chỉ đơn giản là vậy.

Cô buộc mình phải nói chuyện thêm một giờ nữa, mỉm cười những lúc thích hợp và nén cảm giác muốn ói. Hẳn đã quá mức chịu đựng rồi. Chỉ ý nghĩ là Kell có thể tận dụng mọi thông tin mà cô có từ Ellis mới cho cô quyết tâm ở lại. Khi những cái đĩa thức ăn cuối cùng cũng được dọn đi và họ đang tận dụng thời gian để uống cà phê, cô tiếp tục thăm dò. “Anh đang ở đâu vậy? Đây không phải là một vùng du lịch, và những phòng trọ cho những khách có ô tô khó mà tìm được.”

“Thật ra tụi anh đã tản ra dọc bờ biển,” hẳn giải thích. “Lowell và anh dùng chung một phòng trọ nhỏ bé xinh xắn, nhà trọ Harran.”

“Em biết chỗ đó,” cô gật đầu nói.

“Từ khi tới đây tụi anh sống toàn là nhờ thức ăn nhanh. Thật là tốt khi có một bữa tươm tất để thay đổi.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Cô đẩy ly cà phê của mình ra và nhìn quanh nhà hàng, hy vọng hẳn sẽ nhận được thông điệp là cô sẵn sàng đi rồi. Những chi tiết sơ sài có được chắc là đủ rồi; đơn giản là cô không thể ngồi đó lâu hơn nữa và giả vờ thích hẳn. Cô muốn về nhà và khóa cửa lại, tống Ellis và lũ người của hẳn ra khỏi cuộc sống của mình. Kell ở đó, đợi cô, và cô muốn ở bên anh, dù có bắn khoăn về tâm trạng của anh. Anh đã hoàn toàn im lặng một cách lạnh lùng khi cô rời đi, nổi tức giận của anh hầu như không được kiểm soát. Anh đã muốn cô giữ an toàn và để tất cả những nguy hiểm lại cho mình, nhưng Rachel có thể dễ dàng từ bỏ hơi thở của mình hơn là không làm gì hết khi anh đang trong nguy hiểm. Anh không quen với việc mệnh lệnh của mình bị lờ đi, và anh không thích vậy chút nào.

Vì những lý do riêng Ellis không hề miễn cưỡng rời đi sớm. Rachel cho rằng hẳn nghĩ phần còn lại của buổi tối sẽ được dành cho hoạt động thuộc về thể xác hơn. Hẳn sẽ thất vọng thôi.

Trên đường về nhà cô không nói chuyện nhiều, không sẵn lòng có thêm gì đó để làm với Ellis hơn mức cần thiết và vì suy nghĩ của cô ngày càng gắn liền với Kell, dù suốt buổi tối anh chưa bao giờ rời xa tâm trí cô. Nhịp tim đột nhiên nặng nề và máu chảy rần rạt trong huyết quản, khiến cho cô cảm thấy phấn khởi và choáng váng. Cuộc làm tình mạnh liệt mà họ đã chia sẻ chiều hôm đó nên vạch rõ ra mối quan hệ của họ, dù chỉ ở mức độ cơ bản, nhưng không như vậy. Sau đó Kell đã nhìn cô thật kỳ lạ, như thể cô không phải là những gì anh mong chờ. Mặc cho cơn giận khi cô từ chối làm theo điều mà anh muốn, trong một vài khía cạnh sâu sắc dường như anh tự chủ hơn bao giờ hết. Anh là một người đàn ông khó tính lạ thường nhưng cô quá nhạy cảm sâu sắc với anh tới nỗi từng biểu hiện sắc thái mờ nhạt, điều mà hầu hết mọi người không chú ý, dường như hét thẳng vào mặt cô. Sao anh lại nhìn cô như vậy chứ, rồi lại thu mình lại? Sao lúc này đây cô lại thấy xa anh hơn cả trước khi họ quấn quai nằm khóa chặt vào nhau trong hơi nóng thiêu đốt?

Ellis queo vô con đường riêng dừng lại trước nhà cô và vài phút sau cho xe dừng lại trước hiên nhà. Ngôi nhà tối om, nhưng cô không thật sự mong là nó sẽ ở trong tình trạng nào khác. Kell sẽ không lo âu báo sự hiện diện của mình bằng cách bật đèn lên.

Họ ra khỏi xe, và khi Ellis đi vòng sang phía cô họ nghe thấy tiếng gầm gừ nhỏ. Joe, Chúa phù hộ nó, không bỏ lỡ điều gì.

Ellis giật mình, vẽ cảnh báo đột nhiên hiện rõ rành rành trên khuôn mặt hẳn trong ánh sáng mờ mờ từ cánh cửa xe mở ra. Hẳn khựng lại. “Nó ở đâu?” Hẳn khẽ hỏi.

Rachel nhìn quanh nhưng không thể nhìn thấy chú chó. Lông đen và nâu, với những đặc điểm cổ điển của một giống chó chăn cừu của Đức, nên trong bóng đen khó mà nhìn thấy nó. Tiếng gừ gừ cho thấy nó ở bên trái cô, gần Ellis, nhưng cô vẫn không thể xác định được.

Cô nhanh chóng chớp lấy cơ hội. “Đợi đã, anh đứng im trong khi em vào sân nha. Nó ở đằng sau anh, nên đừng di chuyển gần nó thêm nữa. Khi em ra khỏi con đường, vào ô tô từ bên này và nó có lẽ sẽ không làm quấy nhiễu anh đâu.”

“Con chó xấu xa. Em nên xích nó lại mới đúng,” Ellis cân nhắc, nhưng anh ta không tranh luận những chỉ dẫn của cô. Hẳn hoàn toàn bất động cho tới khi Rachel bước vào sân, sau đó len lén đi tới cánh cửa mở bên ghế hành khách.”

“Em rất tiếc,” Cô xin lỗi, hy vọng hẳn không thể nhận ra vẻ giả dối trong giọng nói của cô. “Em không nghĩ tới. Nhưng mà nó là một sự bảo vệ tốt. Nó chưa bao giờ để một người lạ nào vào sân.”

Lúc đó Joe di chuyển, chuyển động đó để lộ vị trí của nó. Vẫn đều đặn gầm gừ, nó đứng chắn giữa Rachel và Ellis.

Cô muốn cười. Lúc này không có cơ hội cho nào thậm chí là một nụ hôn tạm biệt, và từ cái nhìn trên khuôn mặt Ellis hẳn không muốn gì hơn là ở trong xe, với lớp thép dày chắn giữa hẳn và chú chó. Hẳn vội vàng trườn vào trong và đóng sầm cửa lại, rồi cuộn cửa kiếng xuống một phần.

“Anh sẽ gọi cho em được chứ?”

Cô bắt mình phải do dự một chút, hơn là hét lên từ “Không!” Cô muốn tránh né. “Em sẽ bận

ron chuẩn bị cho kỳ nghỉ. Có vài việc em phải hoàn thành trước khi đi. Thật sự em không có nhiều thời gian rảnh.”

Giờ đã an toàn với con chó, tính tự phụ của hắn đang quay lại. “Em phải ăn chứ đúng không? Anh sẽ gọi cho em mời ăn trưa hoặc thứ gì đó.”

Cô định tiếp tục bận, nhưng cô có thể xoay xở với hắn qua điện thoại. Cô không muốn hắn xuất hiện ở đây mà không báo trước, nhưng có lẽ điều đó khó mà xảy ra khi Joe có mặt ở đây.

Cô đứng trong sân, nhìn ánh đèn hậu khi hắn lái xe đi, rồi nói, “Ngoan lắm,” với Joe sự tán thưởng rõ ràng trong giọng nói. Quay về phía ngôi nhà, cô tự hỏi tại sao Kell không bật đèn cho cô khi giờ đây Ellis đã đi khỏi tầm nhìn. Cô bắt đầu đi lên hàng hiên nhưng không kịp bước được bước nào, thì một cánh tay cứng cáp vòng ngang qua eo và kéo cô lại đằng sau.

“Vui chứ?” giọng nói trầm, tức giận thì thầm vào tai cô.

“Kell.” Cô thư giãn dựa vào anh, niềm vui trào dâng ấm áp trong cơ thể trước sự đụng chạm đó, bất chấp cơn tức giận của anh.

“Hắn có chạm vào em không? Có hôn em không?”

Cô đã đoán trước sẽ bị tra hỏi, nhưng không phải về vấn đề đó trước hết. Giọng Kell thô lỗ, gần như là điên cuồng.

“Anh biết là hắn không làm vậy mà,” Cô bình tĩnh đáp lời. “Sau cùng thì, anh đã ra ngoài này quan sát.”

“Trước đó thì sao?”

“Không. Không một chút nào. Em không thể chịu đựng nổi ý tưởng đó.”

Một cơn rùng mình dữ dội xuyên qua cơ thể anh, một phản ứng bất thường ở một người đàn ông tự chủ như anh, nhưng khi nói giọng anh lại bình thường trở lại. “Vào trong đã.”

Anh khóa cửa trong khi cô bước vào phòng ngủ, ném ví ra và cởi giày; rồi anh cùng cô vào phòng. Đôi mắt đen không cảm xúc khi anh nhìn cô tháo khuyên tai ra và đặt vào chiếc hộp viền nhung. Anh đã đúng; cô bước vào thời trang sành điệu dễ dàng như đi chân đất trong vườn, và quyến rũ tuyệt vời trong cả hai trường hợp.

Cái nhìn lạnh lẽ, kiên định của anh làm cô thấy khó chịu. “Em đã lấy được vài thông tin,” Cuối cùng cô mở lời, lấy áo ngủ ra khỏi tủ quần áo và nhìn nhanh về phía anh. Nhìn anh... tức giận, theo cách nào đó, dù khuôn mặt cứng như đá và ánh mắt vô cảm. Cánh tay khoanh lại trước bờ ngực trần; anh chỉ mặc quần jean và đi giày chạy, và nhìn anh thật ghê gớm.

Anh không hỏi, nhưng nhân tiện cô nói tóm tắt cho anh. “Có chín người đang tích cực tìm kiếm anh, nhưng Ellis để lộ rằng nếu cần thiết chúng có một đội ngũ ở sau khoảng 20 người. Họ tản ra, tìm khắp bờ biển. Ellis và Lowell đang ở nhà trọ Harran. Hắn nghĩ anh đã chết và chúng đang lãng phí thời gian, nhưng người đứng đầu cuộc điều tra sẽ không từ bỏ.”

Chắc đó là “Charles” bí ẩn nào đó. Sabin đã biết người đứng sau mọi chuyện từ giây phút nhận ra người đàn bà tóc đỏ, Noelle, trên thuyền. Anh đã biết chỉ là vấn đề thời gian cho tới khi chúng lại tấn công nữa. Charles đứng đầu một tổ chức khủng bố quốc tế ngày càng phát triển táo bạo và thách thức hơn, trong khi cùng lúc đó Charles tự mình giữ ở khoảng cách an toàn, được bảo vệ bởi một mạng lưới kỹ thuật và chính trị. Giờ hắn đã xuất hiện, để bắt được Sabin. Nhưng hắn đã mắc một sai lầm lớn: nỗ lực đầu tiên đã không thành công, và giờ Sabin biết tổ chức của mình đã bị xâm nhập. Charles không thể mạo hiểm dừng cuộc tìm kiếm cho tới khi Sabin được tìm thấy, dù còn sống hay đã chết.

Khi Kell không hỏi gì Rachel nhún vai và bước vào phòng tắm để tẩy trang và thay đồ ngủ. Sự im lặng của anh thật dễ làm người khác nhụt chí; chắc anh thường dùng nó như một vũ khí, để khiến mọi người mất cân bằng và đặt họ về thế phòng thủ. Chà, cô không phải là một trong những tay sai của anh; cô là một người phụ nữ yêu anh.

Năm phút sau cô rời khỏi nhà tắm, quần áo vắt trên tay. Sabin đang ngồi trên mép giường, cởi giày. Anh dán mắt vào cô trong khi cô treo đồ vào tủ, không quay đi thậm chí khi anh đứng dậy cởi quần ra.

“Cái áo ngủ chỉ lãng phí thời gian thôi,” anh lè nhè. “Có lẽ em nên cởi ra và để vào ngăn kéo đi.”

Sửng sốt, Rachel nhìn anh. Anh đang đứng cạnh giường, tay trên khóa quần, và nhìn cô với sự chú ý tập trung của một con mèo nhìn một con chuột. Không khí quanh cô đột nhiên bốc lên vì căng thẳng, và cổ họng khô khốc, buộc cô phải nuốt xuống. Anh chậm chậm kéo khóa quần, lớp vải mở rộng ra hình chữ V để lộ nước da màu đồng và vùng lông tơ trắng kéo từ bụng dưới xuống đám lông dày hơn chỉ có thể nhìn thấy khi chiếc quần mở ra. Chỗ phồng lên bên dưới quần chứng minh rõ ràng ý định của anh.

Cơ thể cô đáp lại ngay lập tức, tim đập nhanh hơn và hơi thở gấp gáp chạy đua vào ra hai lá phổi. Ngay từ đầu nó đã giống như vậy, và ngay lúc này cô cũng không kiểm soát được nhiều hơn lúc đó. Anh muốn cô; điều đó còn hơn cả rõ ràng. Nhưng anh không *muốn* phải muốn có cô, và biết được điều đó thật đau đớn.

Cô lại nuốt nước bọt, đóng cửa cánh tủ vào và dựa vào đó. “Thật ngớ ngẩn,” cô nói, cố dùng giọng gượng gạo nhưng thất bại thảm thương. Giọng nói căng thẳng và run rẩy. “Sau chiều nay anh nghĩ là em sẽ thoải mái hơn trong việc ngủ với anh, nhưng em không thể. Em không biết điều... điều mà chúng ta có, nếu có bất cứ điều gì. Em đã nghĩ mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn, nhưng không phải vậy. Anh muốn gì ở em chứ?” cô làm một cử chỉ xua đuổi dứt khoát. “Ngoài tình dục.”

Kell thầm chửi thề. Anh đã quá giỏi trong việc giữ người khác tránh xa mình tới mức mà bây giờ, khi tuyệt vọng muốn Rachel ở gần hết mức có thể trong khoảng thời gian còn lại của hai người, cô vẫn nghĩ anh đang đẩy cô đi. Họ có quá ít thời gian với nhau tới nỗi ý nghĩ không giữ chặt mọi giây phút cùng với cô là không thể chịu nổi, và anh không biết làm cách nào để cô nhận ra điều đó. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô không nhận ra điều đó; có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu cô không bao giờ biết anh cố gắng quên đi tất cả những nguyên tắc và ưu tiên của mình mức nào. Nhưng anh phải có cô, phải tích trữ tất cả những ký ức cho những ngày trống rỗng trong tương lai khi cô không ở đó. Thậm chí giờ cô cũng không chơi đùa, không hề cố che giấu đằng sau những lời nói dối để bảo vệ niềm kiêu hãnh của mình. Cô quá thành thật tới nỗi xứng đáng có được ít nhất một phần trung thực ở anh, bất kể điều đó đau đớn mức nào. Nhưng nỗi đau không chỉ của riêng cô.

Anh nhìn cô và nói, “Mọi thứ. Đó là những gì anh muốn. Nhưng anh không thể có được.”

Cô run rẩy, và lệ đọng đầy mắt. “Anh biết anh có thể mọi thứ mình muốn. Tất cả những gì phải làm là vươn ra và đón lấy.”

Anh chậm chậm bước tới bên cạnh và đặt tay lên vai cô, trượt những ngón tay vào dưới dây áo ngủ của cô và vuốt ve đầu ngón tay thô ráp trên làn da ẩm áp, mượt mà như lụa đó. Mạo hiểm cuộc sống của em à?” anh hỏi bằng giọng trầm thấp. “Không. Anh không thể sống với điều đó.”

“Anh làm như bất cứ ai gần gũi anh sẽ trở thành mục tiêu là sự thật rõ ràng lắm vậy. Những đặc vụ khác-”

“Những đặc vụ khác không phải là anh,” Anh bình tĩnh ngắt lời, đôi mắt đen nhìn thẳng cô. “Có chính quyền phản động và những nhóm khủng bố treo thưởng cái đầu của anh. Em nghĩ anh sẽ đề nghị một người phụ nữ nào đó chia sẻ cuộc sống như vậy với mình sao?”

Cô gắng gượng cười trong làn nước mắt. “Đừng cố nói với em là anh sống như một thầy tu. Em biết có vài người đàn bà-”

“Không ai thân thiết. Không ai đặc biệt. Không ai có thể bị lợi dụng hay bị đe dọa trong nỗ lực có được anh. Anh đã thử rồi, em yêu. Anh đã kết hôn, nhiều năm trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ như bây giờ. Cô ấy đã bị thương trong một vụ tấn công. Là một người phụ nữ thông minh, cô ấy đã ra khỏi cuộc đời anh nhanh hết mức có thể.”

Không quá thông minh đâu, Rachel nghĩ. Cô biết mình sẽ không bao giờ để điều đó đẩy cô rời xa anh. Họng thắt chặt tới nỗi cô gần như nghẹn lời khi nhìn anh, những giọt nước mắt cuối cùng cũng trào ra và lăn xuống đôi má. “Hoàn toàn xứng đáng, để được ở cùng anh,” cô thì

thầm. “Em chấp nhận mạo hiểm.”

“Không,” anh nói, lắc đầu. “Anh sẽ không để em làm vậy. Anh sẽ không mạo hiểm, không thể với cuộc sống của em.” Với một ngón tay cái anh lau những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

“Đó là quyết định của em đúng không?”

Anh dùng cả hai tay ôm mặt cô, luồn những ngón tay vào mái tóc thẳng dày của cô và nâng mặt lên cô gần mặt anh. “Không phải khi em thật sự không biết chút gì về những nguy hiểm sẽ gặp phải. Khi là một phóng viên điều tra em cũng đã biết chút ít, và em chú ý nhiều hơn những gì tốt cho mình, nhưng em vẫn ngây thơ như một đứa trẻ khi so với việc biết được công việc thật sự của anh là gì. Có nhiều đặc vụ có cuộc sống khá bình thường, nhưng anh không phải là một trong số đó. Anh là một nhóm thiểu số rất nhỏ. Sự tồn tại của anh không được công khai thừa nhận.”

Cô tái nhợt, mặt cứng đờ. “Em biết nhiều về những nguy hiểm liên quan tới hơn là anh nghĩ đó.”

“Không. Em chỉ biết những phiên bản điện ảnh, đã được dọn dẹp, lãng mạn hóa và hào nhoáng.”

Rachel đột nhiên giật đầu khỏi tay anh, tay cô nắm chặt lại. “Anh nghĩ vậy sao?” cô nghiến răng, giọng thô ráp vì đau đớn. “Chồng em đã bị giết vì một trái bom cài vào xe dành cho em. Không có gì được dọn dẹp, lãng mạn, hay hào nhoáng gì cả. Anh ấy chết thay cho em, hãy hỏi em coi em biết gì về những người phải trả giá cho sự mạo hiểm mà em chọn lựa!” Nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi, và cô gạt đi, trừng trừng giận dữ nhìn anh. “Chết tiệt, Kell Sabin! Anh nghĩ là em *muốn* yêu anh sao? Nhưng ít nhất em sẵn sàng nắm lấy cơ hội, hơn là chạy trốn như cái cách anh làm.”

Chương Mười

Cô đang khóc, và giống như nhận một cú đấm vào bụng khi nhìn cô. Rachel đơn giản không phải là người hay khóc, và cô đang cố gắng hết sức không khóc, nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên má khi cô đối mặt với anh, và cô tức giận gạt đi. Kell chậm chậm đưa tay ra và vuốt những sợi tóc khỏi khuôn mặt ướt đẫm đó, rồi kéo cô vào vòng tay mình và ấn đầu cô dựa vào bờ vai không bị thương của mình. “Dù đã xảy ra chuyện gì đi nữa, anh không thể liều tính mạng của em,” anh nói giọng nói trầm khổ sở.

Nghe thấy sự dứt khoát trong giọng nói của anh, cô biết là không gì có thể thuyết phục anh. Anh sẽ đi, và khi đã ra đi, anh sẽ đi mãi. Cô tuyệt vọng ôm chặt lấy anh, hít thật sâu mùi hương của anh, đôi tay cố gắng để ghi cảm giác khi chạm vào anh. Tất những gì cô được chỉ là vậy thôi.

Anh nâng cầm cô lên và nghiêng đầu cúi xuống áp vào môi cô, mạnh mẽ và khao khát, thậm chí một chút tức giận, vì họ có quá ít thời gian khi mà mãi mãi là vẫn còn chưa đủ. Cô thở dài và hé miệng đón nhận lưỡi anh, những ngón tay uốn cong trên cái lưng rắn chắc của anh, và như mọi khi sự đáp lại mạnh mẽ, ngay lập tức với anh, ngực cô thắt chặt và đẩy những cơn nhức nhối vì khoái lạc xuyên xuống thắt lưng cô. Anh cảm nhận được nó, khum mông cô trong đôi bàn tay thô ráp và nâng cô lên nghiêng vào da thịt đang rợn rợn của anh trong khi môi anh tiếp tục chiếm môi cô.

Anh muốn quét sạch nỗi đau nhìn thấy được trong mắt cô; anh muốn chiếm lĩnh cô, dành thời gian với cô, khi anh đã không thể làm được điều đó vào buổi chiều hôm đó. Sabin không thể nhớ được có bao giờ mình mất tự chủ như vậy chưa, không thậm chí khi còn là một cậu bé mới lớn lảng vảng tìm kiếm, điên cuồng vì bản năng nhục dục. Nhưng với Rachel sự hưởng ứng của anh mạnh tới nỗi anh sẽ nổ tung chỉ trong khoảng khắc khi đã vào trong cô; cô cũng đã lên đỉnh, nhưng anh biết là mình đã xông vào, làm cô đau vì sự xâm nhập quá mạnh bạo. Anh sẽ không để việc đó xảy ra lần nữa; anh sẽ dành thời gian, chờ tới khi cô thật sự sẵn sàng và run rẩy vì ham muốn.

Cô đang run lên trong vòng tay anh, vị nước mắt mặn mặn của cô trong lưỡi anh. Anh lặng lẽ đưa cô vào phòng ngủ, để đèn sáng muốn thấy mọi sắc thái biểu cảm của cô trong khi anh làm tình với cô. Anh dừng lại kéo quần jean xuống, và Rachel nhìn anh, bàn tay tự động nâng áo ngủ của mình lên.

Anh nhanh chóng giữ lại. “Không, cứ mặc đi.” Có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho anh hơn nếu không thể nhìn thấy cô trải người rộng ra khóa thân và đợi chờ anh. Anh bị đưa vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thú vị mình, muốn ngắm nhìn cô khi làm tình với cô, khi khiến cô sẵn sàng đón nhận mình, nhưng hình dáng khóa thân của cô sẽ đẩy anh tới gần bùng nổ hơn là anh muốn. Chỉ nghĩ về cô cũng là sự tra tấn quá đủ rồi. Thắt lưng anh nặng nề và thúc giục, ký ức quá sống động nhắc anh nhớ cảm giác khi được bao bọc bên trong cô.

“Tại sao?” Rachel khàn khàn hỏi khi họ đang nằm trên giường và anh đang dựa vào người cô với nét mặt đáng hoảng sợ nếu chưa tin tưởng anh hoàn toàn.

Anh vuốt ve ngực cô, cố tình chậm rãi như chiếc áo cotton mỏng trượt ngang qua núm vú, khiến chúng rạo rực nhô lên. “Tại sao lại cần áo ngủ chứ?” anh làm sáng tỏ. Thật khó mà trả lời được khi hơi thở đã bị cô hút lấy.

“Phải”

“Vì anh đang kích động muốn nổi loạn đây.”

Không, cô mới là người bị kích động, bị trêu ngươi. Ngón tay anh rê tới đầu gối để lại cảm giác rạo rực thích thú khi những giây thần kinh bị khuấy động của cô cầu xin thêm nữa. Thỉnh thoảng chỉ cần vuốt nhẹ những ngón tay lên cô, trong khi những lúc khác vuốt ve cô bằng lòng bàn tay mình, sự liên kết mạnh mẽ. Và anh hôn cô: môi, tai, đường cong của quai hàm, đường cong nơi cổ họng, hõm cổ đáng yêu trên xương đòn. Cuối cùng hai bầu ngực cũng nhận được hơi ấm, ẩm ướt của miệng anh và sự thăm dò của lưỡi anh. Tất cả khiến cô phát điên lên được vì anh không cởi áo ngủ của cô ra; thậm chí cả khi miệng anh nóng bỏng khép lại trên núm vú căng cứng và mút nó với sức mạnh mà làm cô hét lên, chỉ có một lớp chăn mỏng manh giữa miệng anh và cơ thể cô. Thất vọng cô cố gắng cởi hai cái nút trên cùng, mở lối cho anh vào cơ thể trần trụi của mình, nhưng anh ngăn lại và nắm chặt tay cô, ấn nó xuống gối trên đầu cô và giữ ở đó bằng tay phải mạnh mẽ của mình.

“Kell!” cô phản đối, quần người thoát ra, nhưng anh mạnh không ngờ, mặc dù vết thương chưa lành hẳn, và cô không thể rút ra được. “Anh có tính tàn nhẫn đó.”

“Không,” anh thì thầm trên ngực cô; liếm đầu ngực qua làn vải ướt. “Anh chỉ muốn làm em thấy tuyệt vời thôi. Em không thích vậy sao?”

Không có cách nào mà cô có thể phủ nhận điều đó; anh có thể dễ dàng đọc được dấu hiệu bị khuấy động của cô. “Đúng,” cô thừa nhận, hổn hển. “Nhưng em cũng muốn chạm vào anh. Để em-”

“Ừ, chưa đâu. Em làm anh thấy mình còn hơn cả một chàng trai mới lớn, sẵn sàng bùng nổ như tên lửa ngày bốn tháng Bảy vậy. Lần này anh sẽ làm em thấy thật tuyệt.”

“Trước đó cũng rất tuyệt,” cô nói, và rên lên khi tay trái của anh vuốt dọc xuống điểm giao nhau của đùi cô, nhẹ nhàng tóm lấy nó. Hơi thở Rachel nghẹn lại, và cô mù quáng nâng hông lên theo bàn tay anh.

‘Anh đã quá thô lỗ, quá nhanh. Anh đã làm đau em.’

Cô không thể phủ nhận điều đó, nhưng sự không thoải mái lúc đó là ngoài mong đợi, và khoái cảm nhanh chóng theo sau. Cô vừa nói với anh điều đó, nhưng lời lẽ đang tắc lại trong cổ họng. Cái áo ngủ bị bàn tay khám phá của anh đẩy lên tới giữa hai chân, căng trải qua trung tâm nữ tính của cô. Với một ngón tay anh len vào khe hở mềm mại, tìm thấy và vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của cô. Rachel dựng lên vì sung sướng, và một tiếng rên rỉ thút thít thoát ra cổ họng.

Cái vuốt ve mạnh mẽ nhưng dịu dàng, với áp lực vừa phải. Cô chậm chậm lặn đầu qua lại trên gối giữa hai cánh tay mình, và lưng cong lên đáp lại. Nếu trước đó anh đã trêu ngươi cô, thì đây là sự tra tấn, sự tra tấn ngọt ngào nhất cô có thể tưởng tượng. Làn sóng nóng bỏng cuộn chặt bên trong, hơi nóng lan toả khắp cơ thể tới khi cô đỏ bừng và ướt đầm. Hai bên ngực xiết chặt đau đớn. Kell biết chính xác khi nào cô không thể chịu đựng thêm được nữa và cúi xuống để hút mạnh mẽ chỗ da thịt đang căng lên đó, tạo ra một âm thanh mềm mại hoang dại từ cổ họng cô.

Rồi bàn tay anh trở lại trên đùi trần của cô, bên dưới áo ngủ, và cảm giác khuây khỏa trên da thịt mạnh tới nỗi cô lại cong người lên.

“Thư giãn nào,” anh thì thào, và cô giữ mình lại hết mức có thể trong khi bàn tay ấm áp cứng cáp của anh chậm chậm di chuyển lên trên, vuốt ve đùi cô. Hai chân sẵn sàng tách ra, trong nhu cầu đau đớn, và cô căng người về phía anh.

Lòng bàn tay anh lướt qua cô, sau đó di chuyển tới bên đùi còn lại và vuốt ve cho tới khi cô nghĩ mình phát điên mất. “Anh chỉ cần đợi!” cô vừa đe dọa và hứa hẹn, rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

Anh cười to, một âm thanh trầm thô ráp của niềm hân hoan chiến thắng của đàn ông. Cô lơ mơ nhận ra đây là lần đầu tiên anh cười. “Anh mong có vậy thôi,” anh nói, giọng căng thẳng. Anh cũng nóng bỏng và ẩm ướt quá rồi, đôi mắt lấp lánh niềm đam mê được kiềm nén, mặt cứng lại, với màu sắc ửng đỏ trên gò má và đôi môi. “Em sẵn sàng rồi chứ? Em yêu. Cho anh

thấy đi nào.” Anh chạm vào cô, và những cái chạm nhẹ trên đùi hoàn toàn biến mất. Anh tách miếng da thịt mềm mại của cô ra và trượt hai ngón tay vào trong. Rachel hét lên một tiếng yếu ớt, mơ hồ nhấp nhô khi đang run rẩy trước bờ vực khoái cảm.

“Chưa đâu,” anh thì thầm. “Chưa được. Chậm thôi, em yêu. Anh sẽ không để em lên đỉnh đâu. Không cho tới khi anh ở trong em.”

Những lời trầm khàn của anh quét qua cơ thể run rẩy vặn xoắn của cô. Hét lên một tiếng nhỏ, bị dày vò bởi những ngón tay thon dài đang thăm dò lâu khi anh đưa cô tới trạng thái ẩm ướt sẵn sàng cho mình, cô lại cố giải thoát cánh tay mình, và lần này anh thả tay cô ra.

“Bây giờ,” anh ngâm nga, kéo áo ngủ lên. Rachel nâng người lên để giúp anh cởi bỏ chiếc áo phên toái này, kéo nó qua đầu và ném ngang qua phòng. Khuôn mặt Kell còn cứng lại hơn nữa khi nhìn chằm chằm cơ thể trần truồng, vào làn da hồng hào đỏ bừng của cô. Nhắm mắt lại trong giây lát, và răng nghiến chặt khi cơn sóng năng nề nơi thắt lưng đe dọa sự kiềm chế của anh.

Anh cẩn thận lăn người nằm ngửa ra, cố tránh bên vai bị thương, và hướng cô đang chân ra. “Chậm thôi và thư giãn nào,” anh thì thầm, đôi mắt lấp lánh như ngọn lửa trong bóng đêm khi anh đặt mình lên cô. “Từ từ thôi, từng chút một.”

“Em yêu anh,” Rachel thì thầm đau đớn, mắt nhắm lại trước sự thăm dò của cơ thể anh. Cô đặt tay lên ngực anh, những ngón tay gập lại vuốt ve mảng lông ngực, và lướt qua nó. Anh làm bầm và cong người bên dưới cô, hai tay nắm chặt tấm mền. “Em yêu anh,” cô lại nói, và một âm thanh trầm hoang dại thoát ra khi sự kiểm soát của anh vỡ tan và anh túm lấy hông cô, nghiến cô trong chuyển động xoay tròn cùng mình.

“Rachel,” anh rên rỉ, run rẩy. Cơ thể căng thẳng bên dưới cô.

Cô di chuyển bên trên anh, nâng lên, trượt và hạ xuống. Giờ tới lượt mình, và cô làm theo giai điệu nhịp nhàng với đam mê nguyên thủy nhất, chậm lại bất cứ khi nào có vẻ như chuyển động sẽ tới điểm không quay lại được nữa. Không còn đau đớn và trống rỗng nữa; cô đã được anh lấp đầy, một sự thỏa mãn mãnh liệt. Thời gian trở nên co giãn, mở rộng, rồi cùng nhau biến mất. Cô quên hết mọi thứ chỉ trừ Kell, và cô dâng hiến cho anh theo cách mà cô chưa từng biết là có thể. Anh của cô khi cô kéo anh lên từ những cơn sóng, và không nghi ngờ gì cô là của anh, có lẽ cùng sức mạnh đó. Cô sống cho tới giờ, là để dành cho anh.

Cô hét lên lần nữa, nhưng lần này nước mắt rơi trên má. “Em yêu anh,” cô ghen lời, rồi đột ngột lên đỉnh, đổ nhào xuống anh trong khi bên trong mềm mại của cô run lên khiến thế giới nổ tung, rồi tan biến và chỉ có hai người ở lại, ôm nhau thật chặt, cho tới khi anh khàn khàn hét lên và nhấp nhô bên dưới cô. Sau đó, khi cô ngủ trong vòng tay anh, anh nằm thao thức nhìn chằm chằm vào bóng đêm, và dù khuôn mặt trống rỗng như thường lệ, vẫn có vẻ tuyệt vọng trong đôi mắt đó.

“Lái xe vào thị trấn đi,” sáng hôm sau anh nói, sau bữa sáng.

Cô hít sâu, đôi tay bất động một lúc trước khi tiếp tục rửa cái đĩa cuối cùng. Cô đưa anh anh lau khô, cảm thấy nỗi sợ hãi đang dâng lên trong ngực khiến cô ngạt thở. “Tại sao?”

“Anh cần gọi điện thoại. Anh sẽ không làm gọi ở đây.”

Cổ họng xiết chặt khó khăn lắm cô mới nói được. “Anh sẽ gọi cho người anh nghĩ có thể tin tưởng được phải không?”

“Anh biết anh có thể tin tưởng anh ta,” Kell trả lời ngắn gọn. “Anh đặt cược cả cuộc đời mình vào điều đó.” Thậm chí còn hơn vậy nữa, anh đang đặt cược cả cuộc sống của Rachel. Phải, anh hoàn toàn tin tưởng Sullivan.

“Em nghĩ anh sẽ đợi cho tới khi phục hồi hoàn toàn.” khi cô quay lại nhìn anh, đôi mắt tối lại với nỗi đau khiến anh như bị xoáy vào lòng.

“Anh đã hồi phục, cho tới khi Ellis lại lảng vảng quanh đây. Sẽ mất vài ngày để Sullivan kiểm

tra vài chuyện cho anh và sắp xếp mọi thứ. Anh không muốn đẩy mọi việc lâu hơn nữa.”

“Sullivan? Là người đó à?”

“Phải.”

“Nhưng anh vừa mới cắt chỉ hôm qua thôi,” cô vội phản đối, đan ngón tay vào nhau để không phải xiết chặt lại. “Anh vẫn còn yếu, và anh không thể-” cô cắn môi, cố ngăn những lời tuyệt vọng tuôn ra. Tranh cãi không làm anh thay đổi ý định. Và làm sao cô có thể nói anh quá yếu được, khi mà anh đã làm tình với cô hai lần trong một đêm và đánh thức cô dậy vào buổi sáng khi lại trượt người vào cô chứ? Cô cứng người lại và đau đớn, và mỗi bước đi đều nhắc cô về sức mạnh và khả năng chịu đựng của anh. Đây không phải là lúc anh khỏe mạnh nhất, nhưng thậm chí như vậy đi nữa, anh còn mạnh hơn hầu hết những người đàn ông khác.

Cô nhắm mắt lại, căm ghét sự yếu đuối của mình khi cố gắng giữ anh lại khi biết rõ là không thể. “Em xin lỗi,” cô lặng lẽ nói. “Tất nhiên anh có thể. Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ nếu anh muốn.”

Kell im lặng nhìn cô; nếu có bất cứ giây phút nào để lộ ra sức mạnh của người phụ nữ này, đó là lúc này, và điều này khiến quyết định rời đi của anh càng mạnh mẽ hơn. Anh không muốn gọi Sullivan; không muốn vội vàng đẩy ngày này qua khi nó phải kết thúc. Anh muốn kéo dài thời gian hết mức có thể, để trải những ngày nóng bức lười biếng nằm trên bãi biển cạnh cô, phải biết được mọi khía cạnh trong tính cách của cô và làm tình với cô bất cứ khi anh muốn. Và những đêm... những đêm dài ấm áp thơm ngát, quấn quýt cùng nhau trên chiếc mền ẩm ướt và nhăn nhúm. Đúng, đó là những gì anh muốn. Chỉ nhận thức chắc chắn là tình trạng nguy hiểm của cô ngày càng tăng mới buộc anh gọi Sullivan. Bản năng của anh nói rằng thời gian đã hết rồi.

Anh im lặng quá lâu tới nỗi Rachel mở mắt ra và thấy anh đang nhìn mình với cái nhìn sâu xa nhất. “Điều anh muốn,” anh cố ý nói, “Là làm tình với em lần nữa.”

Đó là tất cả, chỉ cái nhìn và lời nói đó, và cô thấy mình ầm lên và ầm ướt khi cơ thể tự động cứng lại, nhưng cô biết mình không thể thoải mái chấp nhận anh. Cô nhìn anh với sự nuối tiếc sâu sắc. “Em không nghĩ là em có thể.”

Anh chạm vào má cô, những ngón tay chai sạn vuốt ve những đường nét trên mặt cô với sự dịu dàng không thể tưởng tượng nổi. “Anh xin lỗi. Anh nên nhận ra điều đó.”

Cô mỉm cười, nụ cười không vững vàng như mong muốn. “Để em thay đồ và chải tóc lại, rồi chúng ta sẽ đi.”

Vì cô không phải kiểu người ở lý trước kiếng, họ lên đường chỉ năm phút sau đó. Sabin rất cảnh giác, đôi mắt đen chú ý từng chi tiết trong vùng và kiểm tra mọi chiếc xe mà họ đi qua. Rachel thấy mình đang nhìn kiếng chiếu hậu để phòng họ bị theo dõi.

“Anh cần một trụ điện thoại công cộng cách xa đường chính. Anh không muốn 600 trăm người trong siêu thị nhìn thấy khi họ đi mua đồ.” Lời nói ngắn gọn, sự chú ý của anh tập trung vào đường xá.

Nghe lời anh cô tìm một trụ điện thoại ngay cạnh một trạm dịch vụ bên ngoài thị trấn và đậu xe gần đó. Kell mở cửa xe, rồi lại đóng lại mà không ra ngoài. Anh quay lại mỉm cười với cô. “Anh không có đồng nào cả, em yêu.”

Nụ cười của anh xua đi căng thẳng trong cô, và cô cười khúc khích khi với tay lấy bóp tiền. “Anh có thể dùng thẻ tín dụng của em.”

“Không được. Nếu ai đó kiểm tra nó có thể dẫn tới chỗ Sullivan.”

Anh cầm ít tiền lẻ mà cô đưa và bước vào trụ điện thoại, đóng cửa xe lại. Rachel coi chừng khi anh bỏ những đồng xu vào khe máy, sau đó nhìn quanh coi liệu có ai đang theo dõi mình không, nhưng chỉ có duy nhất một người trong tầm nhìn là người đàn ông ở cây xăng, và anh ta đang ngồi trên ghế trước văn phòng, dựa lưng vào tường với chân trước nhô lên trong khi đọc báo.

Vài phút sau Kell quay lại, và Rachel khởi động xe khi anh trượt vào ghế ngồi và đóng cửa lại.

“Không mất nhiều thời gian ha,” cô nói.

“Sullivan không lãng phí một lời nào cả.”

“Anh ấy sẽ tới chứ?”

“Uhm.” Anh đột nhiên mỉm cười, một nụ cười thật sự hiếm hoi. “Vấn đề lớn nhất của anh ta là trốn khỏi nhà mà không có vợ theo sau.”

Sự hài hước, với vấn đề đặc biệt này, thật bất ngờ. “Cô ấy không biết về công việc của anh ấy phải không?”

Anh khịt mũi. “Đó không phải là việc của anh ta – anh ta là nông dân. Và Jane sẽ điên lên nếu anh ta không dẫn cô ấy theo cùng.”

“Nông dân á!”

“Anh ấy từ chức từ hai năm trước rồi.”

“Vợ anh ta cũng là một đặc vụ sao?”

“Không, tạ ơn Chúa.” Anh nói với cảm xúc thực sự.

“Anh không thích cô ấy à?”

“Thật không thể không thích cô ấy. Anh vui vì Sullivan đã kiểm soát được cô ấy trong trang trại đó.”

Rachel nhìn anh với vẻ ngờ ngợ. “Anh ấy thật sự là người tốt phải không? Anh ấy bao nhiêu tuổi?”

“Bằng tuổi anh. Anh ta tự từ chức. Chính phủ sẽ rất vui mừng nếu anh ta có thể cống hiến thêm 20 năm nữa, nhưng anh lại ra đi.”

“Và anh ấy giỏi chứ?”

Đôi lông mày đen của Kell nhướng lên. “Anh ta là một đặc vụ tốt nhất mà anh có. Tụi anh được cùng đào tạo ở Nam.”

Điều đó đảm bảo với cô, thậm chí hơn cả nỗi sợ hãi khi anh rời đi, cô sợ những nguy hiểm mà anh phải đối mặt. Không một dấu vết nào thậm chí hiện lên bất cứ một tờ báo nào, nhưng có một cuộc chiến nhỏ trong nội bộ quốc gia. Kell sẽ không nghỉ ngơi cho tới khi thanh lý nội bộ lần nữa, thậm chí bằng cái giá là cuộc sống của anh. Nhận thức đó gặm nhấm cô. Nếu cô có thể, nếu anh để cô làm, cô sẽ đi cùng và làm bất cứ điều gì có thể để bảo vệ anh.

“Dừng lại tại hiệu thuốc nha,” anh hướng dẫn, xoay trên ghế để kiểm tra phía sau.

“Anh muốn mua gì ở hiệu thuốc?” cô lại nhìn anh và thấy anh đang nhìn cô với vẻ thích thú uể oải.

“Thuốc tránh thai. Hay em không nhận ra một khả năng mà chúng ta mắc phải?”

“Có, em nhận ra,” cô thừa nhận trong một giọng thấp.

“Em sẽ không nói hay làm gì với chuyện đó à?”

Hai tay xiết chặt vô lăng cho tới khi các khớp tay tay trắng bệch và cô tập trung vào đường xá. “Không.”

Chỉ một từ thôi, một từ được thốt ra một cách bình tĩnh có sức mạnh làm anh ngẩng đầu lên, và cô cảm thấy tia nhìn của anh đốt cháy mình. “Anh không muốn làm em có thai. Anh không thể ở lại đâu Rachel. Em sẽ chỉ một mình, với một đứa con phải nuôi nấng.”

Cô thẳng lại khi đèn đỏ và quay sang nhìn vào anh. “Một đứa con với anh là rất đáng giá.”

Hàm xiết chặt, và anh chửi thề. Chết tiệt, anh lại cứng nữa chỉ với ý nghĩ làm cô có thai, mang thai con của anh và nuôi nó bằng bầu ngực đẹp của cô. Anh muốn điều đó. Anh muốn cô dẫn cô theo và về nhà cùng cô vào mỗi tối, nhưng anh không thể quay lưng lại với công việc của mình và với đất nước. Đó là điều anh phải làm; khiến Rachel gặp nguy hiểm là điều anh không làm được.

Đôi mắt xám của cô tối lại với tình yêu pha lẫn đau đớn. “Em sẽ không thể dễ dàng để anh

rời khỏi em,” cô thì thầm. “Em sẽ không giấu cảm xúc của mình và tiễn anh bằng một nụ cười.”

Nét mặt anh rần rại và không thể đọc được khi anh quay lại nhìn đường; anh không trả lời, và khi đèn xanh bật lên cô cẩn thận lái xe tới hiệu thuốc gần nhất. Không một lời, cô lấy 20 dollars từ ví và đưa cho anh.

Bàn tay nắm chặt tờ tiền, và nhìn anh như kẻ sát nhân vậy. “Hoặc là mua hoặc là kiêng khem”.

Cô hít sâu. “Vậy thì tốt nhất là anh nên vào phải không?”

Không, cô sẽ không khiến nó dễ dàng như vậy đâu; cô đang khiến mọi việc khó khăn tới nỗi điều đó làm anh tan nát cõi lòng. Chết tiệt thật, anh sẽ khiến cô có con mỗi năm nếu mọi chuyện khác đi, anh bức bối nghĩ khi bước vào hiệu thuốc. Có lẽ quá trễ rồi; có lẽ cô đã có thai. Chỉ sự ngốc nghếch và bất cẩn mới không nghĩ tới khả năng này.

Anh rời quầy tính tiền và bắt đầu ra cửa, khi Rachel bước vào, nét mặt đầy căng thẳng, đôi mắt mở to nài nỉ. Không do dự anh quay lại và đi vô các lối đi chăm chú xem xét tủ đồ uống ướp lạnh cao ngất. Rachel bước theo anh, tới khu mỹ phẩm. Sabin đợi, và một lát sau cánh cửa mở ra lần nữa. Anh thoáng thấy cái nhìn của một gã tóc hung và cúi đầu xuống, tự động vói tay tới khẩu súng sau lưng, nhưng thắt lưng trống trơn. Khẩu súng ở trên xe. Mắt anh nheo lại, và một cái nhìn lạnh lùng chết toát ra; di chuyển nhẹ nhàng, anh bắt đầu lần theo Ellis.

Rachel đã thấy chiếc xe Ford màu xanh lái xuống đường và biết ngay đó là Ellis; suy nghĩ duy nhất là cảnh báo Kell trước khi anh bước ra khỏi hiệu thuốc và để Ellis nhìn thấy anh. Nếu Ellis đang theo dõi họ thì đúng là quá trễ rồi, nhưng cô vẫn chắc chắn là không phải vậy. Chỉ là trùng hợp không may thôi; phải là vậy. Cô vờ không nhìn thấy hắn, bước xuống xe và vào hiệu thuốc như thể cô vừa mới lái xe tới vậy. Cô đã nghe thấy tiếng cửa đóng lại phía sau khi bước vào trong, và cô biết Ellis sẽ ở đó một lúc nữa. Kell chỉ nhìn cô một thoáng là hiểu ngay và vòng tránh đi; giờ tất cả những gì phải làm là thoát khỏi Ellis dù có phải quay lại xe và lái đi mà không có Kell. Cô có thể vòng quay lại đón anh sau.

“Anh nghĩ đó là em. Em không nghe anh gọi à?” Ellis hỏi từ đằng sau khi cô đang xem những dãy hàng son môi.

Cô giật mình quay lại, giả vờ là hắn làm mình hốt hoảng. “Tod! Anh làm tôi sợ quá!” cô thở hổn hển, đưa một tay lên ngực.

“Xin lỗi. Anh nghĩ là em biết anh ở đằng sau em.”

Dường như sáng nay hắn có vẻ suy nghĩ nhiều; cô hy vọng điều đó cũng không làm hắn quá căng thẳng. Cô lơ đãng cười. “Tôi chỉ đang nghĩ vẩn vơ thôi, đi lòng vòng ngắm thôi. Tôi đang cố chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi, nhưng lại để quên mất danh sách mua đồ ở nhà, và điều đó khiến tôi phát điên khi phải cố gắng nhớ lại mọi thứ.”

Hắn nhìn dãy trưng bày hàng hóa, một nụ cười uể oải lóe lên. “Anh đoán là son môi khá cần thiết.”

“Không đâu, nhưng son bóng thì phải đó, và tôi nghĩ là nó ở đâu đây.” Con chó lai hạ mình! Cô tự hỏi hắn sẽ ra sao nếu cô biểu hắn biến đi cho nhờ. Vấn đề của những kẻ có cái tôi quá lớn là bất cứ sự khinh thường nào cũng khiến họ đâm đầu theo, khăng khăng trả thù. Hơn nữa, cô không thể ngăn giọng chua cay của mình nữa, và hắn ngạc nhiên nhìn cô.

“Có gì không ổn à?”

“Tôi đau đầu quá,” cô cần nài. Cô thấy Kell, di chuyển từ phía sau Ellis; mặt đánh lại, đôi mắt nheo lại lạnh lùng, và anh di chuyển giống như con beo đi săn. Anh đang làm gì vậy? Lẽ ra anh nên khuất ngoài tầm nhìn cho tới khi cô thoát khỏi Ellis mới phải, không phải là tấn công gã! Tất cả những màu sắc trên khuôn mặt cô biến mất khi Ellis nhìn cô chăm chú.

“Nhìn em bệnh thật rồi đó,” cuối cùng hắn thừa nhận.

“Tôi nghĩ là do tối qua đã uống quá nhiều rượu.” cô quay gót và đi ra lối đi, tránh khỏi Kell. Gã chết tiệt đó! Nếu muốn nháy xỏ vào Ellis, anh sẽ phải đuổi theo hắn! Cô không dừng lại cho tới khi tới quầy thuốc còn trùng căn; cô lấy một chai và cau mày khi đọc những chỉ dẫn phía

sau.

Ellis vẫn còn ngay sau. “Tối nay em muốn ra ngoài chứ?”

Rachel tức giận nghiêng chặt răng. Cô không thể tin hẳn mặt dày mày dạn tới vậy. Cô cố gắng hít thật sâu và bình tĩnh trả lời. “Tôi không nghĩ vậy, Tod, nhưng cảm ơn vì lời mời. Thật sự tôi thấy cả người mục nát cả rồi.”

“Chắc chắn rồi, anh hiểu mà. Ngày mai anh sẽ gọi cho em hoặc vậy.”

Không biết từ đâu cô vét đủ bình tĩnh để nở một nụ cười mệt mỏi. “Được, vậy nha. Có lẽ sau đó tôi sẽ cảm thấy tốt hơn, trừ khi bị nhiễm loại virus nào đó.”

Như hầu hết mọi người, hẳn lùi lại một chút khi nghe đề cập tới thứ gì đó lây nhiễm. “Anh sẽ để em tiếp tục mua sắm, nhưng tốt hơn là em thật sự nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Thật là một lời khuyên tốt. Có lẽ tôi sẽ làm vậy.” *Hắn sẽ không bao giờ biến đi hay sao vậy?*

Nhưng hẳn vẫn nấn ná, trò chuyện, rõ ràng là muốn quyến rũ cô tới nỗi cô muốn ới. Và cô lại nhìn thấy Kell, âm thầm theo sau Ellis, đôi mắt không bao giờ rời khỏi con mồi. Không còn cách nào khác cô ôm bụng và nói rõ ràng, “Tôi nghĩ tôi ới mất.”

Thật ngạc nhiên khi Ellis phản ứng lại thật nhanh, lo lắng nhìn cô. “Tốt hơn là em nên về nhà đi,” hẳn nói. “Anh sẽ gọi cho em sau.” Từ cuối cùng cô nghe thấy khi hẳn ra khỏi cửa. Cô đợi tới khi hẳn bước vào xe và lái đi rồi mới cô quay lại nhìn Kell khi anh đang tiến về phía mình.

“Ở đây đi,” cô nói cộc lốc. “Em sẽ lái xe lòng vòng để chắc chắn là hẳn đã đi rồi.”

Cô bước đi trước khi anh có thể nói lời nào. Cô đang tức tối, và lái xe lòng vòng sẽ làm cô bình tĩnh lại. Cô điên lên khi nghĩ lúc đó anh sẽ gặp nguy hiểm, khi còn chưa hồi phục hoàn toàn. Khi vào xe, cô gục đầu vào vô lăng một lát, run rẩy. Chuyện gì xảy ra nếu Ellis đã thấy Kell bước vào hiệu thuốc và chỉ đang đóng kịch để chắc chắn đó là Kell và hẳn có thể báo cáo lại với cấp trên? Cô không nghĩ vậy, trừ khi Ellis xảo quyệt hơn cô nghĩ, nhưng dù sao khả năng đó cũng rất đáng sợ.

Run rẩy, cô khởi động xe và đi lòng vòng quanh tòa nhà, nhìn trước sau những con đường để coi chiếc Ford màu xanh có đậu ở bất cứ đâu không. Cô không chỉ tìm Ellis thôi, cô cũng đang tìm Lowell, và cô không có ý tưởng về việc hẳn lái loại xe nào. Và có bao nhiêu tên quanh đây?

Quay trở lại hiệu thuốc, cô tắt xe gần cửa ra và Kell bước ra, vào ghế bên cạnh. “Có thấy ai không?”

“Không, nhưng em không biết những tên khác dùng loại xe gì.” Cô hòa vào dòng xe cộ, ngược hướng với Ellis. Đó không phải là nơi cô muốn đi, nhưng cô luôn luôn có thể quay lại.

“Hắn không thấy anh,” Kell bình tĩnh nói, hy vọng xoa dịu nét căng thẳng trên gương mặt cô.

“Làm sao anh biết chứ? Hẳn có thể quyết định báo cáo về anh và chờ đợi để quay lại, bắt anh sau hơn là cố làm điều gì đó giữa hiệu thuốc đông đúc như vậy.”

“Thư giãn đi, em yêu. Hẳn ta không thông minh vậy đâu. Hẳn sẽ cố tự mình bắt được anh.”

“Nếu hẳn ngu vậy, tại sao anh lại thuê hẳn chứ?” Rachel phản bác.

Anh nghĩ ngợi. “Anh không làm vậy. Ai đó đã yêu cầu hẳn.”

Rachel liếc nhìn anh. “Một trong hai người biết anh ở đây đúng không?”

“Đúng vậy,” anh dứt khoát nói.

“Điều đó giúp anh thu hẹp phạm vi chứ?”

“Anh ước là vậy, nhưng anh không thể cho là tất nhiên. Cho tới khi chắc chắn, cả hai đều là đối tượng tình nghi.”

Điều đó có lý; nếu anh phạm sai lầm, thì đó sẽ là sai lầm cần trọng. Ngay cả khi anh không có khả năng phạm sai lầm.

“Tại sao anh lại theo dõi hẳn như vậy? Tại sao anh không khuất đi cho tới khi em có thể đuổi

hắn đi?” cô hỏi, các khớp tay lại trắng bệch.

“Nếu hắn thấy anh, có thể kế hoạch của hắn là bắt em làm con tin, để dụ anh ra. Anh sẽ không để điều đó xảy ra.” Cách nói trầm bình tĩnh đó làm Rachel rung mình, cứ như không khí đột nhiên trở lạnh vậy.

“Nhưng anh không thể làm những việc như vậy! Chân anh chỉ có thể nâng đỡ, và vai vẫn cứng nhắc khó có thể cử động thoải mái. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu vết thương lại rách nữa.”

“Nó đã không xảy ra. Dù sao, anh không mong đợi sẽ ầu ẩu, chỉ cần cho hắn một cú thôi.”

Vẻ ngạo mạn đó làm cô muốn hét lên; thay vì vậy cô nghiêng chặt răng. “Anh không nghĩ là sẽ có chuyện gì đó xảy ra sao?”

“Chắc rồi, nhưng nếu hắn tóm được em, anh sẽ không có lựa chọn nào cả, vì anh muốn thay vào vị trí đó.”

Và anh sẵn lòng làm bất cứ điều gì cần thiết, mặc dù cái vai đau và chân khắp khiễng. Anh là một kiểu người hiếm thấy, có thể thấy được cái giá phải trả và vẫn sẵn lòng trả giá, dù anh sẽ làm mọi thứ có thể để xoay chuyển tình thế.

Cô vẫn xanh xao, mắt tối sầm, và anh vói tay trượt lên đùi cô. “Ổn rồi,” anh nhẹ nhàng nói. “Không có gì xảy ra cả.”

“Nhưng có thể. Vai của anh-”

“Quên cái vai chết tiệt của anh đi, và cả chân nữa. Anh biết anh có thể làm gì mà, và anh sẽ không làm bất cứ điều gì trừ khi anh nghĩ mình có thể thắng.”

Cô im lặng suốt đoạn đường còn lại, cho tới khi đậu xe dưới tán cây. “Em nghĩ là em sẽ đi bơi,” cô mạnh mẽ nói. “Anh muốn đi cùng không?”

“Được.”

Joe nhảy chồm lên cửa như mọi khi, đôi mắt đen dán chặt vào cô dù vẫn ở đằng xa, và nó bước theo bên cạnh khi cô bước lên hàng hiên. Nó chấp nhận Kell, nhưng nếu hai người ra ngoài nó không bao giờ rời xa Rachel. Nó là một người chiến binh sẵn lòng ở đó, cô đảm chiêu suy nghĩ, sau đó nhanh chóng gạt đi việc tự thương hại mình. Cuộc sống sẽ tiếp tục, dù không có Kell. Thật đau đớn khi nghĩ về điều đó, và cô không muốn vậy, nhưng cô biết mình dù sao đi nữa mình cũng sẽ sống, dù cho cuộc sống đã thay đổi kể từ khi có anh, những ngày yên tĩnh đã chấm dứt bởi những khoảng khắc hãi hùng.

Cô thay áo tắm đen bóng mượt và Kell mặc chiếc quần short jean, sau đó tóm lấy hai khăn tắm, họ đi qua hàng thông xuống bãi biển. Joe theo sau và nằm ườn dưới bóng mát ít ỏi của đám yến mạch biển. Rachel thả khăn tắm trên cát và chỉ ra vịnh, nơi nước đang dâng lên và vô vào vào những dãy đá nổi. “Anh có thấy mạch nước vỡ tan ra không? Đó là bãi đá ngầm. Em chắc chắn là anh va đầu vào một trong số chúng đêm đó. Lúc đó thủy triều đang lên, nên nước vẫn còn thấp.” cô lại chỉ. “Em kéo anh ra khỏi chỗ này.”

Kell nhìn ra bãi biển, rồi quay lại nhìn con dốc chằm chằm, nơi những hàng thông trải dài thẳng tắp, một hàng lính gác bằng gỗ. Bằng cách nào đó cô đã kéo anh lên con dốc đó và đưa vào nhà, một kỳ công anh không thể tưởng tượng nổi khi nhìn thân hình mảnh mai của cô. “Em gần như giết mình khi kéo anh lên đó phải không?” Anh lặng hỏi.

Cô không muốn nghĩ về đêm đó, hay cái giá phải trả về thể xác. Một phần đã biến khóa chặt trong trí nhớ của cô; cô nhớ mình đã đau đớn, nhưng nỗi đau thật sự đã không còn. Có lẽ đêm đó adrenaline giúp cô có sức mạnh và rồi cả chứng quên có chọn lọc. Cô nhìn anh một lúc lâu, sau đó quay đi và bước vào làn nước. Anh nhìn cho tới khi nước đến đầu gối cô, rồi lấy súng khỏi thắt lưng và cẩn thận đặt trên tấm vải, quấn lại bằng tấm còn lại để tránh cát thổi vào. Sau đó anh cởi quần và khảo thân đi vào làn nước phía sau cô. Rachel là một ta bơi khỏe mạnh, cô sống hầu như cả đời ở cái vịnh này, nhưng Kell vẫn bắt kịp dù một bên vai vẫn cứng nhắc. Lúc đầu, khi nhận ra anh ở trong nước, cô đã bắt đầu phản đối anh không nên để vai bị ướt, nhưng cô giữ lại. Sau tất cả, anh đã bơi với những vết thương hở, và bài tập này sẽ là liệu pháp tốt. Họ bơi khoảng nửa giờ trước khi anh quyết định đã đủ rồi, và Rachel quay lại bờ cùng anh. Tận tới khi nước tới eo cô mới nhận ra anh khảo thân, và sự rầy quen thuộc tận sâu bên trong khi cô

nhìn lội qua dòng nước. Anh rắn chắc và hoàn hảo, làn da rám nắng và đầy cơ bắp, và cả đôi mông săn chắc nữa. Cô nhìn anh khi anh đẩy khẩu súng ra và nằm xuống một chiếc chiếc khăn, thân hình sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Cô cũng rời khỏi mặt nước, cúi xuống vắt mái tóc ướt. Khi thẳng người lên cô thấy anh đang nhìn mình. “Cởi áo tắm ra đi,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô nhìn ra biển, nhưng không có thuyền nào trong tầm nhìn hết. Rồi cô lại nhìn anh, nằm đó như một bức tượng đồng khỏa thân, trừ việc cô chưa từng thấy một bức tượng nào đang bị khuấy động cả. Cô chậm chậm với tay lên dây áo trên vai rồi kéo xuống, và ngay lập tức cô cảm nhận được hơi nóng mặt trời hôn lên bờ ngực ướt của mình. Một làn gió nhẹ đột nhiên thổi qua, lướt qua núm vú và làm chúng cau lại. Hơi thở của Sabin tắc trong ngực, và anh đưa tay ra cho cô. “Tới đây với anh.”

Cô đẩy chiếc áo tắm xuống và để nó rơi, sau đó bước tới chỗ chiếc khăn. Anh ngồi dậy và với tay ra, kéo cô xuống bên cạnh và lật người cô trải ra. Niềm vui lấp lánh trong đôi mắt đen khi anh nhìn xuống người cô. “Đoán coi anh quen đem cái gì nè.”

Cô bắt đầu cười, âm thanh trong trẻo và sâu lắng trong thế giới này, nơi chỉ có hai người họ tồn tại.

“À, tốt thôi, em quá buồn phiền vì chuyện đó,” anh thì thào, trượt tay lên ngực cô và vuốt ve làm chúng dựng lên. “Anh phải... ứng biến.”

Anh nằm lên cô, bờ vai quá rộng tới nỗi che khuất ánh mặt trời, và miệng cháy bỏng trên miệng cô, rồi lăn xuống cơ thể cô.

Anh ứng biến quá tốt. Anh là cà trên cô như thể cô là người sẵn lòng cho sự khoái trá của anh, cho tới khi cơ thể cô đau đớn cong lại dưới cái miệng tham lam chiếm hữu của anh và cô hét lên với sự thỏa mãn không chịu đựng nổi, tiếng hét của cô dâng lên trong ánh mặt trời rùng rợn.

Chương Mười Một

Rachel không để mình nghĩ về thời gian, dù cô biết họ chỉ có thêm vài ngày nữa là cùng, dù Sullivan có mất bao lâu để sắp xếp và xuống gặp Kell. Cô hoàn toàn sống vì hiện tại, yêu thích làm bạn đồng hành của anh bất cứ họ làm gì. Anh bắt đầu giúp cô thu hoạch rau trong vườn, và làm việc với Joe, có thêm sự tin tưởng của chú chó và chỉ cho Rachel làm cách nào để huấn luyện Joe hiệu quả. Sau lần tắm đầu tiên họ còn tận dụng nhiều lần nữa xuống vịnh; họ tắm mỗi buổi sáng và lại tắm vào chiều tà, sau khi hơi nóng tột đỉnh nhất trong ngày biến mất. Đó là một việc điều trị tuyệt vời, và càng ngày anh càng khỏe hơn, vai linh hoạt hơn và tật đi khập khiễng tiến triển tốt lên. Anh còn có những bài tập khác nữa, tiếp tục làm việc để khiến cơ thể trở lại bình thường, và cô chỉ có thể nhìn trong sự ngạc nhiên. Cô khỏe mạnh, nhưng sức chịu đựng của cô không là gì so với anh. Anh thường đau đớn; cô cảm nhận được điều đó, thậm chí cô không nói gì cả, nhưng anh lờ đi như thể nó không hề ở đó. Mười ngày sau cô thấy anh đang chạy đường dài quanh nhà, đùi chắc lại để nâng những cơ bắp đau đớn lên. Sau một chút giận dữ Rachel tham gia cùng và chạy bên cạnh anh, sẵn sàng giữ lấy anh nếu chân anh không làm được và ngã xuống. Không có gì là tốt khi la lên với anh, bởi vì thật quan trọng với anh để có thể đáp ứng mọi đòi hỏi mà có thể đặt lên khi anh rời đi.

Và bất cứ điều gì họ làm, họ nói. Anh dè dặt về chính mình, vừa là tự nhiên vừa là kết quả của việc huấn luyện, nhưng anh đã có những chi tiết thú vị bên trong về những kế hoạch chính trị

và kinh tế của chính phủ vòng quanh thế giới. Có lẽ anh biết được nhiều hơn bất cứ ai muốn biết về sức mạnh và khả năng của quân đội, nhưng anh không thể nói về chúng. Rachel biết nhiều về anh qua những sứ mệnh khi cô có được từ những đề tài mà anh nhắc tới.

Dù làm gì, nhổ cỏ hay chạy vòng quanh nhà, nấu ăn hay tranh luận về chính trị, khao khát chảy giữa họ như một dòng suối vô hình, kết nối họ với nhau trong cảnh giác cao độ. Cảm giác của cô được làm đầy nhờ anh; cô biết hương vị, mùi của anh, sự đụng chạm, mọi âm điệu trong giọng nói trầm của anh. Bởi vì anh thường quá vô cảm tới mức cô nhìn anh gần để thấy mỗi chuyển động nhỏ của lông mày hay sự co lại của đôi môi. Mặc dù được thư giãn cùng cô và mỉm cười nhiều hơn thường lệ, thỉnh thoảng trêu chọc cô, nụ cười của anh khá hiếm, và do đó rất đáng giá, những dịp đó đều được ghi lại trong tâm trí cô. Ham muốn của họ không thể được thỏa mãn bằng việc làm tình, bởi nó còn hơn cả nhu cầu về thể xác. Cô chìm đắm trong anh, biết rằng mình sẽ chỉ có hiện tại mà thôi.

Vẫn vậy, ham muốn về thể xác không thể bị từ chối. Rachel chưa từng yêu thích nó sâu sắc tới vậy, thậm chí trong cuộc hôn nhân của mình. Kell có vẻ quyến rũ tình dục mạnh mẽ, và hơn cả những thứ anh làm với cô, hơn cả khi cả hai lại muốn có nhau. Anh đặc biệt cẩn thận cho tới khi cô trở nên thân thiết với mình, việc làm tình của anh vừa phức tạp vừa trần tục. Có những lần khi họ dính chặt với nhau, thưởng thức hương vị của mỗi người giống như hương vị tình dục cho tới khi sự căng thẳng mạnh đến nỗi họ tan chảy cùng nhau. Còn có những lần việc làm tình quá nhanh và mạnh, khi không có một trò chơi nào nữa bởi nhu cầu dành cho nhau quá thôi thúc.

Ngày thứ ba sau cái ngày Kell gọi điện cho Sullivan, Kell làm tình với cô với sức mạnh khó kiểm soát được, và cô biết anh nghĩ có lẽ đó là ngày cuối cùng họ ở bên nhau. Cô nắm chặt lấy anh, tay cứng lại vòng qua cổ anh khi anh nằm nặng nề trên mình, kiệt sức hoàn toàn. Một điều gì đó chặn cổ họng lại, và cô nhắm chặt mắt với nỗ lực không quan tâm tới thời gian. Cô không thể chịu đựng được để anh ra đi.

“Hãy đưa em đi với anh,” cô mạnh mẽ nói, không thể để anh làm vậy, đơn giản để anh rời khỏi mình. Rachel đã quá nhiều với một cuộc chiến để anh đi mà không cố thay đổi suy nghĩ của anh.

Anh trở nên cứng rắn, sau đó rút ra khỏi cô và nằm xuống bên cạnh, cánh tay che phủ mắt. Chiếc quạt trần quay trên đầu, thổi những làn gió mát lên làn da phía trên của họ và làm cô hơi lạnh một chút khi không có hơi ấm của cơ thể anh ở trên. Cô mở mắt ra nhìn anh, cái nhìn cháy bùng lên tuyệt vọng.

“Không,” cuối cùng anh nói, và chỉ để lại từ đó, một từ duy nhất chứa đựng sự kết thúc làm tan nát trái tim cô.

“Việc gì đó có thể diễn ra,” cô nhấn mạnh. “Tội tệ nhất thì chúng ta có thể thấy nhau thường xuyên. Em sống lưu động. Em có thể làm việc ở bất cứ đâu-.”

“Rachel,” anh mệt mỏi ngắt lời. “Không. Kệ nó.” Anh bỏ tay ra khỏi mắt và nhìn thẳng vào cô. Dù biểu hiện của anh thay đổi một chút, cô có thể nói là anh tức giận với sự kiên trì của cô.

Cô quá tuyệt vọng để có thể ngừng lại. “Làm sao em có thể để mặc? Em yêu anh! Đó không phải là một cuộc chơi em đang tham gia, rằng em chỉ có thể chỉ nhặt những mảnh vỡ và về nhà khi đã chán.”

“Chết tiệt, anh không chơi đùa đâu!” anh rên lên, ngồi thẳng lên giường và tóm lấy cô làm cô rung lên, cuối cùng anh cũng kích thích vượt quá giới hạn. Mắt nóng và nheo lại, hàm răng nghiến chặt. “Em có thể bị giết vì anh! Khi chồng chết em không học được gì sao?”

Cô tái người, nhìn anh chằm chằm. “Em có thể đã bị giết khi lái xe vào thị trấn,” cuối cùng cô cũng run rẩy nói. “Điều đó làm cho em ít chết hơn phải không? Anh sẽ đau buồn ít hơn chút nào không?” đột nhiên cô dừng lại, nắm chặt bàn tay tự do và tóm lấy nó khi những ngón tay của anh bầu chặt vào cơ thể mình. Cô quá trắng bệch mắt tối sầm lại trên khuôn mặt nhợt nhạt. Cuối cùng cô lấy được nỗ lực mong manh để nói ra, “Hay anh sẽ đau buồn rất nhiều? Em quá tự phụ phải không? Có lẽ em là người duy nhất liên quan. Nếu vậy, hãy quên mọi thứ em vừa nói.”

Im lặng trải dài khi họ đối mặt với nhau trên giường; khuôn mặt cô đầy áp lực, anh thì cứng nhắc. Anh không nói gì cả. Rachel hít một hơi mạnh với nỗi đau đang dâng lên trong người. Ô, cô đã đòi hỏi điều đó. Cô đã thúc đẩy, chiến đấu để thay đổi suy nghĩ của anh, để có được lần phạm tội từ anh, và cô đã mất... mọi thứ. Cô đã nghĩ là anh quan tâm tới mình, yêu mình, thậm chí anh chưa từng nói gì liên quan tới tình yêu. Cô đã cho nó là bản chất tự nhiên của anh. Giờ cô phải đối mặt với sự thật không vui vẻ gì là đó là sự trung thực chết người của anh rằng điều đó khiến anh không nói anh yêu cô. Anh sẽ không nói những từ ngữ đáng yêu đó để có thể xoa dịu cảm giác nơi cô. Anh thích cô. Cô là một người đàn bà quyến rũ có hiểu biết, và cô thích hợp; anh quá quyến rũ. Lý do cho sự chú ý của anh là quá rõ ràng, và cô trở thành một con ngốc hoàn toàn.

Thậm chí điều tồi tệ nhất là đối mặt với sự thật khó khăn đau đớn đó cũng không ngăn nổi cô yêu anh. Đó là một thực tế khác, và cô không thể mong nó tan biến.

“Xin lỗi,” cô lẩm bẩm, bò ra khỏi giường và tìm quần áo, đột nhiên thấy bối rối với sự khỏa thân của mình. Giờ đã khác rồi.

Sabin nhìn cô, mọi cơ bắp trong người cứng lại. Cái nhìn trên khuôn mặt cô nuốt sống anh, sự bối rối bất ngờ, sự phân chia đột ngột của ánh sáng trong mắt cô khi cô mặc đồ với nỗ lực che phủ cơ thể. Anh có thể để cô đi. Có lẽ cô vượt qua dễ dàng hơn nếu nghĩ anh chỉ lợi dụng mình vì tình dục, không để ý tới cảm xúc của cô. Cảm xúc làm Sabin không thấy dễ dàng; anh không quen với nó. Nhưng chết tiệt nếu anh có thể chịu được cái nhìn trên khuôn mặt cô! Có lẽ anh không thể cho cô nhiều, nhưng anh có thể để cô nghĩ cô không là gì hơn một phương tiện tình dục.

Rachel ra khỏi phòng trước khi anh có thể tóm được cô, và sau đó anh nghe tiếng cửa đóng lại. Tới cửa nhà, anh thấy cô biến mất vào những cây thông với Joe đi bên cạnh, như thường lệ. Anh từ từ chửi thề khi kéo quần lên và bắt đầu theo sau. Lúc này cô sẽ không sẵn sàng nghe anh, nhưng lắng nghe cô thậm chí làm được nếu anh phải làm cô bình tĩnh.

Khi Rachel tới bãi biển cô tiếp tục đi, tự hỏi làm sao cô tìm được dũng cảm để quay lại ngôi nhà và hành động như thể mọi chuyện vẫn bình thường, như thể cô không phải đang run lên vì đau đớn. Vẫn vậy, có lẽ còn hơn một ngày nữa; cô có thể có. Cô có thể chịu đựng thêm 24 giờ nữa. Một phần trong cô vui vì đó được tính bằng giờ; sau đó cô có thể quên đi với một môi trên mím chặt và khóc. Nhưng phần còn lại lặng lẽ gào thét với ý nghĩ không được thấy anh nữa, cho dù anh cảm thấy sao – hay không cảm thấy – về cô.

Một vỏ sò hồng màu phấn được giấu ở một đám tảo biển, và cô dừng lại để gạt tảo biển sang một bên bằng chân, hy vọng tìm thấy gì đó thật đẹp để làm trái tim mình nguôi ngoai.

Nhưng vỏ sò đã bị vỡ, hầu như nó biến mất, và cô tiếp tục đi. Joe để cô ở một bên và tiến lên làm cuộc khám phá của mình; nó cũng đã thay đổi bởi sự xuất hiện của Kell, lần đầu tiên cho phép một người đàn ông chạm vào và học chấp nhận ai đó không phải là Rachel. Cô quan sát con chó, tự hỏi liệu nó cũng có nhớ Kell không.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, khiến cô dừng lại. Thậm chí không nhìn quanh cô cũng biết đó là Kell; cô biết cái động chạm của anh, sự thô ráp làm những đầu ngón tay cứng lại. Cô cảm nhận anh ở sau lưng mình, cao lớn và ấm áp, quá mạnh tới nỗi da cô căng lên cứ mỗi khi anh ở gần. Tất cả những gì cô có thể làm là quay lại và đầu vừa khít với hõm vai của anh, cơ thể sẽ lọt thỏm trong vòng tay anh, nhưng anh sẽ không cho phép cô vào cuộc sống của anh. Cô không muốn cư xử với anh bằng nước mắt và những kích động, và cô rất sợ nếu mình quay lại, nên cô vẫn quay lưng về phía anh.

“Chuyện này cũng không dễ dàng với anh,” anh nói chắc chắn.

“Em xin lỗi,” cô tan nát, muốn có một cái kết nhanh cho nó. “Em không có ý bắt đầu một viễn cảnh, hay đặt anh vào một điểm. Hãy quên chuyện đó đi, nếu anh có thể.”

Tay cứng lại trên vai cô, và anh quay người cô lại, trượt bàn tay còn lại vào tóc và nâng mặt cô lên để có thể thấy rõ mắt cô. “Em không thấy rằng đó là không thể giữa chúng ta phải không? Anh có thể bỏ việc. Điều mà anh làm... thật khó khăn và xấu xa, nhưng điều đó là cần thiết.”

“Em không yêu cầu anh bỏ việc,” cô nói, ngẩng mặt lên.

“Anh không lo lắng về công việc chết tiệt đó!” anh hét lên, khuôn mặt đen đày tức giận. “Chính em! Chúa ơi, anh sẽ chết mất nếu có điều gì đó xảy ra với em! Anh yêu em.” Anh ngừng lại, hít một hơi sâu, và tiếp tục nói bình tĩnh hơn. “Anh chưa từng nói điều đó với bất cứ ai, và anh không nên nói ra lúc này, vì nó không có tác dụng gì cả.”

Ngọn gió thổi bay tóc quanh mặt khi cô nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đen của anh không thể hiểu nổi. Năm tay chậm chậm thả mái tóc cô ra và anh di chuyển tay tới cổ cô, đưa ngón tay lên chỗ nhịp đập mạnh nơi hõm cổ họng. Rachel nuốt nước bọt. “Chúng ta có thể thử làm vậy trong một lát,” cô thì thầm nhưng anh lắc đầu.

“Anh muốn biết chắc là em an toàn. Anh *phải* biết điều đó, hoặc anh không thể tiếp tục cái cách anh nên làm. Anh không thể phạm sai lầm, vì nếu làm vậy có nghĩa là nhiều người chết, cả những người đàn ông và đàn bà tốt bụng. Và nếu em bị bắt cóc-” anh dừng lại, nét mặt dường như đau khổ. “Anh sẽ bán linh hồn mình đi để giúp em an toàn.”

Rachel thấy tan nát trong lòng. “Không, không thể như vậy. Không có sự thương lượng nào-”

“*Anh yêu em,*” anh nói gay gắt. “Trong cuộc đời mình anh chưa từng yêu ai, không phải cha mẹ, bất cứ một người thân nào, hay thậm chí cả cuộc đời anh. Anh luôn luôn cô độc, khác biệt với mọi người. Người bạn duy nhất mà anh đã từng có là Sullivan, và anh ta điên rồ như anh vậy. Em có thật sự nghĩ là em có thể hy sinh bản thân mình không? Chết tiệt, đàn bà, em là cơ hội duy nhất của cuộc đời anh-” anh đột nhiên ngừng lại, một cơ bắp ở quai hàm cứng lại khi nhìn cô. “Và anh không dám đón nhận nó,” cuối cùng anh lặng lẽ kết thúc.

Cô hiểu, và cô ước mình thật sự không hiểu. Vì anh yêu cô, anh không tin tưởng bản thân mình không phản bội tổ quốc nếu cô bị bắt cóc và được sử dụng như một vũ khí chống lại anh. Anh không thích những người anh đã từng yêu trước đó và sẽ yêu lại anh; anh quá xa vời, quá cô độc. Dù cho lý do gì, môi trường sống và những chất hóa học thế nào, anh yêu cô, và đó là lần duy nhất trong đời mình anh đã từng yêu một người phụ nữ. Sống cùng anh sẽ làm cô vỡ vụn để tấn công; chỉ có yêu cô sẽ làm anh tan nát, vì với một người đàn ông như anh, tình yêu là thứ gì đó vừa tuyệt vời vừa khủng khiếp.

Anh cầm tay cô, và họ yên lặng đi dạo cùng nhau về nhà. Đó là vào bữa trưa; Rachel vào nhà bếp với cố gắng làm mình bận rộn nấu ăn để có thể không suy nghĩ gì. Kell dựa người vào tủ và quan sát, đôi mắt đen đốt cháy da thịt cô. Đột nhiên anh tiến tới và nắm tay cô, bỏ đồ ra khỏi tay cô và đặt nó vào giá. “Bây giờ,” anh nói nhanh, kéo cô về phía phòng ngủ.

Anh kéo quần cô xuống nhưng không tận dụng thời gian cởi áo cô ra; cũng không tận dụng thời gian cởi quần mình, chỉ mở ra và kéo xuống. Họ không làm vậy trên giường. Anh đặt cô xuống sàn nhà, nhanh chóng vào trong cô, để làm đầy trong cô và xóa nhòa khoảng cách giữa họ, điều anh không thể đợi được. Rachel giữ chặt anh khi anh đẩy vào trong, mọi thứ thật trong người, mọi tế bào, cứng lên bởi sự chiếm hữu của anh. Và thậm chí sau đó họ biết là điều đó sẽ không đủ.

Chiều tà hôm đó cô ra vườn thu hoạch hạt tiêu để thêm vào món Spaghetti đang nấu. Kell đang tắm, và Joe, thật kỳ quặc, không biết chạy đâu mất. Cô bắt đầu gọi nó, nhưng quyết định chắc là nó lại ngủ dưới bụi cây trúc đào, để tránh hơi nóng. Nhiệt độ đã lên tới 100, và độ ẩm cao, điều kiện dự báo một cơn bão. Với bàn tay đầy hạt tiêu cô ngang qua cái sân nhỏ vào nhà. Sau đó cô có thể chưa từng biết anh ta tới từ đâu; không có ai đó trong tầm nhìn và không có nơi nào cho anh chạy trốn. Nhưng khi cô bước tiếp ở bậc thềm phía sau anh ta đột nhiên xuất hiện đằng sau, tay phủ lên miệng cô và nâng đầu cô lên. Một cánh tay khác vòng qua người cô trong chuyển động chính xác như Kell đã dùng khi anh ta nhảy lên phía sau cô, nhưng thay vì một con dao người đàn ông này đem theo một khẩu súng; nó sáng lên trong ánh mặt trời với vẻ huy hoàng sập tàn.

“Dừng lên tiếng và tôi sẽ không làm cô đau,” người đàn ông thì thầm vào tai cô, giọng nói của anh ta rất dễ nhận ra những phụ âm và sự tinh khiết của những nguyên âm. “Tôi đang tìm kiếm một người đàn ông. Anh ta nói anh ta ở ngôi nhà này.”

Cô nắm chặt tay anh ta, cố gắng hét lên một tiếng cảnh báo thậm chí có lẽ Kell vẫn trong nhà

tắm và sẽ không thể nghe thấy tiếng cô. Nhưng điều gì nếu Kell nghe thấy? Anh có thể bị bắn khi cố gắng cứu cô. Suy nghĩ đó làm cô cứng đờ, và dần người ra, đấu tranh sắp xếp suy nghĩ và nghĩ về điều gì đó mình có thể làm. “Ừ, đúng vậy,” người đàn ông nói giọng trầm nhẹ nhàng làm cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể cô. “Giờ hãy mở cửa ra, và chúng ta sẽ vào trong dễ dàng.”

Cô không có bất cứ lựa chọn nào ngoài việc mở cửa. Nếu muốn giết cô anh ta đã làm rồi, nhưng anh ta có thể dễ dàng đánh cô bất tỉnh, và kết thúc cuối cùng cũng như nhau: cô sẽ không thể giúp Kell nếu có cơ hội. Người đàn ông này đẩy lên bậc với cơ thể to lớn của mình, giữ cô đủ an toàn để cô không thể phản kháng. Cô nhím chăm chăm vào khẩu súng trong tay anh ta. Kell ở đâu? Cô cố gắng lắng nghe tiếng từ nhà tắm, nhưng nhịp tim loạn lên trong tai và xua đi mọi âm thanh. Anh đang mặc đồ phải không? Anh có nghe thấy tiếng cửa đóng lại không? Thậm chí nếu vậy, anh sẽ nghĩ tới bất cứ điều gì chứ? Họ dựa vào Joe để biết có bất cứ ai tiến tới gần. Những bước chân khó khăn tiến lên và nổi đau lại trào lên trong cô. Anh ta đã giết Joe sao? Đó có phải vì sao con chó không đi lòng vòng quanh nhà khi cô ở ngoài vườn phải không?

Sau đó Kell bước ra khỏi phòng ngủ, chỉ mặc quần jean và cầm cái áo trên tay. Anh dừng lại, mặt vẫn điềm tĩnh khi lần đầu tiên thấy người đàn ông đó giữ lấy cô, sau đó đôi mắt sợ hãi của cô phía trên bàn tay ôm lấy miệng cô. “Cậu đang làm cô ấy sợ chết khiếp đó,” anh nói một giọng bình tĩnh có kiểm soát.

Người đàn ông thả miệng cô ra, nhưng không hoàn toàn thả ra. “Cô ấy là của cậu sao?”
“Cô ấy là của tôi.”

Sau đó người đàn ông to lớn đó để cô đi, nhẹ nhàng đẩy cô ra xa. “Cậu không nói gì với tôi về một người đàn bà, nên tôi không bỏ qua một cơ hội nào cả,” anh ta nói với Kell, và Rachel nhận ra anh ta là ai.

Cô giữ mình bình tĩnh, cố gắng kiểm soát bản thân và hít một hơi sâu chậm cho tới khi nghĩ mình có thể nói mà không run rẩy. “Chắc anh là Sullivan,” cô nói với vẻ bình tĩnh đáng ngưỡng mộ khi dần thư giãn và thả lỏng bàn tay.

“Đúng vậy, thưa quý cô.”

Cô không biết mình mong chờ gì, nhưng không phải điều này. Anh ta và Kell quá giống nhau tới nỗi khiến cô phân vân. Đó không phải cái cách mà anh ta nhìn ra sao, nhưng cả hai người đều có chung sự điềm tĩnh, có chung sức mạnh. Anh ta có mái tóc dày phớt nắng, và đôi mắt xuyên suốt và ánh vàng như của một con đại bàng. Một vết sẹo chạy ngay qua gò má bên trái, dấu hiệu của một vài cuộc chiến. Anh ta là một người lính, lạnh lùng cứng rắn và nguy hiểm... giống như Kell.

Trong khi cô đang nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn cô như vậy, tìm hiểu cô trong khi cô cố gắng lấy lại bình tĩnh. Một khóe miệng anh ta mở một nụ cười. “Xin lỗi vì đã làm cô sợ thừa quý cô. Tôi thấy ngưỡng mộ sự kiềm chế của cô. Janes sẽ đá tôi trong trường hợp tương tự.”

“Có lẽ cô ấy làm vậy,” Kell bình phẩm, giọng vẫn lạnh lùng, nhưng giờ với niềm vui hiện hữu.

Đôi lông mày đen của Sullivan nhíu lại trên đôi mắt vàng của anh. “Không,” anh nói khô khan. “Đó không phải là nơi cô ấy đá tôi.”

Nghe như một câu chuyện thú vị, nhưng dù Kell trông vẫn vui vẻ, anh vẫn không thể tiếp tục nữa. “Đây là Rachel Jones,” anh nói, đưa tay về phía cô lặng lẽ yêu cầu. “Cô ấy đã kéo tôi ra khỏi đại dương.”

“Rất vui được gặp cô.” Giọng điệu kéo dài của Sullivan mềm mại nhưng phát bực khi nhìn Rachel ngay tức thì đi về phía Kell để đáp lại cánh tay đưa ra của anh.

“Tôi cũng rất vui được gặp anh, anh Sullivan... Tôi nghĩ vậy.”

Kell thoải mái chạm nhanh vào cô, sau đó bắt đầu mặc áo vào; đó là hành động vẫn gây khó khăn cho anh, khi vai vẫn đau và sưng lên. Sullivan nhìn vào vết sẹo mềm đỏ mới được hình thành nơi viên đạn đã xuyên vào vai Kell. “Nó gây hại mức nào?”

“Tôi vừa mới mất vài khả năng linh hoạt, nhưng vẫn còn có chỗ sưng lên. Có lẽ một phần của

nó sẽ quay lại khi chỗ phòng xẹp xuống.”

“Cậu có bất cứ vết thương nào khác không?”

“Đùi trái.”

“Lành rồi chứ?”

“Sẽ phải vậy. Tôi đang chạy đường dài, làm nó nhanh phục hồi.”

Sullivan cầu nhàu. Rachel cảm nhận được sự miễn cưỡng của người đàn ông này khi nói chuyện một cách tự do trước mặt cô. Sự chú ý cũng giống hệt của Kell. “Anh có đói không Sullivan? Chúng ta sẽ ăn spaghetti nha.”

Cái nhìn hoang dã chuyển sang cô. “Có. Cảm ơn cô.” Câu nói kháy dịu dàng trong chất giọng kéo dài và vẻ nhả nhặn trang trọng trong cử chỉ của anh tạo lên sự đối lập với tính hung tợn trong đôi mắt khiến cô thấy khó hiểu. Tại sao Kell không nói cho anh ta biết về cô chứ?

“Em sẽ nấu ăn trong khi các anh nói chuyện. Chắc em làm rơi một ít hạt tiêu trong khi anh tóm em,” cô nói. Cô bắt đầu đi về phía cửa, sau đó quay lại, lo lắng hiện rõ trong mắt cô. “Anh Sullivan?”

Anh ta và Kell đang đi về phòng khách, và Sullivan dừng lại, nhìn cô. “Vâng thưa cô.”

“Chó của tôi,” cô nói, giọng nói hơi run. “Nó luôn luôn ở đó khi tôi ở ngoài. Sao anh đã không-”

Hiểu ý cô qua đôi mắt vàng. “Nó ổn. Tôi vừa trói nó vào một cây thông. Cô có một con chó quá thông minh đó. Đó là một con vật tốt.”

Sự hài lòng làm cô yếu đi. “Tôi sẽ đi cởi trói cho nó. Anh không... làm nó đau chứ?”

“Không. Tôi tính khoảng 100 yard đi xuống, tới bên trái một con đường nhỏ.

Cô chạy tới đường mòn, tim đập thình thịch; Joe ở đúng chỗ Sullivan nói, bị trói an toàn vào một cây thông cao, và con chó tức giận. Thậm chí nó gầm gừ với cả Rachel, nhưng cô nhẹ nhàng an ủi và từ từ tới chỗ nó, làm nó bình tĩnh lại trước khi quỳ gối xuống bên cạnh để cởi dây trói ra. Thậm chí sau đó cô vẫn tiếp tục nói, nhẹ nhàng vuốt ve chậm chậm và tiếng gầm gừ không còn nữa. Cuối cùng nó chấp nhận cái ôm của cô, và vì lần đầu tiên cô nỗ lực chào đón nó. Một tiếng nhỏ thoát ra từ cổ họng cô. “Đi nào, chúng ta về nhà thôi,” cô nói bắt đầu bước đi.

Cô nhặt hạt tiêu đã cô đã làm rơi và để Joe đi vòng quanh ngôi nhà. Cô rửa tay và bắt đầu chuẩn bị bữa ăn, nghe những tiếng trầm nhỏ trong giọng nói của những người đàn ông từ phòng khách. Giờ cô đã gặp Sullivan cô hiểu tự tin của Kell với anh ta. Anh ta... thật không thể tưởng tượng nổi. và thậm chí Kell còn hơn vậy nữa. Nhìn họ cùng nhau làm cô lần nữa nhận ra phẩm chất của người đàn ông mình yêu, và cô choáng váng với nỗi bất ngờ trong lần nhận ra đó.

Gần một giờ trước khi cô gọi họ vào bàn ăn, và mặt trời như một trái banh đỏ mạnh mẽ phía chân trời, nhắc nhở rằng thời gian của Kell và cô đã thật sự hết. Hay nó đã sẵn sàng rời đi? Họ sẽ rời đi sớm đúng không?

Nhanh chóng đưa mình ra khỏi nỗi sợ hãi, cô tiếp tục cuộc trò chuyện. Điều đó đặc biệt khó khăn với cả cách của cả hai người đàn ông, cho tới khi cuối cùng cô cũng tìm ra một chủ đề phù hợp. “Kell đã nói với tôi là anh đã kết hôn, anh Sullivan.”

Anh ta gật đầu, vẻ tò mò hiện rõ trong biểu hiện rõ làm anh ta dường như ít ghê gớm hơn, “Jane là vợ tôi.” Anh ta nói như thể ai cũng biết Jane.

“Anh có con chứ?”

Không thể nào làm được cái nhìn tự hào mạnh mẽ xuất hiện trên khuôn mặt cứng nhắc nhiều thẹo của anh ta. “Hai nhóc sinh đôi. Chúng đã được 6 tháng tuổi.”

Vì lý do nào đó nhìn Kell lại vui vẻ. “Tôi không biết có cặp sinh đôi nào chạy vào nhà của cậu đó, Grant.”

“Chúng không chạy,” Sullivan cầu nhàu. “Hay ở trong người Jane. Thậm chí tên bác sỹ chết tiệt cũng không biết. Cô ấy làm mọi người ngạc nhiên.”

“Đó là chuyện lạ mà.” Kell nói, và họ nhìn nhau, cười toe toét.

“Điều chết tiệt của chuyện này là, cô ấy đi làm hai tuần trước đó, trong tâm của một cơn bão tuyết. Tất cả những con đường đều bị chặn, và tôi không thể đưa cô ấy tới bệnh viện. Tôi phải đỡ chúng.” Trong một thoáng có tia nhìn tuyệt vọng trong mắt anh ta, và một niềm vui mờ nhạt vỡ òa trên trán. “Cặp sinh đôi,” anh nói yếu ớt. “Chết tiệt. Tôi đã nói với cô ấy đừng bao giờ để tôi làm lại việc đó, nhưng các bạn biết Jane mà.”

Kell cười to, nụ cười hiếm hoi làm niềm vui tỏa sáng lan sang cả Rachel. “Lần sau có lẽ cô ấy sẽ sinh ba.”

Sullivan nhìn liếc anh. “Đừng nghĩ tới chuyện đó chứ,” anh thì thào.

Rachel nâng một nĩa spaghetti lên miệng. “Em không nghĩ lỗi của Jane khi sinh đôi, đó là thuộc về trận bão tuyết.”

“Có lý, không phải vậy,” Sullivan thừa nhận. “Nhưng sự có lý biến mất khi Jane bước vào cánh cửa.”

“Làm cách nào mà anh gặp được chị ấy?”

“Tôi bắt cóc cô ấy,” anh nói ngay lập tức, làm Rachel thở hỗn hển, bởi vì anh không đưa thêm một lời giải thích nào.

“Làm cách nào cậu có thể chạy trốn khỏi cô ấy?” Kell hỏi, minh họa bằng một cái nhìn khác.

“Chuyện đó không dễ dàng, nhưng cô ấy không thể rời khỏi lũ trẻ.” Sullivan dựa lưng vào ghế, một tia sáng xấu xa xuất hiện trong mắt. “Cậu sẽ phải quay lại với tôi để giải thích đó.”

Nhìn Kell cảnh giác, sau đó lại thôi; cuối cùng anh cười toe. “Được thôi. Tôi muốn đi thăm những đứa bé.”

“Chúng đã sẵn sàng la lên rồi đó. Cậu phải nhìn chúng đi khi cậu tới,” người cha tự hào nói, lại cười. “tên của chúng là Dane và Daniel, nhưng có một điều mà đúng là làm khó chúng tôi là nhóc nào đi với tên nào. Jane nói chúng tôi có thể để chúng quyết định khi chúng lớn hơn.”

Đó là vậy. Ba người nhìn nhau, và Rachel nhún vai bất lực. Kell bị hắt xì hơi. Với hành động đó, ba chiếc đĩa rơi xuống bàn và mọi người ngẩng đầu lên cười đau cả bụng.

Charles đọc nhanh những bản báo cáo về Rachel, cay mảy và xoa trán bằng một ngón tay nhỏ. Theo như cả hai đặc vụ Lowell và Ellis, Rachel Jones xinh đẹp nhưng ngoài ra là một người đàn bà bình thường, thậm chí Ellis còn yêu thích cô ta. Thường thì Ellis thích đàn bà, nên chuyện không có gì là lạ. Vấn đề là bản báo cáo chỉ ra cô không có gì khác với một người đàn bà bình thường. Cô ta là một người đàn bà được giáo dục tốt đi đó đây và am hiểu nhiều lĩnh vực, nhưng lại có vấn đề còn sâu hơn vậy. Cô ta là một phóng viên điều tra hiện trường với sự thông minh và kiên trì kỳ lạ, điều đó có nghĩa là cô ta hiểu biết hơn một người bình thường về những thứ không thường xảy ra trong cuộc sống. Chồng cô ta đã bị giết bởi một vụ nổ bom nhằm vào cô ta khi cô ta bắt đầu nghiên cứu một mối quan hệ của một nhà chính trị có quyền lực với việc buôn ma túy; hơn là bỏ cuộc, như nhiều người làm trước đó, việc mà Rachel theo sau nhà chính trị này không chỉ chứng minh rằng ông ta có liên quan tới việc buôn bán ma túy, cô đã chứng minh được ông ta đứng sau cái chết của chồng mình. Nhà chính trị đó giờ đang trong tù thụ án.

Điều này không giống với người đàn bà đơn giản mà Lowell và Ellis miêu tả. Điều đặc biệt làm Charles khó hiểu là tại sao cô ta lại tạo cho mình một hình tượng như vậy; phải có lý do, nhưng lý do đó là gì? Tại sao cô ta đã không xua đuổi họ? Vì vui thích, hay có một động lực quan trọng nào đó?

Charles không thấy ngạc nhiên vì cô ta nói dối; theo kinh nghiệm của anh ta hầu hết mọi người đều nói dối. Với nghề này anh ta cũng cần phải nói dối. Điều anh ta không thích là không biết *tại sao*, vì lý do chính là trọng tâm của vấn đề.

Sabin đã mất tích, có lẽ là chết, dù Charles không thể tự thuyết phục mình tin điều đó. Không

có dấu vết nào của hắn ta được tìm thấy, không ai trong số người của Charles, những tàu đánh cá thăm dò, những du thuyền, hay bất cứ một cơ quan có quyền lực nào. Thậm chí thuyền của Sabin đã nổ tung thì cũng phải có cái gì đó còn sót lại của con người – nếu Sabin ở trên con tàu đó. Lời giải thích duy nhất là hắn đã nhảy ra khỏi thuyền và bơi vào bờ. Chuyện này đúng là khó tin vì hắn ta bị thương nặng, nhưng đây là Sabin, không phải một người bình thường. Anh ta đã bơi vào bờ, nhưng ở đâu? Tại sao anh ta chưa lộ diện? Không ai tìm thấy một người bị thương; không có một vết thương do súng đạn nào được báo cáo lên cảnh sát; không có một bệnh viện nào thừa nhận sự xuất hiện của hắn. Chỉ đơn giản là hắn biến mất tăm vào không khí.

Vậy, một mặt anh ta có được Sabin, người đã biến mất. Khả năng duy nhất là ai đó đang che giấu hắn, nhưng không có gợi ý nào cả. Mặt khác, Rachel Jones ở đó người mà giống như Sabin, không tầm thường. Ngôi nhà cô ta ở vùng biển được tìm kiếm, khu vực mà Sabin có khả năng bơi vào nhất. Cả Lowell và Ellis không nghĩ là cô ta có gì đó giấu giếm, nhưng họ không biết gì về cô ta. Cô ta đã tạo ra một hình ảnh nguy trang; cô ta đã quá quen với việc gặp gỡ nhưng đặc vụ và chiến thuật mật. Nhưng lý do gì khiến cô ta hành động để không để lộ thân phận... trừ khi cô ta có gì đó phải che giấu? Tiến xa hơn nữa, có phải cô ta đang che giấu *ai* không?

“Noelle,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Tôi muốn nói chuyện với Lowell và Ellis. Tìm họ ngay lập tức.”

Một giờ sau đó cả hai người đàn ông ngồi trước mặt anh ta. Charles khoanh tay và mỉm cười lơ đãng với họ. “Các anh, tôi muốn thảo luận với các anh về Rachel Jones. Tôi muốn biết mọi thứ mà các anh có thể nhớ được về cô ta.”

Ellis và Lowell nhìn nhau; sau đó Ellis nhún vai. “Cô ấy là một người đàn bà xinh đẹp-”

“Không. Tôi không thích thú với vẻ ngoài của cô ta. Tôi muốn biết cô ta đã nói gì và làm gì. Khi các anh tìm kiếm khu vực đó và đi lên nhà cô ta, các anh có vào trong không?”

“Không,” Lowell đáp lời.

“Tại sao không?”

“Cô ta có một con chó giữ nhà to lớn ghét đàn ông. Nó không cho phép bất cứ một người đàn ông nào bước vào trong sân,” Ellis giải thích.

“Thậm chí khi anh mời cô ta ra ngoài ăn tối?”

Ellis trông có vẻ không thoải mái như thể anh ta không thích thừa nhận là con chó làm anh ta sợ. “Cô ấy ra khỏi xe. Khi tôi đưa cô ấy về tới nhà con chó đang đợi ở đó, sẵn sàng ngoạm chân tôi nếu tôi có làm gì sai.”

“Nên không ai vào nhà cô ta.”

“Không,” cả hai thừa nhận.

“Cô ta nói không thấy một người lạ nào?”

“Không thể có chuyện Sabin có thể tới bất cứ chỗ nào gần nhà mà không khiến con chó dùng anh ta làm bữa sáng,” Ellis mất kiên nhẫn nói, và Lowell gật đầu đồng ý.

Charles đan những đầu ngón tay vào nhau. “Thậm chí nếu tự cô ta đưa hắn vào nhà sao? Điều gì xảy ra nếu cô ta tìm thấy hắn? Cô ta có thể trói con chó lại, sau đó quay lại nhà với Sabin. Chuyện đó là không thể sao?”

“Chắc chắn, chuyện đó có thể?” Lowell nói, gấp dài. “Nhưng chúng ta không thấy bất cứ dấu hiệu nào của việc Sabin vào bờ được, thậm chí không có dấu chân. Thứ duy nhất mà chúng ta thấy là nơi cô ta kéo vỏ sò lên từ bãi biển trong một miếng vải-” anh ta dừng lại, nhìn vào mắt Charles.

“Các anh là lũ ngốc!” Charles rít lên. “Có gì đó được kéo lên từ bờ biển mà các anh không kiểm tra sao?”

Nhìn họ không được thoải mái. “Cô ấy nói đó là những vỏ sò,” Ellis chống chế. “Tôi thấy vài vỏ sò trên ngưỡng cửa nhà cô ấy.”

“Cô ta không hành động như thể có gì đó cần phải che giấu,” Lowell thêm vào, cố gắng che

đây mọi thứ. “Tôi tình cờ gặp cô ta ngày hôm sau khi cô ta đang mua sắm. Cô ta dừng lại nói chuyện, về sự nóng nực và những điều tương tự...”

“Cô ta mua gì? Anh có nhìn vào giỏ đồ của cô ta không?”

“À, đồ lót, uh, những đồ của đàn bà. Khi cô ta thanh toán tôi thấy một đôi dày thể thao. Tôi chú ý chúng bởi vì-” Đột nhiên mặt anh ta tái đi.

“Vì sao?”

“Vì nhìn chúng quá to so với cô ta.”

Charles nhìn họ chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng chết người. “VẬY. Cô ta đã kéo thứ gì đó từ bờ biển lên, thứ gì đó mà các anh không điều tra. Không ai vào trong ngôi nhà. Cô ta mua giày quá to, có lẽ là giày đàn ông. Nếu Sabin ở ngay trước mũi chúng ta mọi lúc và hẩn trốn thoát do sự cầu thả của các anh, riêng tôi xin hứa là tương lai của các anh sẽ không vui vẻ gì đâu! Noelle!” anh ta gọi.

“Gọi mọi người vào đây. Có lẽ chúng ta tìm ra Sabin rồi.”

Cả Lowell và Ellis nhìn tái hẩn đi, và cả hai đều khẩn thiết mong là lúc này họ *không* tìm thấy Sabin.

“Chuyện sẽ sao đây nếu anh sai?” Ellis hỏi.

“Có lẽ người đàn bà đó sẽ sợ hãi và tức giận, nhưng không có chuyện gì nữa. Nếu cô ta không biết gì, nếu cô ta không giúp Sabin, chúng ta sẽ không có lý do gì làm hại cô ta.”

Nhưng Charles mỉm cười khi nói điều đó, đôi mắt lạnh lùng, và Ellis không thể tin anh ta được.

Mặt trời đã lặn, và hoàng hôn đem theo làn sương phủ và tiếng dế râm ran. Vịt Ebenezer và đàn của nó đi lạch bạch quanh sân, tìm kiếm côn trùng vào lúc chiều tà, và Joe nằm ở cổng. Kell và Sullivan đang ngồi ở bàn, vẽ biểu đồ và thảo luận về các kế hoạch; Rachel cố tập trung vào bản thảo, nhưng tâm trí cứ vơ vẩn nơi đâu. Kell sẽ sớm rời khỏi, và nỗi khổ sở dai dẳng đó đánh mạnh vào bên trong cô.

Đàn ngỗng trời đột nhiên bay tan tác, kêu ầm ỹ, và Joe sủa một tiếng trước khi rời khỏi cái cổng. Kell và Sullivan hành động y hệt nhau, cúi nhanh xuống tránh xa khỏi bàn và nhẹ nhàng chạy, trên đôi chân của họ, tới cánh cửa phòng khách. Rachel chốt cửa ra khỏi phòng làm việc, mặt tái đi, dù cô cố giữ bình tĩnh.

“Có lẽ là Honey,” cô nói, đi ra phía cửa trước.

“Honey?” Sullivan hỏi.

“Bác sĩ thú y.”

Chiếc ghế màu trắng được kéo về phía trước, và một người phụ nữ bước ra. Sullivan quan sát cẩn thận từ cửa sổ và tắt cả màu sắc quét qua khỏi mặt anh. Dựa đầu vào tường, anh khẽ chửi thề và một lát anh nói khàn khàn. “Đó là Jane.”

“Chết tiệt,” Kell thốt lên.

Rachel mở cửa bước ra và tóm lấy Joe, con chó đứng ở giữa sân. Nhưng trước khi Rachel có thể ra khỏi cửa, Jane đã đi vòng quanh xe và vào sân, “Con chó đẹp đó,” cô chúc mừng, vuốt ve đầu Joe khi đi qua.

Sullivan và Kell tới cổng phía sau Rachel. Jane đặt tay lên môi và nhìn chồng mình. “Vì anh không đưa em theo, nên em quyết định đi theo anh.”

Chương Mười Hai

Rachel thích Jane Sullivan ngay tức thì. Bất cứ ai có thể bình tĩnh âu yếm Joe, sau đó đối mặt với cơn giận dữ của Grant Sullivan mà không chớp mắt, là người Rachel muốn biết. Hai người phụ nữ, tự giới thiệu bản thân, trong khi Sullivan đứng khoanh tay trước ngực, đôi mắt vàng nảy lửa khi nhìn vợ bằng đôi lông mày nhíu lại. “Làm sao mà em có thể tìm thấy anh?” anh khó chịu nói, giọng trầm và hầu như không có âm. “Anh chắc là không để lại bất cứ dấu vết nào.”

Jane hít vào nhìn anh. “Anh không làm vậy, nên em làm theo logic và tới nơi anh sẽ không đi, và tìm ra anh.” Quay lưng lại với anh, cô chào Kell với một cái ôm đầy nhiệt tình. “Em biết chắc phải là anh. Không ai có thể kéo anh ấy đi xa. Anh đang gặp rắc rối phải không?”

“Một chút,” Kell nói, đôi mắt đen khép lại với niềm vui.

“Em nghĩ vậy. Em tới giúp anh.”

“Tôi sẽ điên lên mất,” Grant ngắt lời.

Jane vui vẻ nhìn anh. “Đúng. Có lẽ vậy. Lén đi và để lại em với tụi nhỏ-”

“Chúng đang ở đâu?”

“Ở cùng mẹ em. Bà nghĩ là em đang lấy lòng bà. Tiện đây, đó là chuyện khiến em mất nhiều thời gian để tới đây. Anh phải đưa lũ trẻ ra khỏi bà. Sau đó em phải tính tới việc anh sẽ làm gì nếu anh cố không cho ai biết mình ở đâu.”

“Anh sẽ kiểm soát được em dưới đầu gối của anh,” anh nói, và nhìn như thể suy nghĩ đó làm anh cực kỳ hài lòng. “Lúc này em sẽ không ra khỏi đây.”

“Anh không thể,” cô chống đối. “Em lại mang thai.”

Rachel đang rất vui với cảnh tượng Sullivan tức điên lên với người vợ da đen đáng yêu của mình, nhưng giờ cô cảm thấy gần như có lỗi với anh. Anh tái xanh người lại.

“Em không thể mang thai.”

“Tôi sẽ không cá chuyện này đâu,” Kell thêm vào, thích thú cảnh tượng này như Rachel vậy.

“Đôi song sinh mới vừa được sáu tháng tuổi,” Grant rên rỉ.

“Em biết chứ,” Jane đáp lời, nét mặt đầy phẫn nộ. “EM đã ở đó, anh nhớ không?”

“Chúng ta đã không định có thêm đứa nào nữa trong một khoảng thời gian.”

“Trời có bão rồi,” cô nói ngắn gọn, và Grant nhắm mắt lại. Lúc này anh thật sự trắng bệch, và Rachel thấy thương hại anh.

“Vào trong đi, ở đó mát hơn,” cô gợi ý, mở cửa ra. Cô và Kell vào trong, nhưng không ai theo sau họ. Rachel lén nhìn ra ngoài cửa; Jane được bao bọc trong vòng tay cơ bắp của chồng mình, và mái đầu vàng của anh cúi xuống với mái tóc đen của cô.

Thật ngốc nghếch, cảnh tượng đó làm Rachel thêm đau lòng. “Họ tạo ra nó,” cô thì thầm.

Cánh tay của Kell trượt quanh eo cô, và anh kéo cô lại phía sau với anh. “Bây giờ cậu ấy không vậy, nhớ không? Cậu ấy đã thôi việc trước khi họ gặp nhau.”

Rachel muốn hỏi tại sao anh không thôi việc, nhưng kiềm chế lại không hỏi điều đó. Điều mà đúng với Grant Sullivan không đúng với Kell Sabin; Kell là chính anh. Thay vì vậy cô hỏi, “Khi nào anh đi?” cô nên tự hào rằng giọng của mình quá bình tĩnh, nhưng niềm tự hào đó không có nghĩa là mọi chuyện trong tình trạng này. Cô sẽ quỳ xuống cầu xin anh nếu chuyện đó có ích, nhưng cống hiến của anh còn hơn cả lời nói đầu môi.

Anh im lặng một lát, và cô biết mình sẽ không thích câu trả lời, thậm chí dù là đang chờ nó. “Sáng mai.”

Vậy cô có thêm một đêm nữa, trừ khi anh và Sullivan định dùng cả đêm làm việc về những chi tiết trong mục tiêu của họ.

“Tụi anh sẽ sớm quay lại thôi,” anh nói, vuốt tóc cô, và cô vòng lấy tay anh bắt gập đôi mắt sâu thẳm đó. Nét mặt trông xa xăm, nhưng anh muốn có cô; cô có thể nhận ra điều đó qua cái vuốt ve của anh, qua điều gì đó lướt qua trên khuôn mặt anh. Ôi, Chúa ơi, làm sao cô có thể chịu được cảnh thấy anh ra đi và biết là mình sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa?

Jane và Grant vào trong, và khuôn mặt Jane hớn hở. Đôi mắt mở rộng sáng lên khi thấy Rachel trong vòng tay Kell, nhưng không gì trong biểu hiện của họ khiến cô im lặng được. Jane không là gì nếu không có trực giác. “Grant sẽ không nói cho tôi chuyện gì đang xảy ra,” cô thông báo, và bướng bỉnh tự tin với kế hoạch của mình. “Em sẽ đi theo các anh tới khi nào em tìm ra.”

Đôi lông mày đen của Kell ngược lên. “Và nếu anh nói với em thì sao?”

Jane cân nhắc chuyện đó, hết nhìn Kell lại chuyển sang Grant, sau đó quay lại với Kell. “Anh muốn thỏa thuận đúng không? Anh muốn em quay về nhà.”

“Em sẽ quay lại nhà,” Grant bình tĩnh nói, giọng như có thép. “Nếu Sabin muốn cho em biết, điều đó hoàn toàn là do cậu ấy, nhưng dựa con mới em mang lần thứ hai này là lý do chắc chắn em phải an toàn ở trang trại, thay vì tự chuốc lấy nguy hiểm bằng cách đuổi theo anh.”

Trong mắt Jane có một tia sáng lấp lánh khiến Rachel nghĩ là Sullivan sẽ có một cuộc chiến trong tầm tay, nhưng Kell đã chặn đầu ngay bằng việc nói, “Tốt thôi, anh nghĩ em xứng đáng được biết chuyện gì đang diễn ra, vì lúc này Grant đã tham gia. Nào hãy ngồi xuống, và anh sẽ cho em biết,”

“Với một điều cơ bản “cần phải biết,” Jane đoán một cách chính xác, và Kell tặng cô một nụ cười không chút hài hước.

“Đúng vậy. Em biết luôn luôn có những chuyện không thể đem ra thảo luận, nhưng anh có thể nói cho em biết hầu hết.”

Họ ngồi quanh bàn, và Kell phác thảo những điểm chính về chuyện gì xảy ra, những dính líu và tại sao anh lại cần Grant giúp. Khi anh nói xong Jane nhìn cả hai người đàn ông một lúc lâu, sau đó chậm rãi gật đầu. “Em phải làm vậy.” Sau đó cô ngả người về phía trước, đặt mạnh hai bàn tay xuống bàn và cương quyết cúi xuống nhìn Sabin. “Nhưng em nói cho anh biết Kell Sabin nếu có bất cứ điều gì xảy ra với Grant, em sẽ tìm anh đó. Em đã không phải giải quyết tất cả mọi rắc rối đó để có anh ấy cho bất cứ điều gì xảy ra với anh ấy lúc này,”

Kell không đáp lại, nhưng Rachel biết anh đang nghĩ gì. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra điều đó có nghĩa anh cũng không sống sót. Cô không biết làm cách nào đọc được suy nghĩ trong đầu anh, nhưng cô đã làm được. Cảm nhận của cô bị khóa chặt vào Kell, và những cử chỉ hay thay đổi nhỏ nhất của anh trong giọng nói cũng tạo nên trong những dây thần kinh của cô với sức mạnh của một trận động đất trên một máy ghi tâm chấn nhạy nhất.

Grant đứng lên, kéo Jane đứng lên bên cạnh mình. “Tới lúc chúng ta nên ngủ một chút rồi, vì sáng nay chúng ta đã rời đi quá sớm. Và em sẽ về nhà,” anh nói với vợ. “Hãy hứa với anh.”

Giờ cô biết điều gì đang diễn ra, Jane không tranh luận. “Ồn thôi. Em sẽ về nhà và đón tụi trẻ. Điều em muốn biết là khi nào em có thể thấy anh quay về.”

Grant liếc nhìn Kell. “Ba ngày?”

Kell gật đầu.

Rachel đứng lên. Trong ba ngày mọi chuyện sẽ kết thúc, bằng cách này hay cách khác, nhưng với cô chuyện sẽ kết thúc vào sáng mai. Trong lúc sắp xếp chỗ ngủ cho Sullivans, cô gần như biết ơn vì có việc gì đó chiếm giữ thời gian, chứ không phải là tâm trí cô.

Cô xin lỗi Jane vì thiếu một cái giường nữa, nhưng dường như điều đó không làm Jane phiền lòng chút nào. “Đừng lo cho chúng tôi,” Jane nói thật. “Tôi đã từng ngủ với Grant trong lều, hang động và chuồng ngựa, nên sàn nhà căn phòng khách tốt như vậy không có gì là làm khó chúng tôi.”

Với sự giúp đỡ của Jane Rachel kiếm thêm tiền và gởi cho chỗ ngủ, lấy từ đầu tủ và bỏ vào tay Jane. Jane nhìn tình nghịch. “Cô yêu Kell đúng không?”

“Phải.” Rachel nói chắc nịch với chỉ một từ, thậm chí không nghĩ tới việc bác bỏ. Đó là sự thật, nhiều như một phần của người cô như chính đôi mắt xám của cô vậy.

“Anh ấy là một người đàn ông cứng rắn lạ thường, nhưng tính cứng rắn được coi là tính cách đi đầu. Chuyện đó sẽ không dễ dàng. Tôi biết vậy. Hãy nhìn người đàn ông mà tôi chọn.”

Họ nhìn nhau, hai người đàn bà tỏ ý hiểu nhau. Mỗi mỗi, những người đàn ông họ yêu hoàn toàn khác với những người khác, và họ sẽ không bao giờ có được sự an toàn như hầu hết những người đàn bà khác mong đợi.

“Ngày mai anh ấy đi, mọi chuyện kết thúc,” Rachel nói, hòng cứng lại. “Anh ấy sẽ không quay lại.”

“Anh ấy muốn kết thúc.” Jane làm rõ hơn, đôi mắt nâu trở lên ửng đỏ một cách lạ thường. “Nhưng đừng nói là anh ấy sẽ không quay lại. Grant đã từng không muốn kết hôn với tôi. Anh ấy đã nói là chuyện đó không thể, rằng cuộc sống của chúng tôi quá khác biệt và tôi sẽ không bao giờ thích nghi được với thế giới của anh ấy. Nghe có quen không?”

“Ồ, có.” Đôi mắt và giọng nói của cô buồn bã.

“Tôi phải để anh ấy đi, nhưng cuối cùng anh ấy lại quay lại với tôi.”

“Grant đã về hưu rồi. Kell sẽ không thôi việc, và công việc đó chính là vấn đề.”

“Đó là vấn đề lớn nhưng không phải là không vượt qua được. Thật khó cho những người đàn ông giống Kell và Grant chấp nhận là yêu một ai đó. Họ luôn luôn đơn độc.”

Đúng vậy, Kell đơn độc, và anh đã quyết tâm là tiếp tục con đường đó. Biết và hiểu được những lý do của anh không làm cho cuộc sống của họ dễ dàng hơn. Cô để Jane và Grant nằm trong phòng khác và Kell theo cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Cô đứng giữa phòng bàn tay nắm chặt và đôi mắt tối lại khi quan sát anh.

“Đánh lẽ tối nay anh nên đi,” anh lặng lẽ nói. “Nhưng anh muốn có thêm một đêm nữa với em.”

Cô sẽ không cho phép mình khóc, không phải tối nay. Dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ đợi tới ngày mai, cho tới khi anh đã ra đi. Anh tắt đèn và tới chỗ cô trong căn phòng tối, bàn tay cứng cáp đặt lên vai cô và kéo cô lại gần. Miệng anh mạnh mẽ, khao khát, gần như làm cô đau khi anh hôn cô với nhu cầu hoang dại. Lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô, đòi hỏi được đáp lại khi nó đang chậm chậm vào trong, vì nỗi đau trong cô quá lớn. Anh tiếp tục hôn, trượt tay lên lưng cô, hông, ép chặt cô gần bên mình, cho tới khi cô cũng bắt đầu thư giãn và đáp lại.

“Rachel,” anh thì thầm, cởi nút áo của cô và tìm kiếm bờ ngực trần của cô và khum nó trong lòng bàn tay ấm áp của mình. Anh chậm chậm di chuyển quần quanh núm vú của cô bằng ngón tay cái và làm chúng cứng lại; sự ấm áp, cảm giác cứng lại vì vui sướng và nỗi mong chờ bắt đầu xâm chiếm con người cô. Cơ thể cô nhận biết anh và đáp lại, mạnh mẽ và ẩm ướt sẵn sàng dâng hiến cho anh vì cô hiểu là anh sẽ không để cô cảm thấy không thỏa mãn. Anh trượt áo cô ra khỏi vai, ghim chặt cánh tay cô sang một bên bằng miếng vải trong khi nâng cô lên, bế cô trong vòng tay và ép chặt ngực cô vào người mình. Anh nhanh chóng đặt miệng lên nụ hoa của cô và hút nó, sự di chuyển mạnh mẽ làm cơ thể nhạy cảm của cô nóng ran. Cô rên một âm thanh nhỏ hờn hển vì sung sướng khi những cảm giác đó chạy dọc từ ngực tới bụng dưới, chỗ khao khát đang kéo lấy cô.

Cô ngẩng đầu lên và những cảm xúc bất ngờ trào dâng, buộc cô phải bám chặt vào eo anh. Tân tới khi cảm nhận được hơi mát của giường dưới lưng mình cô mới nhận ra là anh đã đặt mình lên giường. Chiếc áo của cô được kéo xuống dưới những cái ống tay tụt xuống và cuộn lại giữa khuỷu tay và cổ tay, thật tốt để giữ tay cô trong khi cơ thể phía trên để trần dành cho đôi môi chiếc lưỡi khám phá của anh. Anh nhìn xuống cô bằng đôi mắt khao khát chiếm đoạt, sau đó cúi xuống và vùi mặt giữa đôi gò bồng, tay vuốt ve quanh chúng ở xung quanh khuôn mặt như thể anh muốn chôn vùi mình vào mùi hương và cảm giác của cơ thể cân đối của cô.

Cô rên lên khi cơ thể đau đớn đòi đáp ứng nhu cầu, và cố gắng tốt nhất để có thể giải phóng

tay mình. “Kell.” Giọng cô cao đầy kìm nén. “Bỏ tay em ra.”

Anh ngẩng đầu lên và đánh giá tình hình. “Chưa được,” anh thì thầm. “Hãy nằm đó và để anh làm tình với em cho tới khi em thật sự muốn anh.”

Cô phát ra một âm thanh khó nghe vì tức giận, cố gắng quay người sang một bên để có thể giải phóng chính mình, nhưng Kell đã trấn áp nắm lấy lưng cô. “Em sẵn sàng rồi,” cô van nài trước khi miệng anh lại tìm kiếm miệng mình và ngăn cô nói thêm bất cứ một lời phản đối nào nữa.

Khi anh lại ngẩng đầu lên thì vẻ thỏa mãn nóng bỏng hằn lên rên khuôn mặt căng cứng. “Không giống em thường ngày.” Sau đó anh lại cúi xuống đôi gò bồng của cô, chỉ tới khi chúng ướt và lấp lánh vì miệng anh và nụ hoa đỏ lại cứng lên đau đớn anh mới dừng lại. Anh nhe nhằng cắn một bên ngực, dùng răng chỉ đủ để cô có thể cảm nhận được chúng chứ không đủ sức làm cô đau đớn.

“Hãy thoát khỏi những điều đó đi.” Giọng nói anh rõ ràng cũng chứa đựng những áp lực, khi anh kéo chỗ dính chặt lại của quần cô. Nó được giải thoát, và anh nhanh chóng kéo khóa xuống. Tay đi vào trong chiếc quần đùi, tìm kiếm dưới quần cô để tìm phần cơ thể ẩm ướt và đang đau đớn đó. “Ah,” anh nói vì niềm thỏa mãn nho nhỏ khi những ngón tay khám phá cô và nhận ra cô thật sự sẵn sàng. “Em thích như vậy đúng không?”

“Đúng.” Cô chỉ có thể thốt ra một từ.

“Em sẽ thích hơn khi anh vào trong em rồi,” anh khàn khàn hứa hẹn, và kéo quần ngoài cũng như quần con của cô xuống dưới qua hông và đùi nhưng không cởi hẳn ra. Anh để chúng trên đầu gối cô, và chân cô bị trói vào y như tay. Anh chậm chậm trượt tay lên trên, từ ngực cô lại trượt xuống cái bụng phẳng, để la cà thưởng thức cơ thể trần đó.

Cô quận người dưới những ngón tay chiếm hữu của anh, trái tim muốn nổ tung trong lồng ngực và ngăn cản từng nhịp thở. “Thậm chí anh không được nghĩ tới điều đó,” cô hét nho nhỏ, tay tóm chặt tấm mền phía dưới. Anh đang nhìn cô với cái cách muốn nói cho cô hiểu rằng anh thích giữ cô không cử động được khi anh trêu chọc và thích thú cảm nhận cơ thể cô. Thậm chí anh còn hoang dại hơn một chút, bản chất nhanh nguyên thủy của chính anh.

Anh cười nho nhỏ. “Được thôi, em yêu. Em không phải đợi lâu đâu. Anh sẽ cho em thứ em muốn.” anh nhanh chóng lột trần cô, thậm chí cả cái áo dưới tay cô, và cởi quần áo của mình, sau đó đặt cả cơ thể nặng nề lên trên cô. Rachel chấp nhận anh bằng một tiếng thở ra thỏa mãn nhưng đau đớn, cánh tay vòng quanh người anh khi anh kéo chân cô ra và đi vào trong. Rachel nhanh chóng đạt đỉnh, rung người lên trong vòng tay anh, và anh lại chậm chậm đưa cô lên đỉnh. Anh không thể có đủ cô đêm đó, quay lại bên cô hết lần này đến lần khác, như thể thời gian trôi chậm đi khi hai người họ khóa chặt với nhau trong tình yêu.

Cô thức dậy lần cuối cùng trước khi bình minh lên một chút, nằm một bên quay lưng vào người anh, rúc người vào chòm lông ẩm ướt của ngực anh và đùi anh, giống như họ đã từng ngủ với nhau những đêm từ khi anh thức tỉnh. Đây là lần cuối cùng anh ôm cô như vậy, và cô nằm im, không muốn đánh thức anh.

Nhưng anh đã hoàn toàn tỉnh giấc. Tay chậm chậm di chuyển lên trên ngực cô, sau đó xuống đùi. Anh nâng chân cô lên, đặt lên đùi mình, và trượt vào trong cô từ phía sau. Tay vuốt ve bụng cô để làm cô vui sướng khi anh bắt đầu di chuyển ra vào với cơ thể cô. “Một lần cuối cùng,” anh thì thào bên tai cô. Chúa ơi, đó là lần cuối cùng, và anh không nghĩ là anh có thể chịu đựng nổi. Nếu anh từng cảm nhận được niềm hạnh phúc trong cuộc đời đó sẽ là suốt trong những ngày sống chung với Rachel. Đây sẽ là lần cuối cùng cơ thể mềm mại của cô bao bọc sự cứng cáp của anh, lần cuối cùng ngực cô nằm trong bàn tay anh, lần cuối cùng anh cảm nhận cái nhìn mơ hồ của tình yêu trong đôi mắt xám của cô. Cô run lên dưới tay anh, cắn môi để khỏi phát ra tiếng kêu khi sự sung sướng tràn đầy bên trong. Khoảng khắc anh ôm chặt cô vào người mình, giữ anh thật sâu trong cô khi cô quay mặt vào mền để kìm nén những tiếng kêu, sau đó anh đắm sâu và mạnh và run lên vì sự thỏa mãn của riêng mình.

Căn phòng đang dần sáng, bầu trời đang chiếu những tia sáng hồng ở phía chân trời. Anh ngồi ở giường và nhìn xuống cô, cơ thể cô ẩm ướt và lấp lánh giống như bầu trời vậy. Có lẽ lần

cuối cùng là một sai lầm, vì anh bỏ quên những cẩn trọng thường thấy, nhưng anh không thấy tiếc vì chuyện đó. Anh không thể chấp nhận bất cứ sự xa cách nào giữa cơ thể họ.

Rachel nằm kiệt sức trên gối, nhìn anh bằng cả trái tim hiện rõ trong đôi mắt. Cơ thể vẫn đau đớn vì cuộc làm tình của anh, và mạch đập chỉ mới dần dần chậm lại. “Có lẽ anh sẽ không bao giờ quay trở lại,” cô thì thầm. “Nhưng em sẽ ở đây chờ anh.”

Chỉ có một cử động mấp máy nhỏ của phần cơ bên cạnh miệng hé lộ sự phản ứng của anh. Anh lắc đầu. “Đừng lãng phí cuộc đời mình. Hãy tìm một người nào đó, hãy kết hôn và có một đám con.”

Cô cố gắng gượng cười. “Anh đừng ngốc vậy,” cô nói với anh với sự nhẹ nhàng đau đớn. “Như thế là có chuyện ai đó sẽ theo đuổi em vậy.”

Họ đã sẵn sàng rời đi, và Rachel vẫn kiên quyết tới mức cô nghĩ mình có thể vỡ vụn ra nếu bất cứ ai chạm vào. Cô biết sẽ không thể có được những nụ hôn tạm biệt, không một từ tạm biệt nào xuất hiện trong tâm trí cô. Anh sẽ đơn giản rời đi, và mọi chuyện kết thúc. Thậm chí anh không đem theo súng, nếu không anh sẽ phải quay lại để trả lại cho cô. Khẩu súng được đăng ký dưới tên cô; anh không muốn có bất cứ điều gì có thể dẫn tới manh mối là cô để phòng trường hợp mọi chuyện không theo như kế hoạch.

Sullivan đã giấu chiếc xe ở đâu đó phía dưới con đường; Jane sẽ đưa họ tới đó, sau đó quay lại trang trại của họ. Rachel sẽ ở một mình trong nhà trong nỗi trống vắng, và cô đang nghĩ tới những chuyện giúp mình giết thời gian. Cô sẽ làm việc trong vườn, nhả mặt với đồng cỏ, rửa xe, thậm chí có thể là đi bơi. Sau đó cô sẽ đi ăn, xem phim, bất cứ thứ gì để trì hoãn việc quay lại nhà. Có lẽ sau đó cô sẽ quá mệt để có thể ngủ được, dù không quá hy vọng chuyện đó. Vẫn vậy, cô sẽ thực hiện, vì không còn lựa chọn nào khác.

“Tôi sẽ thông báo cho chị,” Jane thì thầm, ôm lấy Rachel.

Mắt Rachel đỏ lên. “Cảm ơn.”

Grant mở cửa nhà và đi tới cổng, Joe chạy tới chỗ anh và sửa âm ỹ. Grant bình tĩnh xem xét con chó. “Ồ, chết tiệt,” anh nhẹ nhàng nói.

Jane cười hô hố. “Anh sợ con chó đó sao? Nó ngọt ngào như chính nó đó.”

Kell theo sau họ đi tới cổng. “Joe, Ngồi xuống nào,” anh ra lệnh.

Có tiếng động lạt the thé của một khẩu súng trường được bóp cò và mảnh gỗ nổ tung ngay đằng sau đầu Kell từ cột trụ nhà. Kell quay lại và mở cửa ra ngay khi Rachel lao tới chỗ anh, và anh ôm chặt cô. Gần như đồng thời Grant nhanh chóng kéo Jane qua cửa ngay khi một phát súng khác bắn ra, sau đó anh che chắn cho cô bằng.

“Tất cả đều ổn chứ?” Kell hỏi hàm răng nghiến chặt, lo lắng nhìn Rachel thậm chí khi bất ngờ đá một chân và cú đá làm cánh cửa đóng lại.

Cô ôm lấy đầu gối trên sàn nhà, nhưng không có gì nghiêm trọng cả. mặt cô tái đi, cô nắm chặt lấy anh. “Em - ô- ổn,” cô lắp bắp.

Anh xoay người lại, cúi thấp xuống bên cửa sổ. “Em và Jane hãy cúi xuống trong phòng,” anh ra lệnh ngắn gọn, lấy khẩu súng ở phòng ngủ chính nơi mà anh đã cất.

Grant giúp Jane tới vị trí, vén tóc cô sang một bên và hôn nhanh trước khi đẩy cô tới chỗ Rachel. “Tiếp tục di chuyển nào,” anh ngắt lời, kéo khẩu súng ra khỏi thắt lưng.

Một phát đạn nữa, và cánh cửa tủ gần chỗ Grant nổ tung, tạo ra cơn mưa kiếng lên người anh. Anh tức giận chửi thề.

Rachel nhìn họ chằm chằm, cố gắng tập trung suy nghĩ. Họ chỉ có hai khẩu súng ngắn, trong khi những kẻ đang tấn công có súng trường, có được khả năng lớn chống lại Grant và Kell. Súng trường có ưu thế chính xác ở khoảng cách xa, cho phép chủ nhân có thể chống lại tầm bắn từ súng ngắn. Khẩu súng trường 22 của cô không mạnh lắm, nhưng có tầm bắn và độ chính xác

tuyệt vời hơn nhiều so với súng ngắn, và cô bò vào phòng ngủ để lấy nó, và lấy cả chỗ đạn mà cô có sẵn. Ớn chúa, Kell đã nhắc cô mua những viên đạn đó.

“Đây,” cô nói, bò lại phòng khách và đưa khẩu súng trường tới chỗ Kell. Anh nhìn quanh, bàn tay nắm chặt lấy thứ vũ khí đó. Grant đang di chuyển qua căn nhà, để chắc chắn là chúng không bao vây từ phía sau.

Cảm ơn,” Kell nói nhanh. “Quay lại phòng lớn đi em yêu.”

Jane đã núp ở đó, nhìn chồng với đôi mắt màu sô cô la ánh lên vẻ giận dữ khó hiểu. “Họ bắn anh đó,” cô căn nhắc.

Đúng,” anh khẳng định lại.

Cô đang tức điên như ngọn núi lửa sắp nổ tung, tự nhủ khi kéo cái túi cô đem tới hôm qua, mở ra và ném quần áo và đồ trang điểm sang một bên. “Tôi không chấp nhận điều này,” cô tức giận nói. “Chết tiệt, họ dám bắn anh ấy sao!” cô lấy ra một khẩu súng lục và nhét vào tay Rachel, sau đó lại tìm trong túi. Cô kéo một hộp nhỏ cỡ bằng một hộp đựng violon ra khỏi túi, và ném cho Grant. “Đây! Em không biết làm cách nào có thể ráp chúng lại.”

Anh mở hộp và nhìn Jane khi bắt đầu nhanh chóng thành thạo ráp khẩu súng trường. “Em lấy nó ở đâu vậy?”

“Anh không cần quan tâm!” cô hung hăng đáp lại, ném một băng đạn lại cho anh. Anh đưa một tay ra đỡ và lắp vào đúng vị trí. Kell nhìn phía sau anh. “Có lựu đạn nào ở đó không?”

“Không,” Jane tiếc nuối đáp. “Em không có thời gian để chuẩn bị mọi thứ mình mong muốn.”

Rachel trườn tới bên cửa sổ, thận trọng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài. Kell tức giận nói. “Cúi xuống ngay. Ra khỏi đó, quay lại phòng lớn đi, ở đó an toàn hơn.”

Mặt tái đi nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh. “Chỉ có hai anh với những bốn phía của ngôi nhà. Hai anh cần sự giúp đỡ của tụi em.”

Jane tóm khẩu súng trường còn lại của Grant. “Cô ấy đúng đó. Các anh cần tụi em.”

Mặt Kell lạnh như tiền. Chính xác đây là việc anh muốn tránh xa nhất, một trong những nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh có thật. Cuộc sống của Rachel đang bị đe dọa vì anh. Chết tiệt! Tại sao đêm qua anh không bỏ đi chứ? Anh đã để mặc ham muốn nhục dục điều khiển cảm xúc, và giờ cô ấy đang ở trong vòng nguy hiểm.

“Sabin!” tiếng gọi phát ra từ đám cây thông.

Anh không trả lời, nhưng mắt nheo lại khi nhìn kỹ đám cây đó, cố gắng nhận ra người nói ở đâu. Anh sẽ không trả lời và tiết lộ vị trí của mình; điều đó khiến chúng gặp khó khăn.

“Tới đây nào Sabin, đừng làm cho mọi chuyện phức tạp hơn chứ!” người đó tiếp tục nói. “Nếu anh đầu hàng tôi hứa sẽ không khiến bất cứ ai khác bị thương.”

“Tên khốn kiếp đó là ai vậy?” Grant căn nhắc hỏi.

“Charles Dubois, bí danh Charles Lloy, Kurt Schmidt, và nhiều tên khác nữa.” Kell thì thầm trả lời.

Cái tên đó không có nghĩa gì với Rachel, nhưng đôi lông mày của Sullivan nhíu lại. “VẬY cuối cùng hẳn ta cũng quyết định đích thân truy tìm cậu.” anh nhìn quanh. “Tình huống không có lợi cho chúng ta. Hẳn đã cho người bao vây ngôi nhà. Ngoài đó không có nhiều người, nhưng chúng ta bị bao vây. Tôi đã kiểm tra điện thoại – không liên lạc được.”

Kell không phải được thông báo tình thế không tốt này. Nếu Dubois dùng tên lửa tấn công ngôi nhà, như khi ở trên thuyền, tất cả chỉ có đường chết. Nhưng hẳn đang cố bắt sống Kell. Anh cần sống vì anh đáng giá cả đồng tiền với nhiều người bằng lòng trả bất cứ giá nào để có được anh.

Anh cố gắng tập trung suy nghĩ, nhưng thực tế đau đớn là không có cách nào ra khỏi ngôi nhà. Thậm chí nếu có đợi khi đêm xuống và cố gắng thoát khỏi vòng vây, vẫn có ít khả năng thoát được trừ khi tận dụng những bụi cây nằm ngay bên phải ngôi nhà. Ra khỏi ngôi nhà thì tất cả các hướng cũng có thể tạo khoảng cách tốt. Điều đó có nghĩa là khó ai có thể bắt được họ,

nhưng còn có một khả năng đối lập. Chắc chắn Dublois không để bất cứ nhân chứng nào sống sót. Anh hiểu điều đó và Sullivan cũng biết; anh chỉ có thể hy vọng là Rachel và Jane không nhận ra được tình huống thật sự vô vọng mức nào.

Nhìn Rachel đã làm tiêu tan hoàn toàn suy nghĩ đó của anh. Tất nhiên cô biết. Đó là vấn đề cô hiểu ngay từ đầu; cô quá thông minh, mà không đeo mặt nạ kiêu căng nào để che đậy bản thân. Anh muốn ôm cô và để đầu cô dựa vào vai mình, khẳng định với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi, nhưng nhìn vào đôi mắt xám trong phẳng lặng đó anh không thể lừa cô được, thậm chí là khiến cô thư giãn trong chốc lát. Anh không bao giờ muốn có những đối lừa giữa hai người họ.

Một phát súng bắn vào phòng ngủ, và mặt Grant hoàn toàn biến sắc, nhưng trước khi anh có thể di chuyển Jane đã gọi anh. “Grant! Có phải có một chỗ ngấm bắn khi em định bắn những kẻ đó không?”

Nếu có bất cứ chuyện gì như vậy, thậm chí anh còn lo lắng hơn, anh lăm bầm nguyên rửa một tràng dài.

“Ồ, không thành vấn đề,” cô bình thản nói tiếp. “Em nhớ ra rồi. Nhưng em đã va trúng súng của anh ấy, nếu nó bắn được.”

“Sabin!. Đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi. Tôi không chờ thêm được lâu đâu. Sẽ thật đáng tiếc nếu như người đàn bà này bị thương đó.” Người đàn ông đó lại hét lên.

“Người đàn bà,” thay vì “những người đàn bà.” Kell nhận ngay ra là Rachel không đi ra cổng; chúng đã nhìn thấy Jane và nghĩ cô là Rachel. Cả hai đều mảnh khảnh và có mái tóc đen, dù Jane cao hơn và tóc dài hơn chút ít, nhưng với khoảng cách như vậy ai có thể nhận ra nổi chứ.

Chuyện này không giúp ích gì cho anh, nhưng có lẽ khiến Dubois không đánh giá đúng số lượng người có vũ khí.

“Sabin!”

“Tôi đang nghĩ!” Kell hét lên, tránh xa cửa sổ.

“Bạn thân mến, thời gian là một thứ xa xỉ đối với anh đó. Anh biết anh không thể thắng được. Tại sao không chấp nhận? Tôi hứa với anh người đàn bà đó sẽ được tự do.”

Kell hiểu lời hứa của Dubois chẳng có ý nghĩa gì ngay khi hắn ta nói ra. Thời gian. Anh phải làm gì đó để có một chút thời gian. Anh không biết phải làm gì, nhưng thêm một giây trôi qua nghĩa là cơ hội lại càng ít đi. Thời gian luôn luôn có giới hạn, và nếu anh có thể khiến Dubois trì hoãn theo cách nào đó.

“Còn những người bạn khác của tôi thì sao?” anh hét lên.

“Tất nhiên. Tôi không có thù hận gì với anh ta.” Dubois nói dối ngọt xớt.

Môi Grant cong lại với nụ cười hoang dại. “Chắc chắn. Hắn không thể nào không nhận ra tôi.”

Thật tuyệt vời nếu Dubois bắt được cả Sabin và Tiger, một chiến binh da ngăm đen với đôi mắt vàng hoang dại người cùng sống chết với Sabin nơi rừng rậm nhiệt đới sau đó thành một đặc vụ tuyệt vời của anh. Mỗi người là một huyền thoại; họ cùng nhau trở thành những người phi thường và hòa hợp dường như họ hành động giống hệt nhau. Sullivan đã có một cuộc cãi lộn với một trong những người của Dubois vài năm trước; không, Dubois sẽ không bao giờ quên chuyện đó, quên chuyện Sullivan biến hắn ta thành một kẻ ngốc nghếch mức nào.

Có tiếng động ở đám cây thu hút sự chú ý của Kell, và đôi mắt đen của anh nheo lại. “Hãy coi liệu cậu có thể khiến hắn nói bất cứ điều gì khác không,” anh nói với Grant, lên đạn khẩu 22 chỉ để một phần nhỏ bên ngoài cánh cửa sổ đã vỡ và theo dõi sát điểm ở những cái cây.

“Tiếp tục nào, Dubois,” Grant hét lên. “Đừng có chơi trò cút bắt nữa. Tao biết mày nhận ra tao.”

Ngón tay Kell nắm chặt cò súng rất nhẹ nhàng; Dubois có thật sự bất ngờ khi biết cậu ấy là ai không? Thật ra cậu ta luôn luôn biết tận dụng cơ hội hơn là tự đưa mình vào nguy hiểm, nhưng giờ Kell đã luôn theo sát anh ấy nhiều năm, thậm chí từ khi Dubois bắt đầu tham gia vào việc làm một trùm khủng bố.

“Vây mày chính là Tiger.”

Lại có một tiếng động rất nhỏ. Kell cúi xuống nòng súng và nhẹ nhàng thổi cò. Tiếng nổ của khẩu súng trường dội vào trong căn nhà nhỏ, rồi biến mất, nhưng Kell biết anh không quên. Anh còn không biết là liệu mình có bắn phải Dubois hay ai khác không.

Một loạt đạn bắn vào ngôi nhà, làm vỡ tan những khung cửa sổ và tạo ra những mảnh vỡ dài ở tường và khung cửa, nhưng cánh cửa nhà kiên cố vẫn đóng. “Tôi đoán là hấn không thích điều đó chút nào,” Kell nói.

Grant cúi nhanh xuống bên sàn nhà và giơ anh ngẩng đầu lên. “Cậu biết đó, tôi không bao giờ thích cái biệt danh đáng nguyên rủa đó,” anh ta bỏ lên, sau đó đưa khẩu súng trường lên. Anh hành động tự nhiên, và bắn với độ thiện xạ của một người lính được huấn luyện rất tốt, tận dụng được khẩu súng trong tay mà không để lãng phí một viên đạn nào. Đạn bay vào cả phòng ngủ và phòng làm việc của Rachel; sau đó mọi thứ đều vỡ vụn. Chúng đang phá hủy ngôi nhà, và có thể làm anh sợ hãi, bởi vì Rachel đang trong vòng nguy hiểm đó.

“Rachel! Em không sao chứ?” anh hét lên.

“Em ổn,” cô đáp lại với giọng bình tĩnh làm anh đau đớn.

“Jane!” Grant hét lên. Không có tiếng trả lời. “Jane,” anh lại hét lên, mặt tái đi khi tìm kiếm trong phòng ngủ.

“Em đang bận!”

Nhìn Grant như sắp nổ tung tới nơi, dù Kell nhận ra là bản thân mình đang cười. Grant trong tình trạng tốt hơn anh. Cuộc sống của Jane cũng vẫn trong cảnh hiểm nghèo, và suy nghĩ có bất cứ gì đó sẽ xảy ra với cô cảm giác khó chịu y như nghĩ tới chuyện ai đó đang làm tổn thương Rachel.

Lại có thêm một tiếng nổ nữa, và Grant kéo băng đạn trống rỗng ra và cho thêm một viên nữa vào vị trí.

“Sabin, tao không còn đủ kiên nhẫn nữa,” Dubois nói, và Kell nhăn nhó. Chết tiệt, Dubois không bị bắn trúng.

“Mày không có quyền ra lệnh cho tao,” anh hét lên đáp trả. Anh làm bất cứ điều gì để có thêm thời gian.

Jane bò ra khỏi phòng ngủ, tóc rối bù và đôi mắt mở to. “Em nghĩ là kỵ binh đang tới,” cô nói.

Hai người đàn ông lờ đi, nhưng Rachel bò tới bên cạnh cô và hỏi. “Sao kia?”

“Những người đàn ông cưỡi trên lưng ngựa,” Jane nói, vẫy tay hướng về phía phòng ngủ. “Tôi thấy họ đang tiến tới ở hướng đó.”

Rachel thấy không biết nên khóc hay nên cười, nhưng cố không thể làm gì được. “Đó là Rafferty,” cô nói, và giờ đây cô đã thu hút được sự chú ý của hai người đàn ông. “Đó là hàng xóm của em. Chắc anh ấy đã nghe tiếng súng.”

Grant cúi người xuống thấp và đi giạt lùi vào nhà bếp. Kell hỏi “Có bao nhiêu người?”

“Hai mươi hoặc tầm đó,” Grant nói. “Chết tiệt, họ đang cưỡi ngựa vào tầm bắn đó. Hãy nổ súng và thu hút tầm bắn của Dubois đi.

Họ làm vậy. Rachel trườn tới bên cửa sổ, kéo khẩu súng lục nặng ra và nổ súng cho tới khi hết đạn, sau đó bàn tay run run nạp đạn trước khi lại bắn liên hồi. Kell đang khôn khéo tận dụng khẩu 22 và Jane lại đang bộc lộ khả năng đáng ngạc nhiên của mình. Liệu họ có giúp Rafferty đủ thời gian tới phía sau Dubois và người của hấn không? Nếu tiếp tục bắn, có lẽ họ sẽ khiến chính những người cứu viện bị thương.

“Giữ lấy,” Kell ra lệnh. Họ nằm xuống sàn và ngẩng đầu lên trong khi những bức tường đang bị tàn phá bởi những loạt đạn. Những đồ vật rơi lên sàn nhà, khiến kiếng vỡ rơi loạn xạ. Grant chửi thề, và họ thấy vết máu chảy trên khuôn mặt anh từ vết thương trên má. Jane kêu lên thất thanh, và di chuyển về phía anh, bắt chắp những viên đạn tiếp tục bay tới; Kell tóm cô và giữ chặt trên sàn nhà.

“Anh ổn, chỉ là một vết cắt nhỏ thôi,” Grant nói lớn.

“Cúi thấp xuống sàn nhà,” Kell nói với Jane, sau đó kéo cô ra, biết rằng cô sẽ chống lại như một con mèo hoang nếu anh cố giữ cô cách xa Grant.

Sau đó, bất ngờ, ngoài những tiếng súng ra thì mọi thứ trở lại yên tĩnh, và họ cũng nhanh chóng dừng lại. Rachel nằm trên sàn, khó khăn lắm mới dám thở, mùi hăng hăng của thuốc súng cháy sộc vào mũi thậm chí vào cả miệng. Kell đặt tay lên cánh tay cô, đôi mắt đen dõi theo những biểu hiện tái nhợt của cô như thể anh sẽ đưa cô vào trí nhớ của mình.

“Nè!” một giọng nói trầm trầm ré lên. “Rachel, em có ở trong đó không?”

Môi run run, và nước mắt đột nhiên dâng lên trong mắt cô. “Là Rafferty,” cô thì thầm, sau đó ngẩng đầu lên gọi, “John, mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Còn tùy,” câu trả lời của anh vọng tới. “Những kẻ giả mạo ở đây không nghĩ là mọi chuyện đều ổn đâu.”

Kell chậm chậm đứng dậy và kéo Rachel đứng lên. “Anh ta nói giống như người của anh vậy.”

Rachel thấy mình như người sống sót trên một con thuyền đang đắm khi Kell đỡ cô bước tới cổng. Grant và Jane theo sau, tay Jane chạm nhẹ vào vết thương trên má Grant, kêu nho nhỏ khi quấy rầy anh. Không có một vết thương nào ở eo, Rachel chắc chắn là mình có thể đứng được.

Cô thốt một tiếng rùng rợn khi thấy ba con ngỗng nằm sóng soài trên sân, máu vấy lên bộ lông màu trắng, nhưng cô không thể kêu lên khi thấy Joe nằm bên cạnh cổng. Kell ôm cô, áp mặt cô vào vai mình.

John Rafferty to lớn, cầm một khẩu súng săn và bên cạnh là người của mình, đều được trang bị vũ khí, đứng thành hàng khoảng mười lăm người phía trước. Mắt Rafferty hung dữ và nheo lại dưới hàng lông mày đen khi anh thúc vào một người đàn ông gầy tóc xám phía trước mình. “Chúng tôi nghe tiếng súng nổ và tới coi có chuyện gì đang diễn ra,” John gầm gừ. “Tôi không thích nghe tiếng súng tầm thường vậy bắn vào người hàng xóm của tôi.”

Charles Dubois tái mặt vì giận dữ, mắt dán chặt vào Sabin. Bên cạnh hắn là Noelle, đôi mắt đẹp của cô ta cũng chứa chất đầy buồn chán.

“Chưa kết thúc đâu, Sabin,” Dubois rít lên, và Kell nhẹ nhàng kéo Rachel sang một bên, đẩy cô tới chỗ Grant. Kell có việc cần phải quan tâm, và giải thích với pháp luật, sau đó làm gì đó để mọi việc chìm đi.

“Nó kết thúc ngay khi mày biết đó,” anh nói ngắn gọn.

Bên cạnh Charles, Noelle mỉm cười buồn bã chậm rãi, sau đó đột nhiên giật mạnh ra, người đàn ông đằng sau giữ cô ta chặt lắm vì cô ta là phụ nữ. Và, không biết bằng cách nào, cô ta có được một khẩu súng trong tay, một khẩu súng lục nhỏ xấu xí.

Rachel thấy nó, và mọi thứ dường như quay chậm lại. Chỉ với tiếng hét thoát ra khỏi vòng tay Grant, lao mạnh về phía Kell. Một người đàn ông tóm lấy tay Noelle, và khẩu súng phát nổ ngay khi Rachel tới chỗ Kell, đẩy anh ra xa. Cô lại hét lên vì vết đau cháy da bên cạnh; sau đó chìm vào trong thế giới tối tăm.

Chương Mười Ba

Sabin dựa người vào tường trong phòng chờ của bệnh viện, mũi sộc lên với mùi hắc của chất khử trùng và đôi mắt đen lạnh lùng xa xăm, thậm chí còn nhận thấy được địa ngục đang gào

thét trong đôi mắt anh. Đằng sau anh là Jane và Grant, cùng đứng đợi. Jane đang vội, khuôn mặt tái nhợt và đầy đau khổ; Grant đi loanh quanh trong phòng như con mèo lớn vậy.

Dù có cố gắng mức nào Kell cũng không thể chấp nhận được hình ảnh Rachel nằm trên mặt đất máu lênh láng, không có trong suy nghĩ của anh. Nhìn cô quá nhỏ bé và dễ bị tổn thương, đôi mắt nhắm lại và khuôn mặt trắng bệch, ngã gục xuống như con búp bê bỏ đi của trẻ con, bàn tay mềm mại buông thõng. Anh quỳ xuống bên cạnh cô, quên vụ ẩu đả và những tiếng súng tiếp tục bên cạnh, và một âm thanh thấp khó nhọc phát ra từ ngực anh. Tên cô đã ăn sâu và tâm trí, nhưng anh không thể nói lên lời.

Sau đó, thật không thể tin nổi, cô mở mắt ra. Cô ngạc nhiên và đau đớn, nhưng đôi mắt trong rất trong đó dán chặt vào anh như thể anh chính là số mệnh của cô, và đôi môi run run gọi tên anh. Tận sau đó anh mới nhận ra là cô còn sống. Nhìn thấy cô hứng viên đạn nhắm vào mình như cơn ác mộng trở thành sự thật, và anh vẫn chưa bình tĩnh lại được. Thậm chí anh không nghĩ là mình có thể bình tĩnh lại.

Tuy nhiên anh đã xé được chỗ vải bên cạnh vết thương sang một bên và tiến hành những sơ cứu đầu tiên, Jane ở bên cạnh giúp anh. Grant chỉ huy những người còn lại, làm những việc cần thiết, chắc chắn rằng không để lại bất cứ dấu vết nào với những chuyện đã xảy ra.

Dubois đã chết, Noelle thì bị thương nghiêm trọng và không có khả năng sống sót. Nực cười ở chỗ chính Tod Ellis đã bắn trúng. Trong khi trận ẩu đả đang diễn ra, sau khi Noelle bắn Rachel, Ellis đã vùng lên và nắm một khẩu súng. Hành động mờ ám. Có lẽ anh ta muốn loại trừ Dubois để không ai có thể biết được mình đã làm gián điệp cho Dubois mức nào; có lẽ cuối cùng anh ta không thể chấp nhận nổi những gì mình đã làm. Hoặc có lẽ anh ta làm vậy vì Rachel. Sabin có thể chấp nhận lý do cuối cùng; anh ta có thể vui mừng vì đã giết Dubois và kẻ phản bội đó với đôi tay không vì những gì mà chúng đã gây ra cho Rachel.

Honey Mayfield được mời tới chăm sóc cho Joe, và cô nghĩ anh sẽ làm vậy. Rachel sẽ cần có gì đó, ai đó để chăm sóc, thậm chí chỉ là một con chó. Ngôi nhà bị hư hại nặng và sẽ mất nhiều tuần để sửa chữa; những con vật nuôi đã bị bắn, cuộc sống đang bên bờ vực nguy hiểm, bản thân cô cũng bị thương, và người đàn ông cô yêu chính là nguyên nhân gây ra tất cả. Nỗi đau đớn mạnh mẽ trong lòng anh. Gần như anh đã trả giá bằng mạng sống của cô, anh thà chết chứ không muốn cô phải hứng chịu điều đó. Anh biết nguy hiểm, nhưng vẫn ở đó, không thể buộc mình rời xa cô. Anh đã từng để mặc trái tim chế ngự tâm trí mình, và chính việc đó suýt làm cô mất mạng. Không bao giờ lặp lại chuyện đó nữa. Thề có Chúa, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa.

Anh chỉ ở lại cho tới khi cô được phẫu thuật xong và biết chắc là cô sẽ ổn; anh không thể rời đi cho tới khi biết chắc, lại được thấy và chạm vào cô. Nhưng sau đó anh và Grant sẽ phải rời đi. Hoàn cảnh khá nguy hiểm; anh phải tới Washington trước khi tin tức của chuyện này lộ ra và kẻ phản bội, hay đúng hơn những kẻ phản bội, có thể tiết lộ chỗ ở của họ.

“Jane,” anh nói nhỏ, không quay lại. “Em sẽ ở lại chứ?”

“Tất nhiên rồi,” cô đáp không chút do dự. “Anh biết là anh không phải nhờ em mà.”

Tất cả việc anh có thể làm là tới cơ quan địa phương để hợp tác, nếu đó không phải là vì một ngài Nghị sĩ tên là Phelps, người biết Rachel, toàn bộ mọi chuyện có thể được giữ kín. Nhưng Phelps biết phải làm gì, và anh sẽ có một cuộc nói chuyện dài khó khăn để có thể ém nhẹ mọi chuyện. Rafferty đảm bảo là những người của anh sẽ giấu kín mọi chuyện, và Kell chắc chắn là không ai trong số họ dám trái lời Rafferty.

Bác sỹ phẫu thuật bước vào phòng chờ khuôn mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. “Ông Jones?”

Kell tự nhận mình là chồng của Rachel và ký tên vào những văn bản liên quan tới cô để thúc tiến mọi việc. Những thủ tục chết tiệt. Bất cứ giây nào trôi qua có nghĩa là cô lại mất thêm máu. Anh đứng thẳng lên, cơ thể mệt mỏi căng thẳng. “Được thưa bác sỹ.”

“Vợ anh đang có biểu hiện tốt. Giờ cô ấy trong giai đoạn phục hồi. Viên đạn găm vào quá thận bên phải. Cô ấy mất nhiều máu, nhưng chúng tôi đã truyền máu, và giờ tình trạng của cô ấy đang ổn định. Tôi không nghĩ có thể giúp gì để giúp quả thận phục hồi, nhưng có ít nguy

hiểm so với suy đoán của tôi. Nếu không có biến chứng gì, tôi cho là có thể chỉ sau một tuần cô ấy sẽ về nhà.

Niềm vui lớn tới nỗi anh chỉ có thể thốt lên. “Khi nào tôi có thể gặp vợ tôi?”

“Có lẽ là trong một giờ tới. Tôi sẽ để cô ấy qua đêm ở phòng chăm sóc đặc biệt. Nhưng đó chỉ là biện pháp phòng ngừa thôi. Tôi không nghĩ là thân có thể lại chảy máu, nhưng nếu không may như vậy, tôi muốn cô ấy ở đó. Tôi sẽ giao cho một y tá giúp anh chăm sóc cô ấy khi họ đưa cô ấy đi.”

Kell gật đầu và bắt tay bác sỹ; sau đó anh cứng người lại đứng lên, không thể thư giãn được thậm chí là bây giờ. Jame tới bên cạnh, đưa tay nắm lấy bàn tay to lớn của anh và thoải mái siết chặt. “Đừng tự làm khổ mình vì chuyện này.”

“Đó là lỗi của tôi mà.”

“Thật không? Khi nào anh gánh vác nặng nề với cả thế giới thì em sẽ hiểu? Chắc là anh phải bỏ qua những tin tức nóng bỏng nhất.”

Anh khó nhọc thở dài. “Không phải là bây giờ.”

“Tại sao không phải bây giờ? Nếu không từ bỏ anh sẽ không biết anh cần phải làm gì nữa.”

Tất nhiên cô ấy đúng. Có lẽ Jane không tới được nơi mà cô sắp tới bằng một con đường đến những nơi còn lại của thế giới, nhưng cuối cùng thật sự cô cũng có đủ tiền.

Cuối cùng họ cũng để anh gặp Rachel, anh đã chuẩn bị tinh thần vượt qua cú sốc; anh đã thấy quá nhiều người bị thương nên biết là đồ dùng linh tinh của bệnh viện khiến tình trạng tồi tệ hơn. Anh biết những máy móc gắn vào người cô, hiểu được những ký hiệu sống còn đó, và anh biết sẽ có những cái ống nhỏ chảy vào người cô. Nhưng anh đã không hề chuẩn bị khi bước vào trong căn phòng – và sau đó cô mở mắt nhìn anh.

Thật không tin nổi, một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên đôi môi nhợt nhạt khi cô cố gắng đưa tay về phía anh, nhưng cách tay bị giữ chặt trên giường với một sợi dây, trong khi một mũi kim truyền trong suốt ở trên mạch máu. Kell đứng chôn chân tại chỗ trong một lúc, và đôi mắt hiện lên đầy cảm xúc cháy bỏng. Hình như anh đã làm được những việc không tưởng là đi quanh giường và nâng tay cô áp vào gò má mình.

“Không... không quá tệ đâu,” cô nói ngắc ngứ, âm thanh phát ra nho nhỏ. “Em nghe... bác sỹ... nói vậy.”

Chúa ơi. Cô đang cố trấn an *anh* sao! Anh vuốt ve tay cô và đặt lên trán mình. Anh sẽ đánh đổi cả mạng sống để có thể chia sẻ với cô điều này, và anh là người đã gây ra. “Anh yêu em,” anh khàn khàn thốt lên.

“Em biết mà,” cô thì thầm, và chìm vào giấc ngủ. Sabin ngồi bên giường một lúc lâu, cố gắng ghi nhớ từng đường nét trên khuôn mặt cô lần cuối cùng. Sau đó anh đứng thẳng lên, và khuôn mặt nhìn khó khăn và trống rỗng như thường lệ. Bước nhanh ra khỏi phòng và xuống hành lang tới chỗ Grant và Jane đang đợi, anh mạnh mẽ nói, “Đi thôi.”

Mỗi buổi chiều Rachel đi dạo trên bãi biển như một thói quen, đôi mắt gắn chặt lên bờ cát như đang tự động tìm kiếm những vỏ sò. Joe nhón nhờ đi phía trước, thỉnh thoảng quay lại như thể để kiểm tra coi cô chủ có ổn không, sau đó lại tiếp tục chuyển hành trình của nó. Sau nhiều tuần liền cô mới tới chỗ Honey đón nó về, Joe đã từng rất hoang mang và sợ hãi khi cô không ở bên cạnh, nhưng chuyện đó không kéo dài. Đối với Joe, những sự kiện trong mùa hè này như chưa từng xảy ra vậy.

Vào đầu tháng Mười thời tiết khá mát mẻ với những cơn gió nhẹ cô mặc một cái áo khoác mỏng. Phần đầu tiên của khóa học mùa thu tại trường đại học ở Gainesville đã kết thúc chỉ còn kỳ thi cuối kỳ nữa, nhưng nó cũng khiến cô luôn bận rộn. Cô làm việc rất tích cực trong nhiều tháng liền kể từ tháng Bảy, theo kế hoạch đã làm xong bản thảo đầu tiên và ngay lập tức làm

thêm những bản thảo khác nữa. Cô dạy một lớp học, và số lượng khách du lịch ngày càng tăng sau những ngày nóng như thiêu như đốt đã giúp hai cửa hàng lưu niệm hoạt động hiệu quả, điều đó cũng có nghĩa là cô phải lái xe xuống đó ít nhất hai lần một tuần, thỉnh thoảng ba lần.

Vết theo bên phải là thứ duy nhất nhắc cô nhớ lại những gì đã xảy ra trong tháng Bảy, và đó cũng chính là những ký ức của cô. Ngôi nhà đã được sửa sang, cái Sheetrock mới được treo lên và sơn mới vì hư hại quá nặng nên không thể sơn lại đơn giản được. Những cánh cửa sổ được thay khung mới, và cô có một hệ thống đèn mới trong phòng khách, cũng như có những đồ nội thất mới, những tấm thảm mới, vì cô không muốn dùng lại những tấm kiếng lỗi thời nữa. Ngôi nhà nhìn vẫn bình thường, như thể chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra mà cần sửa chữa hàng tuần liền.

Sức khỏe của cô hồi phục cũng bình thường, và mất một khoảng thời gian ngắn.

Trong vòng một tháng cô có thể làm việc bình thường, cố gắng cứu chỗ rau còn lại trong vườn, vì chúng đã phát triển mà không có sự chăm sóc của ai. Vết thương giúp cô hình dung được Kell đã phải trải qua việc tập luyện với cái chân của mình ra sao để có thể đi lại bình thường, và điều đó làm cô vô cùng ngạc nhiên.

Cô không nghe được tin tức gì của anh dù chỉ là một từ thôi. Jane đã ở lại chăm sóc cho tới khi cô ra viện, và cô ấy đã thông báo lại với cô những tin tức tốt ở Washington. Rachel tự hỏi không biết Jane có biết gì thêm không nhưng cô cũng không nói, cô còn băn khoăn liệu những gì cô nói có phải là tất cả thông tin có được hay không. Rồi sau đó Jane cũng về nhà đón hai đứa con sinh đôi và đoàn tụ với Grant ở nông trại. Cùng lúc đó cô biết mình đang trong thời kỳ mang thai. Cũng có lúc cô nghĩ mình sẽ mang thai sau lần cuối cùng ở bên cạnh Kell, nhưng mọi chuyện dường như là một dấu hiệu sai lầm. Cơ thể cô vẫn còn yếu vì cú sốc đó.

Thậm chí cô còn không có được nó. Cô không còn gì cả ngoài những ký ức, nhưng những ký ức đó không bao giờ để cô cô đơn.

Cô đã sống, nhưng sống với nghĩa là tồn tại. Từng ngày trôi qua mà cô không tìm thấy chút vui thích gì cả, và cô cũng không mong đợi niềm vui đó. Có lẽ điều tốt nhất cô có thể có được là sự bình yên.

Chuyện đó đang làm cô tan nát cõi lòng. Việc mất B.B là rất khủng khiếp rồi nhưng chuyện này còn tồi tệ hơn. Trước kia cô còn trẻ và có lẽ không yêu sâu sắc như bây giờ. Nỗi đau đã giúp cô trưởng thành, đã cho cô cảm nhận sâu sắc được tình yêu dành cho Kell. Không có phút giây nào là không nhớ tới anh, không có lúc nào cô không sống với nỗi buồn vì anh không có ở đó. Thậm chí cô cũng không có được tin tức gì nhờ Jane; không có một chút thông tin nào về Kell Sabin. Anh đã quay trở về với thế giới buồn tẻ với những công sự của mình và họ phải chịu đựng anh, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Có thể có chuyện gì đó xảy ra với anh mà cô không biết.

Có chuyện tồi tệ nhất mà cô không hề biết. Anh ở đó, nhưng không thể tới với cô.

Thỉnh thoảng cô băn khoăn tự hỏi liệu có phải mình mơ thấy việc anh ở bệnh viện và tới bên cạnh, hôn cô bằng cả tình yêu hiện rõ trên đôi mắt mà cô chưa từng nhìn thấy và thì thầm rằng anh yêu cô. Khi tỉnh lại cô mong chờ được gặp anh, bởi vì có một người đàn ông trông giống anh và sau đó bước đi? Nhưng anh đã làm vậy. Anh đã ra đi.

Thỉnh thoảng cô rất hận anh. Cô biết lý do, nhưng khi nghĩ tới, thì mọi chuyện cũng không tốt hơn bao nhiêu. Anh lấy quyền gì mà đưa ra những quyết định cho cô chứ? Anh là một người quá kiêu ngạo, quá chắc chắn tới nỗi anh là người hiểu rõ nhất là cô có thể lừa người anh cho tới khi rằng của anh va vào nhau.

Thực tế là vết thương đã được chữa lành, nhưng cô vẫn còn đau lòng vì để mất Kell. Chuyện đó gặm nhấm cô cả ngày lẫn đêm, lấy đi niềm vui trong cuộc sống và dập tắt cả tia sáng trong đôi mắt cô.

Cô không tiều tụy vì đau buồn – cô quá tự hào vì đã không mặc mình như vậy - nhưng cô chỉ đang sống trong quên lãng, không có bất cứ kế hoạch hay hy vọng gì cả. Khi đi dạo trên bãi biển, ngắm nhìn những con sóng vỗ vào bờ, Rachel nhận ra mình phải làm gì đó. Cô có hai lựa

chọn: cô có thể cố gắng đi tìm Kell, hay không làm gì cả. Cô đã từ bỏ không làm gì chống lại bản chất vốn có của mình. Nếu có ý định quay lại anh đã có thời gian để thay đổi quyết định rồi, nên cô buộc phải chấp nhận sự thật là anh sẽ không quay lại... thậm chí còn không có động cơ nào cả. Nếu anh không quay lại tìm cô, cô sẽ đi tìm anh.

Khi quyết định như vậy cô cảm thấy tốt hơn nhiều so với những tháng trước đó, sống có ý nghĩa hơn. Cô gọi Joe, sau đó quay lại và bước nhanh về phía nhà.

Cô không biết làm cách nào có thể tìm thấy anh, nhưng cô phải bắt đầu tìm kiếm ở đâu đó, vì vậy cô gọi điện tới tổng đài để lấy số điện thoại của cơ quan ở Virginia. Chuyện đó khá dễ dàng, dù cô không tin là có thể dễ dàng nói chuyện điện thoại với Kell. Cô gọi điện, nhưng người trực điện thoại đã từ chối nối máy cho bất cứ ai không làm việc ở đó. Không thể kết nối được với anh. Rachel đã nài nỉ mong có thể để lại một tin nhắn. Nếu biết cô gọi có lẽ anh sẽ gọi lại. Có lẽ sự tò mò sẽ buộc anh chú ý tin nhắn đó.

Nhưng đã nhiều ngày qua anh không gọi, nên Rachel lại thử gọi điện một lần nữa và lại nhận được cùng câu trả lời. Không có chút thông tin nào về ai đó tên là Kell Sabin. Cô bắt đầu tìm cách liên lạc với những người mình đã từng làm việc cùng nhiều năm trước khi còn là một phóng viên, tìm kiếm lời khuyên xem liệu cần phải làm gì để có thể tìm ra một người được hệ thống thông tin mật bảo vệ. Cô đã qua năm người khác nhau để lại tin nhắn cho anh, nhưng không biết liệu có ai trong số họ liên lạc được với anh không. Cô tiếp tục gọi điện thoại, hy vọng cuối cùng thì người trực điện thoại cũng cảm thấy phiền tới mức phải kể chuyện với ai đó.

Cô thử làm vậy trong một tháng trời. Giáng sinh cũng tới và đi, cũng giống như những buổi lễ chào đón năm mới, nhưng cô chỉ tập trung coi làm cách nào có thể liên lạc được với Kell. Cô mất một tháng để cuối cùng phải thừa nhận là không thể nào nhắn tin được cho anh, hay là anh đã lờ đi và không gọi lại cho cô.

Lần nữa cô lại từ bỏ sau khi sự cố gắng đã là quá đau đớn hơn cả sức chịu đựng. Cô đã từng hy vọng; giờ thì cũng không còn chút hy vọng nào cả.

Cô đã không để mặc bản thân khóc quá nhiều; không có ích gì cả, và cô cố gắng động viên mình tiếp tục sống. Nhưng đêm đó Rachel khóc rất nhiều, nằm cô đơn trên chiếc giường đã từng chia sẻ cùng anh, đau đớn vì nỗi cô đơn. Cô đã cho anh mọi thứ mình có, và anh đã ra đi. Đêm chầm chậm trôi, và cô nằm đó với đôi mắt mở to và rục rịch, nhìn chằm chằm vào trong đêm tối.

Sáng hôm sau khi điện thoại reo cô vẫn còn thức, và giọng nói chán chường của cô vang lên khi cô nhắc máy.

“Rachel à?” Jane vội vã hỏi. “Có phải cậu không?”

Rachel cố gắng có thể thức tỉnh chính mình. “Ừ, chào Jane, cậu sao rồi?”

“Ổn,” Jane nói, gói gọn chỉ trong một từ. “Cậu có thích một chuyến thăm không? Mình cảnh báo cậu, mình có những động lực giấu kín đó nha. Cậu có thể chạy theo lũ trẻ trong khi mình ngồi thư giãn.”

Rachel không biết làm cách nào mình có thể chịu đựng được khi chứng kiến Grant và Jane hạnh phúc bên nhau, vây quanh bởi những đứa con của họ, nhưng điều đó không đáng để từ chối họ. “Được chứ, tất nhiên rồi,” cô buộc phải đáp lời.

Jane im lặng, và quá trễ khi Rachel nhớ ra rằng không có gì qua mắt Jane được. Và đó là Jane, cô ấy có quyền đi thẳng vào vấn đề. “Vì Kell có phải không?”

Rachel nắm chặt tai nghe, và cô nhắm mắt lại khi nỗi đau dâng trào khi nghe tên anh. Quá nhiều người không đề cập tới sự tồn tại của anh nên cô bắt ngờ khi Jane nhắc tới chủ đề này. Cô cố gắng nói, nhưng giọng nghẹn lại; sau đó đột nhiên cô lại khóc òa. “Mình đã cố gắng liên lạc với anh ấy,” cô nói ngắt quãng. “Mình không thể làm được. Không ai thừa nhận từng quen biết anh ấy. Thậm chí họ có để lại tin nhắn cho anh ấy, anh ấy cũng đã không gọi lại.”

“Mình nghĩ là có lẽ anh ấy phải làm việc,” Jane trấn an.

Lúc đó Rachel đã lại kiềm chế được bản thân, và cô xin lỗi Jane vì đã khóc. Cô cắn môi, hứa

với chính mình là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Cô phải chấp nhận mất mát và thôi đau buồn.

“Coi nào có lẽ mình có thể làm được gì đó,” Jane nói. “Mình phải nói chuyện với Grant mới được. Mình sẽ gọi lại sau.”

Rachel gác máy, nhưng cô không để bản thân quá tin tưởng những gì mà Jane đã nói. Cô không thể tin. Nếu lại hy vọng thì cô lại chỉ thất vọng thôi và điều đó sẽ hủy hoại cô mất.

Jane tìm Grant, và thấy anh ở barn (nhà kho và chuồng cho vật nuôi), làm việc với chiếc xe tractor (xe hai bánh sau thì to hai bánh trước thì nhỏ). Trời lạnh, nhưng dù có lạnh vậy anh vẫn chỉ mặc có một chiếc áo dài tay khi làm việc, và những ống tay áo được xắn lên tới khuỷu tay. Hai đứa trẻ mũm mĩm với mái tóc vàng hoe và đôi mắt màu hổ phách, vui vẻ chơi đùa bên anh mà không thấy lạnh. Grant đã bắt đầu nhắc chúng tránh xa anh, giờ cô đang mang thai quá lớn để có thể đuổi theo hai thằng quỷ nhỏ ầm ỹ này.

Khi thấy cô anh đứng thẳng lên, một tay cầm cờ lê. Đôi mắt nhanh chóng lướt qua cô, và dù cái dáng nặng nề của cô trong khoe mắt anh ánh lên một tia sáng.

“Làm cách nào em có thể liên lạc với Kell?” cô hỏi, đi thẳng vào vấn đề.

Nhìn Grant như đang dò xét. “Tại sao em lại muốn liên lạc với Kell?”

“Vì Rachel.”

Grant thận trọng nhìn vợ mình. Khi quay lại nhà Kell đã thay đổi số điện thoại liên lạc ngay, và Grant chắc chắn là Jane đã không tìm ra. Thật quá nguy hiểm cho cô khi biết những chuyện như vậy; cô là một thiên tài chủ động với những rắc rối quyền rũ.

“Rachel sao rồi?”

“Em vừa nói chuyện với cô ấy. Cô ấy đang khóc, và anh phải biết là Rachel chưa từng khóc.”

Grant lặng lẽ nhìn cô nghĩ ngợi. Không có nhiều người đàn bà làm cái việc mà Rachel đã làm. Cô ấy và Jane không phải là những người phụ nữ tầm thường, và dù họ có những điều khác biệt, anh cũng không thể phủ nhận một thực tế cơ bản là cả hai đều là những người phụ nữ mạnh mẽ. Sau đó anh nhìn tụi trẻ đang vui vẻ chơi trên đồng cỏ khô, bò lên chân mình. Một nụ cười dần hiện nên trên gương mặt cứng nhắc đó. Kell là người tốt, cậu ta đã mang tới niềm hạnh phúc này cho anh.

“Thôi được,” anh nói, đặt cờ lê sang một bên và cúi xuống bế cặp sinh đôi lên. “Chúng ta cùng vào nhà. Anh sẽ gọi điện thoại. Em không thể nào kiếm được số điện thoại của cậu ta đâu.”

Grant không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào; anh buộc cô đợi ở phòng bên cạnh trong khi mình gọi điện. Khi nghe tiếng chuông reo anh gọi cô sang, và nhanh như chớp cô cầm lấy tai nghe trong tay anh. Sau ba hồi chuông đầu dây bên kia nhắc máy bằng một giọng nói trầm ầm. “Sabin đang nghe.”

“Kell,” cô vui vẻ nói. “Xin chào em là Jane.”

Có một khoảng lặng giữa hai người, và cô là người phá vỡ điều đó. “Chuyện về Rachel.”

“Rachel?” giọng anh khá thận trọng.

“Rachel Jone,” Jane nói, vào ngay vấn đề. “Anh không nhớ cô ấy sao? Cô ấy là người phụ nữ ở bang Florida-”

“Chết tiệt, em biết là anh nhớ cô ấy là ai mà. Có chuyện gì phải không?”

“Anh cần gặp cô ấy.”

Anh thở dài. “Coi nè, Jane, anh biết em có ý tốt, nhưng thật sự là vô ích khi nói tới chuyện này. Anh đã làm những việc anh phải làm.”

“Anh cần phải gặp cô ấy,” Jane nhắc lại.

Anh cảm nhận được có gì đó trong giọng nói của cô, và cô nghe thấy vẻ nghiêm khắc bất chợt trong giọng nói của anh. “Tại sao? Có chuyện gì sao?”

“Cô ấy cố liên lạc với anh,” cô nói mập mờ.

“Anh biết. Anh đã nhận được những tin nhắn đó.”

“Vậy tại sao anh không gọi cho cô ấy?”

“Anh có lý do của mình.”

Anh là người đàn ông bướng bỉnh nhất kín đáo nhất cô từng gặp, ngoại trừ Grant Sullivan; họ tuy hai mà như một vậy. Thậm chí đá cũng có thể mòn vì nước chảy, nên cô quyết định không từ bỏ. “Đáng lý anh nên gọi cho cô ấy.”

“Điều đó không đem lại điều gì tốt đẹp cả,” anh nghiêm khắc nói.

“Nếu anh nói vậy,” Jane cũng nghiêm khắc đáp lại như vậy. “Nhưng ít nhất Grant cũng kết hôn khi phát hiện em có thai!” sau đó cô gác máy để lại đầu dây bên kia tiếng tút tút, và một nụ cười hài lòng xuất hiện trên khuôn mặt cô.

Kell bước vào phòng làm việc, vò đầu bứt trán. Rachel đã mang thai đứa con của anh. Anh tính tháng; có lẽ được sáu tháng rồi, vậy tại sao cô lại chờ lâu như vậy mới liên lạc với anh? Có chuyện gì xấu sao? Cô bệnh sao? Cô đang gặp nguy hiểm khi đánh mất đứa trẻ sao? Có chuyện gì xảy ra với đứa bé sao?

Nỗi lo lắng dày vò anh; thậm chí chuyện đó còn tệ hơn so với việc anh cố gắng trải qua những ngày trước đó từ khi để lại cô ở bệnh viện. Ham muốn và nhu cầu bị lung lay, nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra chúng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng cứ khi nào muốn gọi điện cho cô thì sự quyết tâm lại trở nên mạnh mẽ, ký ức vẫn hiện lên hình ảnh cô nằm trên sàn trong khi máu thấm đầy quần áo, và anh biết mình không thể sống nếu sự xuất hiện thường xuyên của mình lại đẩy cô vào nguy hiểm tương tự như vậy. Anh yêu cô nhiều hơn với thứ tình yêu mà anh biết một người có thể yêu; trước đó anh chưa từng yêu như vậy, nhưng anh đã từng biết yêu là gì và đã trải qua tình yêu đó một cách khó khăn. Tình yêu đã ngấm vào tận xương tủy từng tế bào trên cơ thể; anh chưa từng cho phép bản thân quên bất cứ giây phút nào. Khi anh ngủ ký ức đang ôm cô trong vòng tay lại hiện về, nhưng anh thường thao thức, cơ thể cứng lại và đau đớn cảm nhận và đau đớn cảm thấy sự mềm mại của cô cạnh mình.

Anh không thể ngủ; khẩu vị bị ảnh hưởng; tâm trạng hết sức tồi tệ. Thậm chí anh cũng không thể làm tình với những người đàn bà khác, bởi sự thật đơn giản là những người đàn bà khác không đánh thức anh được. Ban đêm khi nhắm mắt lại anh thấy Rachel với mái tóc thẳng và đôi mắt đen trong xám như hồ thu, và anh cảm nhận được hương vị của cô trên đầu lưỡi. Anh nhớ sự thẳng thắn, vẻ chân thành của cô và những memento của những người đàn bà khác cố gắng quyết rũ anh đều không đem lại tác dụng gì.

Cô sẽ có con của anh.

Những tin nhắn cô gọi tới làm anh phát điên, và đã nhiều lần anh muốn chạy ngay tới bên điện thoại. Những tin nhắn đều là một, ngắn gọn và đơn giản. “Gọi lại cho em. Rachel.” Chúa ơi có biết anh muốn làm vậy nhiều mức nào không, chỉ muốn được nghe lại giọng nói của cô, nhưng giờ những tin nhắn đó còn có nhiều ý nghĩa hơn nữa. Có phải cô chỉ muốn cho anh biết rằng anh sắp được làm cha, hay nó còn có ý nghĩa thúc giục hơn vậy? *Hay có gì không ổn sao?*

Anh tới bên điện thoại và thật sự đang quay số của cô, nhưng nhanh chóng dập máy trước khi điện thoại của cô đổ chuông. Mồ hôi lấm tấm trên trán. Anh muốn thấy cô, để có thể khẳng định chắc chắn rằng mọi thứ đều ổn. Anh muốn gặp cô, chỉ một lần thôi, cô năng nhọc với đứa con của anh nằm trong cái bụng tròn đó, thậm chí anh chưa từng trải qua bất cứ chuyện gì tương tự như vậy trong đời.

Ngày hôm sau trời đang mưa khi anh lái xe xuống con đường nhỏ hẹp dẫn tới bên bờ biển phía nhà Rachel. Bầu trời xám xịt ảm đạm, buồn bã trút mưa như không bao giờ ngừng lại. Nhiệt độ tầm khoảng 40, nhưng đã hạ xuống còn 20 khi anh rời khỏi Virginia, và bản tin dự báo thời tiết trên đài hứa hẹn bầu trời trong xanh và một ngày mới ấm áp.

Anh đã sắp xếp một chuyến bay tới Jacksonville, sau đó lên máy bay tới Gainesville, sau đó thuê một chiếc ô tô ở đó. Đó là lần đầu tiên anh rời khỏi phòng làm việc, nhưng sau những gì đã xảy ra vào mùa hè trước đó, thì không ai hỏi gì anh cả. Có lẽ mọi chuyện không tốt đẹp gì nếu họ làm vậy, một khi Sabin đã quyết định đi, anh sẽ đi.

Anh dừng xe trước nhà và ra khỏi xe, đứng trong mưa. Joe đứng bật dậy chạy về phía trước, gầm gừ và hình như có một nụ cười xuất hiện trên môi anh. “Joe, lại đây,” anh nói. Tai chú chó vểnh lên hướng về phía tiếng ra lệnh đó, và với tiếng sủa nhỏ nó tiến về phía Kell, cái đuôi thật sự đang ve vẩy.

“Khá giống một lời chào đó,” Kell nói, cúi xuống xoa đầu con chó. “Tao chỉ hy vọng là Rachel sẽ vui như vậy khi thấy tao.” Sau khi anh lờ đi tất cả những tin nhắn đó có lẽ cô sẽ đập sầm cánh cửa trước mặt anh. Dù thấy lạnh sống lưng và bắt đầu đổ mồ hôi, trái tim anh vẫn đang đập loạn xạ. Anh đã quá gần; chỉ cách cô có một cánh cửa thôi, và anh đang run lên vì vui sướng, cơ thể cứng lại. Chết tiệt, đó mới chính xác là những gì anh muốn sao.

Người ướt sũng, nên anh bước nhanh qua sân nhảy nhanh qua cổng không để ý những bậc thềm. Anh gõ cửa, sau đó mất kiên nhẫn gõ lại lần nữa, mạnh hơn.

“Đợi một chút!”

Anh nhắm mắt lại khi nghe giọng nói của cô, sau đó nghe tiếng bước chân của cô tiến về phía cửa, và thậm chí lại mở mắt ra vì không muốn bỏ lỡ một phút giây được thấy cô. Cô mở cửa, và họ nhìn nhau trong im lặng qua tấm kính. Môi cô mấp máy, nhưng không phát ra tiếng nào. Anh cố gắng có thể nhìn được cô qua tấm kính, nhưng không có chút ánh sáng nào hắt ra từ phòng khách, và một ngày xám xịt âm u không giúp gì cho anh. Anh chỉ có thể thấy khuôn mặt trái xoan tái nhợt của cô.

“Anh có thể vào nhà được chứ?” cuối cùng anh cũng nhẹ nhàng hỏi.

Không nói lời nào cô đẩy cánh cửa ra và tránh sang một bên cho anh bước vào. Anh bước vào đóng cánh cửa gỗ lại và tìm công tắc đèn, căn phòng tràn ngập ánh sáng. Cô đứng phía trước anh, nhỏ bé, yếu ớt và rất mỏng manh. Cô mặc chiếc quần jean nhỏ và một chiếc áo đen rộng thùng thình; mái tóc dài hơn và được chải ra đằng sau bằng những chiếc kẹp đôi mỗi. Nhìn cô xanh xao khuôn mặt hốc hác.

“Em không có thai sao,” anh nói giọng chắc nịch. Có phải cô ấy bị sẩy thai rồi không?

Cô nuốt nước bọt, sau đó lắc đầu. “Không. Em cũng hy vọng là có thể mang thai con của anh, nhưng chuyện đó không xảy ra.”

Giọng cô rất nhỏ và anh nhớ khá rõ, điều đó làm anh run lên vì sung sướng, những những lời nói đó làm anh sực tỉnh. “Em không có thai phải không?”

Giờ thì nhìn cô rất bối rối. “Không.”

Những nắm tay nắm chặt lại. Anh không biết chuyện gì có thể còn tệ hơn nữa, nhận ra Jane đã nói dối mình, hay nỗi thất vọng khi biết Rachel không hề có thai, sau tất cả những gì đã trải qua. “Jane nói cho anh biết là em mang thai,” anh nói rõ ràng, sau đó nhanh chóng nhớ ra những điều cô đã nói, và anh cười to dù rất giận. “Chết tiệt, cô ấy không nói như vậy. Điều cô ấy nói chỉ là ‘Ít nhất thì Grant cũng đã cưới em khi anh ấy nhận ra em có thai!’” anh nói, bắt chước giọng của Jane. “Sau đó cô ấy gác máy. Cô ấy thật khéo léo tận lúc này anh mới hiểu nổi.”

Rachel nhìn anh, thậm chí còn không chớp mắt khi cô hiểu được sự xuất hiện của anh là do đâu. Anh gầy hơn, trông mệt mỏi hơn và thậm chí vẻ hoạt bát mãnh liệt hơn. “Anh tới vì nghĩ là em có thai sao?”

“Đúng vậy.”

“Giờ thì sao?” cô hỏi, cắn môi ngăn nó không run rẩy.

Anh bị hỏi như vậy sao. Anh lại nhìn cô. Cô ồm ồm đi, và đôi mắt lờ lờ hơn. Điều đó làm anh sững sờ, đau đớn. Nhìn cô không giống một người phụ nữ hạnh phúc, và anh chỉ ao ước sao cô có thể an toàn và hạnh phúc. “Em khỏe không?” anh hỏi, sự quan tâm khiến giọng nói run run.

Cô nhún vai. “Em nghĩ chắc cũng ổn.”

“Có phải bên sườn làm em khó chịu không?”

“Không, không làm em khó chịu chút nào cả.” cô quay lại, tiến vào nhà bếp. “Anh thích một tách sô cô la chứ? Em vừa mới pha một ít.”

Anh cởi áo khoác và ném lên ghế rồi theo sau cô. Anh cảm thấy không thể cưỡng lại được những cảm xúc quen thuộc khi dựa người vào ngăn tủ và quan sát cô từ từ rót nước vào tách. Cô nhanh chóng dừng lại và dựa đầu vào cánh cửa tủ nghỉ ngơi.

“Em sẽ chết mất nếu không có anh,” giọng cô nghẹn lại. “Em đã cố, nhưng em chỉ không quan tâm điều gì cả thôi. Một ngày sống bên anh với em còn đáng giá hơn cả suốt cuộc đời sống thiếu anh.”

Bàn tay anh lại nắm chặt lại. “Em nghĩ là chuyện đó dễ dàng với anh sao?” giọng anh đặc lại trong không khí y như cuộn phim quay chậm. “Em không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Em biết chuyện gì có thể xảy ra!” cô hét lên, đầu óc quay cuồng. “Nhưng em là người trưởng thành rồi, Kell Sabin! Em chuốc lấy nguy hiểm nhưng em nghĩ chuyện đó là nên làm. Em chấp nhận tất cả để có thể lái xe vào thành phố. Rất nhiều người chết trên đường cao tốc, lớn hơn cả số những người chết do khủng bố. Tại sao anh không cấm em lái xe, nếu thật sự muốn bảo vệ em chứ?”

Đôi mắt dán chặt vào cô, nhưng anh không nói gì nữa, và sự im lặng mơ hồ đó làm cô phát cáu. “Em có thể sống với những nguy hiểm do công việc của anh đem lại,” cô lại tiếp tục. “Em không thích điều đó, nhưng đó là quyết định của anh. Nếu em không thể có quyền như vậy, vậy tại sao anh lại ở đây chứ?”

Anh cau mày nhìn cô. Nỗi khao khát có được cô đang lớn dần, giống như nỗi ám ảnh vậy. Anh muốn cô, nhiều hơn cả việc muốn hít thở tiếp vậy. Anh có thể sống không có cô và sáu tháng trước đã chứng minh rằng cuộc sống của anh tệ mức nào khi không có cô. Cần biết thực sự thật được giấu kín không thật sự là cuộc sống khi anh không thể có cô bên cạnh. Một khi đã chấp nhận điều đó, những suy nghĩ của anh liền đồng tình. Anh phải tiến hành nhiều việc để chắc chắn cô có thể an toàn; anh phải tạo những thay đổi và điều chỉnh, những thứ trước đó anh không làm được. Điều đó thật đơn giản và tất cả đều bất ngờ, chỉ vì anh phải thừa nhận với chính mình là phải có được cô. Chúa phù hộ Jane vì cô đã thu hút sự chú ý và cho anh một cái cớ; anh biết rằng một khi đã gặp Rachel anh sẽ không thể rời đi được nữa.

Anh thấy Rachel bước qua nhà bếp. “Em thật sự có thể chấp nhận chuyện đó, những nguy hiểm anh đem lại và những lần anh rời khỏi mà em cũng không thể biết được anh đang ở đâu và khi nào anh quay về sao?”

“Em đã chấp nhận chuyện đó rồi,” cô nói, ngẩng đầu lên. “Điều em cần biết là chắc chắn anh sẽ quay lại với em khi nào có thể.”

Anh vẫn nhìn cô, đôi mắt nheo lại. “Có lẽ chúng ta sẽ kết hôn, vì Chúa biết được là anh sẽ phát điên lên nếu không có em.”

Nhìn cô khá ngạc nhiên, sau đó cô chớp chớp mắt. “Có phải đó là một lời cầu hôn không?”

“Không. Đơn giản chỉ là một sắp xếp thôi.”

Nước mắt tràn lên đôi mắt xám của cô, làm chúng lấp lánh như kim cương, và một nụ cười khiến gương mặt cô rạng ngời. “Tốt thôi,” cô đơn giản nói.

Anh sẽ có được những gì mình khao khát; anh băng qua sàn nhà tới bên cạnh và ôm lấy cô, đôi môi khao khát tìm kiếm môi cô trong khi những ngón tay lại khám phá những đường cong trên cơ thể cô. Không nói lời nào, anh bế cô lên và đưa vào phòng ngủ, đặt cô lên giường chính xác như lần đầu tiên đã làm tình với cô. Anh nhanh chóng cởi quần jeans của cô, ném nó sang một bên, sau đó kéo áo len của cô lên để lộ ra hai bên ngực căng tròn. “Anh không thể chậm hơn được,” anh thì thầm, và kéo quần ra.

Cô không cần anh làm tình chậm hơn. Cô muốn có anh, và cô quàng tay qua cổ ôm chặt anh. Anh tách đùi cô ra và trượt lên trên, kiểm soát bản thân chỉ tới khi có thể từ từ tiến vào để khỏi làm cô đau, và cùng với tiếng rên nho nhỏ vì khoái cảm Rachel đẩy anh sâu vào trong cô.

Họ nằm trên giường suốt ngày hôm đó, làm tình và nói chuyện, nhưng hầu như ôm nhau suốt và vui vẻ gần gũi nhau. “Chuyện gì xảy ra khi anh quay lại Washington?” Cô hỏi chuyện anh suốt buổi chiều hôm đó.

Anh nằm thẳng lưng, một tay gác lên trán, mệt mỏi sau khi làm tình, nhưng đôi mắt mở to vì câu hỏi này. “Anh không thể nói với em quá nhiều chuyện,” anh cảnh báo trước. “Anh không thể nói nhiều về công việc của mình.”

“Em hiểu mà.”

“Tod Ellis đã khai, và điều đó rất có lợi. Grant và anh gài một cái bẫy, và một trong những cấp trên của anh đã đi vào chính cái bẫy đó. Anh chỉ có thể nói với em như vậy thôi.”

“Còn ba người khác nữa trong cục của anh.”

“Hai người khác chứ.”

“Chút nữa thì chúng bắt được anh,” cô nói, run lên vì ý nghĩa đó.

“Họ sẽ bắt được anh, nếu mọi chuyện không phải vì em.” Anh quay đầu lại gối đầu trên gối và nhìn cô; niềm vui vụt mất trong đôi mắt cô, niềm vui đó chỉ anh có thể đem lại được. Anh chưa từng muốn thấy tia sáng đó biến mất. Anh tiến lại gần chạm vào má cô. “Anh thất vọng khi biết em không mang thai đó,” anh dịu dàng nói.

Cô cười. “Có lẽ sau hôm nay em sẽ có thai đó.”

“Đề phòng thôi,” anh thì thầm lẩm nhẩm người lên trên cô.

Cô cố hít thở. “Đúng vậy. Chỉ đề phòng thôi.”

Phần kết

Họ ngồi phía trước căn nhà lớn nơi Grant và Jane đang sống, hưởng thụ hơi ấm của ánh nắng cuối hè. Kell đang dựa lưng vào ghế, đôi chân mang giày đá vào tường rào, và Grant nằm dài thư giãn hoàn toàn. Cả hai người đàn ông nhìn như đang buồn ngủ sau bữa ăn quá nhiều món mới trải qua, tuy nhiên hai đôi mắt vẫn theo dõi lũ trẻ đang chơi trong sân khi Rachel và Jane vẫn đang trong nhà. Giờ đây hai người phụ nữ đang cùng chồng, ngồi xuống chiếc ghế khá lớn.

Kell nhanh chóng ngồi thẳng lên, khi Jamie một đứa trẻ mới chập chững biết đi, ngã ở sân, trước khi anh có thể nói gì bốn cậu bé đã vây quanh cô - Dane hay Daniel, giúp cô bé đứng lên, phủ bụi cho đôi chân mũm mĩm của bé. Nhìn năm đứa trẻ thật lạ thường khi ở bên nhau, ba cậu bé nhà Sullivan trắng trẻo tóc vàng hoe, trong khi Brian và Jamie có làn da ngăm với đôi mắt và mái tóc màu đen. Jamie là cô công chúa nhỏ của đám đông lạ thường đó, điều khiển tất cả lũ trẻ bằng đôi mắt to và những cái nức đồng tiền. Cô bé nhỏ nhắn trong khi Brian có được vóc dáng to lớn của cha.

Đám trẻ chạy nhanh về phía nhà kho, Dane và Daniel mỗi đứa nắm một bàn tay của Jamie, Brian và Craig theo sau họ. Bốn người lớn đang quan sát chúng. “Mọi người tin nổi không,” Kell nói đầy ý nghĩa, “Chúng ta đang trong độ tuổi trung niên rồi vậy mà có năm cô cậu ở cùng đó.”

“Tự nói điều đó với mình đi,” Rachel quay lại. “Jane và em vẫn còn trẻ mà.”

Kell nhìn cô và cười toe. Anh vẫn không có bất cứ sợi tóc bạc nào, và Grant cũng vậy. Cả hai người đều là những người đàn ông mạnh mẽ, cơ bắp, và chưa từng yếu cuộc sống như vậy.

Mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi. Anh cưới Rachel và nhanh chóng nhận ra thật sự cô đang mang thai, Kell đã chấp nhận việc thăng chức và không còn trở thành mục tiêu sáng giá nữa. Anh vẫn đảm nhận một vị trí phải sử dụng tới những hiểu biết và kinh nghiệm của mình, nhưng công việc đó không nguy hiểm. Chuyện đó đã trở thành chuyện đã qua và ai cũng nhận thức được điều đó. Anh liếc nhìn Rachel. Ô, chuyện đó thật xứng đáng mà.

“Anh chưa từng nói với em,” Jane vu vơ nói, nằm trên ghế như là không quan tâm tới thế giới nữa. “Anh đã tha thứ việc em nói dối anh chuyện Rachel mang thai à?”

Grant cười khúc khích, và Kell đuổi người ra, nhắm mắt lại. “Đó đâu phải là một lời nói dối đâu,” Kell nhẹ nhàng nói. “Cô ấy đã có thai ngay ngày hôm sau mà. Tiện đây, làm sao em có được số điện thoại của anh vậy?”

“Tôi đã gọi dùm cô ấy,” Grant tự thú, cũng đặt chân lên hàng rào. “Tôi nghĩ cậu cần một cuộc sống tốt đẹp.”

Đôi mắt Rachel bắt gặp ánh mắt của Kell, và họ mỉm cười với nhau. Thật hạnh phúc khi có những người bạn tốt.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>